This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

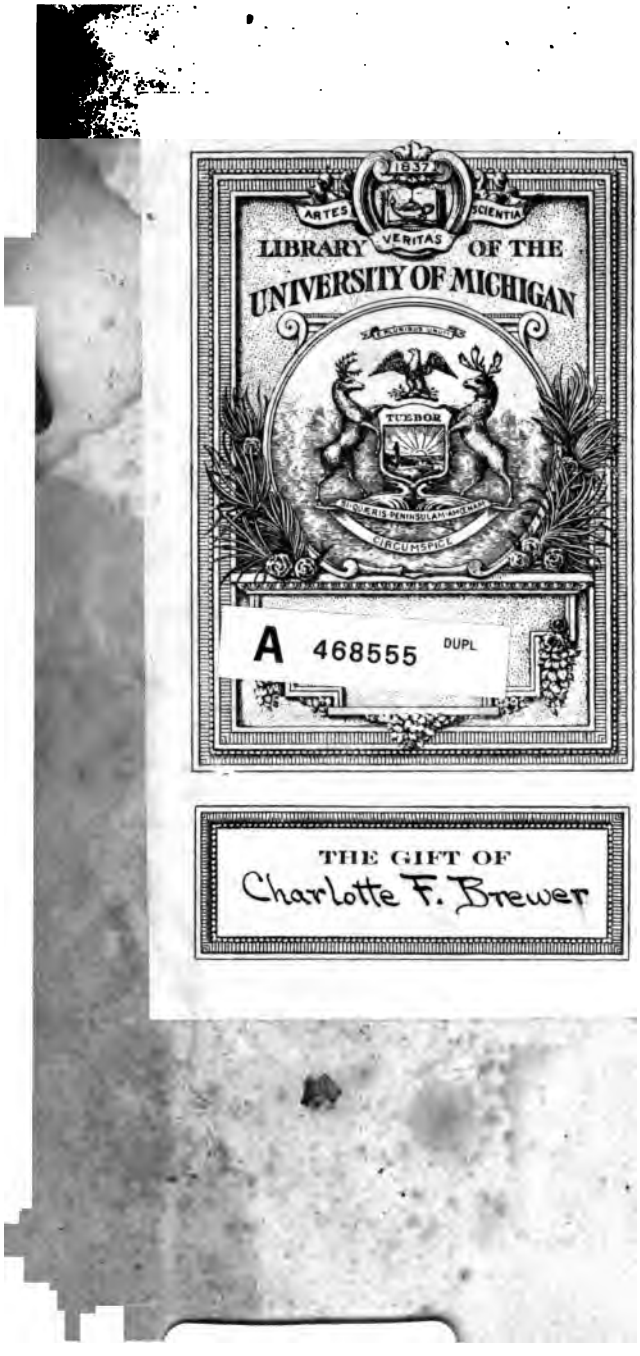
1837
ARTES SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE
A 468555 DUPL
THE GIFT OF
Charlotte F. Brewer

§ 80.8 G. Willard
Waterbury.
D15
Vermont
18 10X
U.S.A.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ·

SIVE

COLLECTANEA GRÆCA MAJORA.

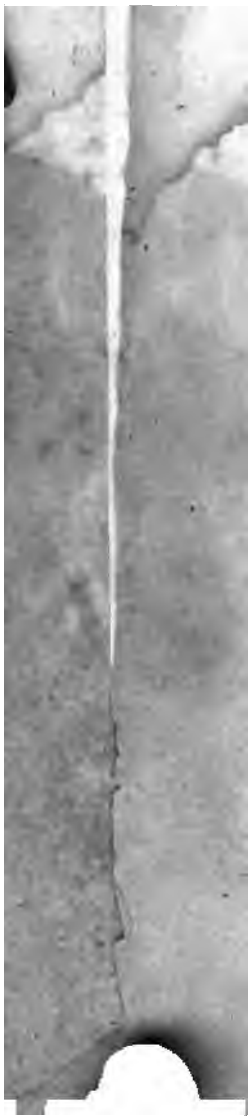

ΑΝΑΔΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ

SIVE

Collectanea Græca Majora:

AD USUM

ACADEMICÆ JUVENTUTIS

ACCOMMODATA.

CUM

NOTIS PHILOLOGICIS;

QUAS PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT

ANDREAS DALZEL, A. M.

SOCIUS REGIÆ SOCIETATIS EDINENSIS,

ET IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF.

EIDEMQUE A SECRETIS ET BIBLIOTHECARIUS.

TOMUS II.

COMPLECTENS EXCERPTA

EX

VARIIS POËTIS.

EDITIO PRIMA AMERICANA,

EX EDIT. SECUNDA EDIN.

CANTABRIGIÆ:

E PRELO UNIVERSITATIS,

GULIELMO HILLIARD, TYPOGRAPHO.

.....

MDCCCVIII.

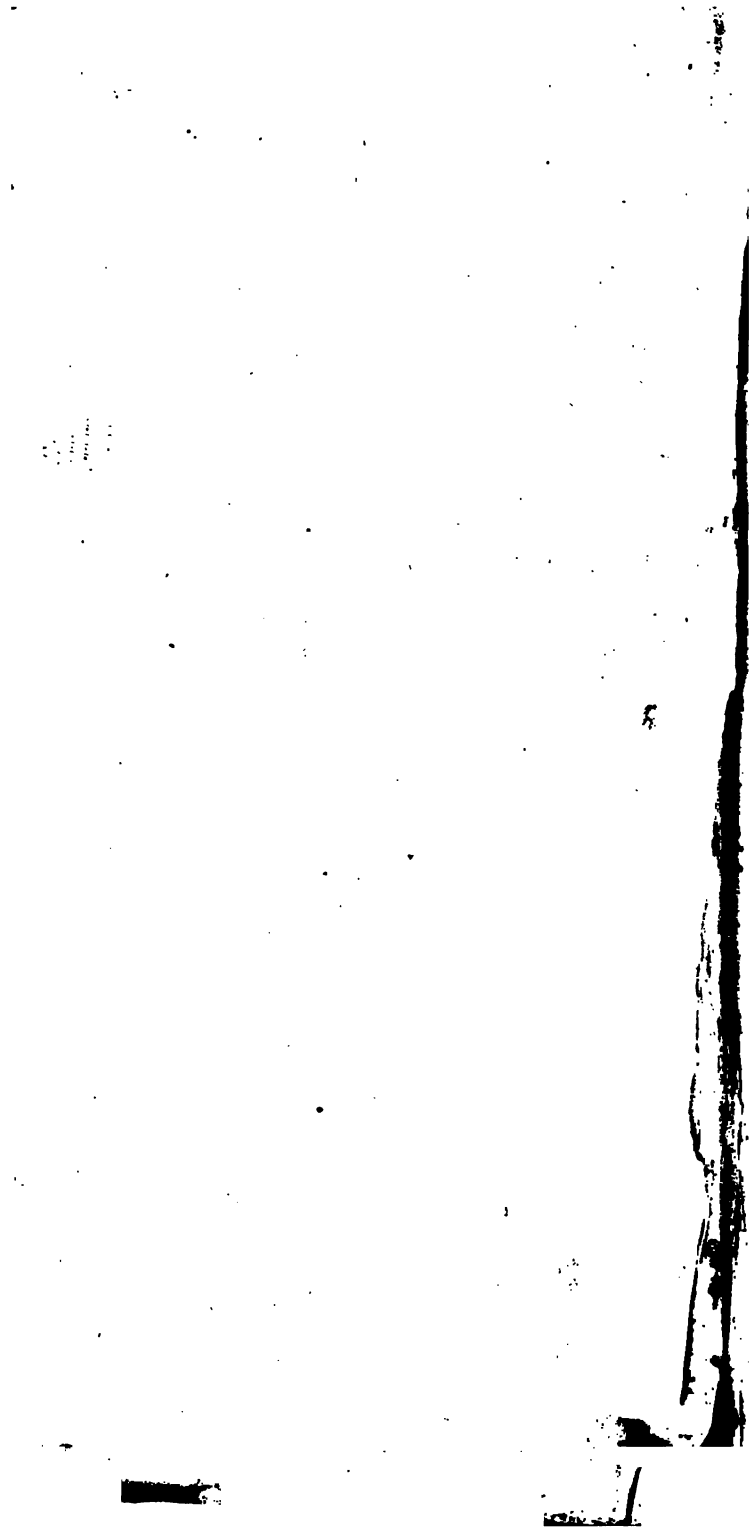

PRÆFATIO

PRIORIS EDITIONIS.

FUIT' jamdiù mihi persuasissimum, nihil ad ætatem juvenilem verâ Linguæ Græcæ cognitione imbuendam plus collaturum, quàm ut Præceptores, perpetuis interpretationibus Latinis repudiatis, annotationum philologicarum usum adoptarent. Sed vix priùs ejusmodi annotationes in Excerpta ex Poëtis Græcis vel seligere vel conscribere institueram, quàm statim senserim, necesse fore ut eas multò copiosiores, quàm quæ in priore volumine Scriptores orationis solutæ comitantur, exhiberem. Et quamvis inficias ire nequeam, sed potiùs lubens confitear, comprobationem, qua exceptus fuerat hujus operis tomus prior, effecisse ut posterioris editionem detractare honestè non possem; magna tamen laboris suscepti difficultas et perpetua, qua tenebar, sollicitudo ne, quibus priores mei conatus placuerant, eorum spem frustrarer; aliæque rationes, quas supervacaneum foret hîc enumerare, multò majorem, quàm voluissem, operi moram fecêre. Hanc igitur excusationem faciles, ut spero, accipient Præceptores humanissimi, qui me per epistolas vel aliter monuerunt, volumen hoc alterum se jampridem desiderare;— quod, qualecunque demùm sit, illis nunc tandem summâ cum observantiâ dicatum volo.

EXCERPTA Poëtica, quæ hîc exhibentur, ejus generis sunt, quæ ad afficiendos animos Juvenum Poëtas Græcos evolvendi desiderio aptissima viderentur. Typis descripta sunt ex editionibus, quæ curâ eruditorum hominum perpolitæ nuperrimè prodierunt, et quæ ferè habentur optimæ.

IN

386173

In Annotationibus, nisi quòd multò sunt uberiores, eadem ferè methodus atque in priore tomo observata est. Quæ selecta sunt ex diversis editoribus vel interpretibus, eorum singula, quantâ potui diligentiâ, singulis suis auctoribus adscribenda curavi; ne tacitus mihi arrogare viderer, quæ fuerunt à viris eruditis jam occupata. Atque simul, ne aliquid difficultatis sive à me sive ab aliis non expeditum relinqueretur, summam quoque curam adhibui. Fieri potest ut quibusdam nimius videar in lectoribus relegandis ad libros, qui non nisi paucorum studiosorum manibus contrectandi veniunt. Sed monstrandum erat iter iis, qui majores progressus facere cuperent in studiis hisce elegantioribus; atque subsidia necessaria aliquatenùs indicanda. Quamvis enim hæ annotationes ad usum Studiosæ Juventutis præcipuè sint accommodatæ, et cùm doctis hominibus nil nisi nota communicent, ex iis tamen Magistri juniores nonnihil adjumenti possint derivare. Et ne, in tantâ rerum exiguarum abundantiâ, omne genus oblectamenti omninò abesset, passim adspersæ sunt breves aliquot narrationes et animadversiones, ad poëtas et poëticas venustates aliasque res, potiùs quam ad mera vocabula, pertinentes, quæ dapes has, parùm lautas, aliquâ suavitate condirent.

Atque hæc sunt, quæ in universum præmonenda habui. Cæterorum singula in suis locis memorata invenientur. Nunc igitur valeas, Lector benevole; atque sinas me repetitos hosce conatus ad cognitionem Linguæ longè omnium nobilissimæ promovendam, in clientelam tuam et fidem commendare. Scr. Edinburgi, in Acad. Jac. VI, Scotorum Regis, Prid. Non Maii, M DCC XCVII.

HUJUS EDITIONIS

PRÆFATIO.

INDULGENTIA, qua excepta est apud eruditos Præceptores prior hujus, poëtici voluminis editio, effecit ut, redintegratis viribus, hanc novam eorundem favore digniorem reddere connarer. Enarranti enim mihi priorem editionem propriis discipulis multa errata typographica in textu, multosque defectus in notis occasio deprehendendi data est. Illa ut tollerem, hos ut supplerem strenuè laboravi. Vereor tamen ne utriusque generis quædam adhuc restent: verùm hoc confirmare audeo, librum longè quam antehac, præsertim in notis, absolutiorem nunc evasisse. Conatus autem mei multum debent duobus doctissimis mihique amicissimis viris, quorum nomina benignus Lector in procemio ad notas infrà commemorata inveniet.

QUONIAM sequentia ex Variis Poëtis Excerpta se ex optimis quibusque editionibus, quæ comparari possent, desumta esse præ se ferunt, Lector forsan primo intuitu mirabitur, quare Euripidis Medeam, uti nuper edita fuit à viro eruditissimo RICARDO PORSON, hîc non sequutus sim. Ejus rei ratio nequaquam certè est, quòd ea editio à me parvi habeatur; illam è contrario longè omnium præstantissimam esse nemo est qui negabit: sed deficere jam cœperant prioris editionis exemplaria, et contextus hujus novæ totus typis expressus est, antequam Medea Porsoniana lucem aspexisset. Annotationes verò meas, tum ad hanc Tragœdiam, tum ad Sophoclis Œdipum Tyrannum, variis Porsoni criticis animadversionibus,

nibus, ex omnibus quatuor Tragœdiis quas ipse jam ediderat, locupletare, quod facilè ignoscet vir humanissimus, haud dubitavi. Nam vix prodierat prior hujus tomi editio, cum MATTHÆUS RAINE, S. T. D. Scholæ Carthusianæ apud Londinenses Archididascalus dignissimus, cujus summa doctrina atque liberalitas notiores sunt quàm ut meo indigeant præconio, ad me misit imprimis Hecubam, deindè Orestem, utramque ab amico suo recèns editam. In his non vulgaris literatoris sed superioris ordinis critici manum statim sensi ; et simul intelligere gavisus sum, in animo esse editori doctissimo cæteras quoque singulas Euripidis fabulas, eodem modo adornatas, in publicum proferre ; opusque institutum tandem claudere observationibus quibusdam in varia Scenicorum Poëtarum metra. Haud ita multò post, Phœnissas quoque comparavi, tum Medeam, denique Hecubam iterùm editam, cum Supplemento ad Præfationem, in quo multa egregia de tribus præcipuis metris Tragicis, citiùs quam sperabamus, lucem viderunt. Omnia hæc diligenter evolvi ; et quos ex iis fructus perceperim Lectori notas in Ædipum Tyrannum et Medeam inspicienti apparebit.

OPTANDUM fuit ut editori acutissimo non solùm critici sed et interpretis munere fungi placuisset ; præsertim cum ex exemplis, quamvis paucissimis, quæ in hoc genere protulit, nullus relictus est dubitandi locus, quin partes hujus pari successu ac illius sustinuisset. Utcunque sit, magnas certè gratias à doctis hominibus jam meretur, majores meriturus, si curriculo tam feliciter incepto insistat, donec orbi literato demonstraverit ille, si quis alius, adhuc esse suum Angliæ BENTLEIUM ; et forsan, quod ad subactum attinet judicium, etiam Bentleio majorem.

QUOD

Quod si semel, prope initium sequentium in Medeam annotationum, Criticum eximium, ob exteræ gentis æmulum nimio aceto ab illo perfusum, leviter perstringere ausus sim ; id non factum interpretabitur, famam ipsius vellicandi gratiâ, sed ideo quòd virum valdè cupidus essem videndi, qui se eruditissimum reique criticæ ac metricæ peritissimum ostenderit, eundem quoque præditum ingenio leni atque mansueto.

Tu interea, candide Lector, favere perge humilioribus hisce laboribus, eo consilio ab initio susceptis et jam denuò renovatis, ut docili juventuti ad Græcæ Poëseôs intelligentiam et amorem viam faciliorem munirent. Vale. Scr. Edinburgi, Id. Aug. A. D. 1802.

Nuper Editus,

Hujus Operis TOMUS I. Complectens Excerpta
Ex variis Orationis Solutæ Scriptoribus.

Editio Quarta.

Item,

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΗΣΣΟΝΑ·

SIVE

Collectanea Græca Minora :

Cum Notis Philologicis, atque Parvo Lexico, ad usum Tironum accommodata.

Editio Quarta.

PRÆFATIO

PRIORIS EDITIONIS.

FUIT' jamdiù mihi persuasissimum, nihil ad ætatem juvenilem verâ Linguæ Græcæ cognitione imbuendam plus collaturum, quàm ut Præceptores, perpetuis interpretationibus Latinis repudiatis, annotationum philologicarum usum adoptarent. Sed vix priùs ejusmodi annotationes in Excerpta ex Poëtis Græcis vel seligere vel conscribere instituëram, quàm statim senserim, necesse fore ut eas multò copiosiores, quàm quæ in priore volumine Scriptores orationis solutæ comitantur, exhiberem. Et quamvis inficias ire nequeam, sed potiùs lubens confitear, comprobationem, qua exceptus fuerat hujus operis tomus prior, effecisse ut posterioris editionem detractare honestè *non possem*; *magna* tamen laboris suscepti difficultas et perpetua, qua tenebar, sollicitudo ne, quibus priores mei conatus placuerant, eorum spem frustrarer; aliæque rationes, quas supervacaneum foret hîc enumerare, multò majorem, quàm voluissem, operi moram fecêre. Hanc igitur excusationem faciles, ut spero, accipient Præceptores humanissimi, qui me per epistolas vel aliter monuerunt, volumen hoc alterum se jampridem desiderare;— quod, qualecunque demùm sit, illis nunc tandem summâ cum observantiâ dicatum volo.

EXCERPTA Poëtica, quæ hîc exhibentur, ejus generis sunt, quæ ad afficiendos animos Juvenum Poëtas Græcos evolvendi desiderio aptissima viderentur. Typis descripta sunt ex editionibus, quæ curâ eruditorum hominum perpolitæ nuperrimè prodierunt, et quæ ferè habentur optimæ.

IN

386173

In Annotationibus, nisi quòd multò sunt uberiores, eadem ferè methodus atque in priore tomo observata est. Quæ selecta sunt ex diversis editoribus vel interpretibus, eorum singula, quantâ potui diligentiâ, singulis suis auctoribus adscribenda curavi; ne tacitus mihi arrogare viderer, quæ fuerunt à viris eruditis jam occupata. Atque simul, ne aliquid difficultatis sive à me sive ab aliis non expeditum relinqueretur, summam quoque curam adhibui. Fieri potest ut quibusdam nimius videar in lectoribus relegandis ad libros, qui non nisi paucorum studiosorum manibus contrectandi veniunt. Sed monstrandum erat iter iis, qui majores progressus facere cuperent in studiis hisce elegantioribus; atque subsidia necessaria aliquatenùs indicanda. Quamvis enim hæ annotationes ad usum Studiosæ Juventutis præcipuè sint accommodatæ, et cum doctis hominibus nil nisi nota communicent, ex iis tamen Magistri juniores nonnihil adjumenti possint derivare. Et ne, in tantâ rerum exiguarum abundantiâ, omne genus oblectamenti omninò abesset, passim adspersæ sunt breves aliquot narrationes et animadversiones, ad poëtas et poëticas venustates aliasque res, potiùs quam ad mera vocabula, pertinentes, quæ dapes has, parùm lautas, aliquâ suavitate condirent.

Atque hæc sunt, quæ in universum præmonenda habui. Cæterorum singula in suis locis memorata invenientur. Nunc igitur valeas, Lector benevole; atque sinas me repetitos hosce conatus ad cognitionem Linguæ longè omnium nobilissimæ promovendam, in clientelam tuam et fidem commendare. Scr. Edinburgi, in Acad. Jac. VI, Scotorum Regis, Prid. Non Maii, M DCC XCVII.

HUJUS EDITIONIS

PRÆFATIO.

INDULGENTIA, qua excepta est apud eruditos Præceptores prior hujus poëtici voluminis editio, effecit ut, redintegratis viribus, hanc novam eorundem favore digniorem reddere connarer. Enarranti enim mihi priorem editionem propriis discipulis multa errata typographica in textu, multosque defectus in notis occasio deprehendendi data est. Illa ut tollerem, hos ut supplerem strenuè laboravi. Vereor tamen ne utriusque generis quædam adhuc restent: verùm hoc confirmare audeo, librum longè quam antehac, præsertim in notis, absolutiorem nunc evasisse. Conatus autem mei multum debent duobus doctissimis mihique amicissimis viris, quorum nomina benignus Lector in procœmio ad notas infrà commemorata inveniet.

QUONIAM sequentia ex Variis Poëtis Excerpta se ex optimis quibusque editionibus, quæ comparari possent, desumta esse præ se ferunt, Lector forsan primo intuitu mirabitur, quare Euripidis Medeam, uti nuper edita fuit à viro eruditissimo RICARDO PORSON, hîc non sequutus sim. Ejus rei ratio nequaquam certè est, quòd ea editio à me parvi habeatur; illam è contrario longè omnium præstantissimam esse nemo est qui negabit: sed deficere jam cœperant prioris editionis exemplaria, et contextus hujus novæ totus typis expressus est, antequam Medea Porsoniana lucem aspexisset. Annotationes verò meas, tum ad hanc Tragœdiam, tum ad Sophoclis Œdipum Tyrannum, variis Porsoni criticis animadversionibus,

nibus, ex omnibus quatuor Tragœdiis quas ipse jam ediderat, locupletare, quod facilè ignoscet vir humanissimus, haud dubitavi. Nam vix prodierat prior hujus tomi editio, cum MATTHÆUS RAINE, S. T. D. Scholæ Carthusianæ apud Londinenses Archididascalus dignissimus, cujus summa doctrina atque liberalitas notiores sunt quàm ut meo indigeant præconio, ad me misit imprimis Hecubam, deindè Orestem, utramque ab amico suo recèns editam. In his non vulgaris literatoris sed superioris ordinis critici manum statim sensi ; et simul intelligere gavisus sum, in animo esse editori doctissimo cæteras quoque singulas Euripidis fabulas, eodem modo adornatas, in publicum proferre ; opusque institutum tandem claudere observationibus quibusdam in varia Scenicorum Poëtarum metra. Haud ita multò post, Phœnissas quoque comparavi, tum Medeam, denique Hecubam iterùm editam, cum Supplemento ad Præfationem, in quo multa egregiè de tribus præcipuis metris Tragicis, citiùs quam sperabamus, lucem viderunt. Omnia hæc diligenter evolvi ; et quos ex iis fructus perceperim Lectori notas in Ædipum Tyrannum et Medeam inspicienti apparebit.

OPTANDUM fuit ut editori acutissimo non solùm critici sed et interpretis munere fungi placuisset ; præsertim cum ex exemplis, quamvis paucissimis, quæ in hoc genere protulit, nullus relictus est dubitandi locus, quin partes hujus pari successu ac illius sustinuisset. Utcunque sit, magnas certè gratias à doctis hominibus jam meretur, majores meriturus, si curriculo tam feliciter incepto insistat, donec orbi literato demonstraverit ille, si quis alius, adhuc esse suum Angliæ BENTLEIUM ; et forsan, quod ad subactum attinet judicium, etiam Bentleio majorem.

QUOD

Quod si semel, prope initium sequentium in Medeam annotationum, Criticum eximium, ob exteræ gentis æmulum nimio aceto ab illo perfusum, leviter perstringere ausus sim ; id non factum interpretabitur, famam ipsius vellicandi gratiâ, sed ideo quòd virum valdè cupidus essem videndi, qui se eruditissimum reique criticæ ac metricæ peritissimum ostenderit, eundem quoque præditum ingenio leni atque mansueto.

Tu interea, candide Lector, favere perge humilioribus hisce laboribus, eo consilio ab initio susceptis et jam denuò renovatis, ut docili juventuti ad Græcæ Poëseôs intelligentiam et amorem viam faciliorem munirent. Vale. Scr. Edinburgi, Id. Aug. A. D. 1802.

Nuper Editus,

Hujus Operis TOMUS I. Complectens Excerpta

Ex variis Orationis Solutæ Scriptoribus.

Editio Quarta.

Item,

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΗΣΣΟΝΑ·

SIVE

Collectanea Græca Minora :

Cum Notis Philologicis, atque Parvo Lexico, ad usum Tironum accommodata.

Editio Quarta.

*** *Quanquam diligentissimè curatum est ne liber mendosus prodiret, nonnulla tamen vitia hinc inde observata sunt, tum in quartâ editione prioris voluminis, tum in hac secundâ posterioris, quæ Lector benevolus notata videbit ad finem operis. Præceptor et ipse forsan plura inter prælegendum deteget; sed nulla, ut speramus, nisi minoris momenti, quæ benigne condonabit et corriget.*

INDEX eorum quæ in hoc secundo Volumine continentur.

[☞ Observavit Lector Poëmata minora sub finem hujus Delectus distinctiùs nunc ordinata esse, omnibus tamen servatis quæ continebat prior editio. Et ne interiores paginæ titulorum, singulas libri partitiones indicant, vacuæ iterùm relinquerentur, iis ubique inseruntur EPIGRAMMATA quædam adscriptitia; sed, ut eorum interpretatio juvenilia ingenia exerceat, nullis annotationibus instructa.]

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

I. Ex *HOMERO.*

Ex ODYSSEA.

Liber I. - - - - *Pag.* 3
E Libro V, 43—269. - - - 17
E Libro VIII, 24—71. - - - 24
——— 572—986, - - 28
Liber IX. - - - - - 29
E Libro XI, 1—43. - - - 46
——— 386—639. - - - 48
E Libro XXIII, 205—230. - - - 56
Similitudines Selectæ. - - - 57
Descriptiones Selectæ - - - - 61

II. Ex *HESIODO.*

Ex OPERIBUS ET DIEBUS, 1—201. - - 67
E THEOGONIA, 617—806. - - - 74

III.

III. Ex *APOLLONIO RHODIO.*

Ex Argonauticis.

E Libro I, 1—238. - - - *Pag.* 81
——— 492—558. - - - 88
E Libro II, 178—310. - - - 91
E Libro III, 1—5.299—339 - - 95
——— 367—471. - - - 97
——— 744—765. - - - 100
——— 828—843. 919—926. - 101
——— 948—1162. - - - 102

PARS SCUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

I. E *SOPHOCLE.*

Œdipus Tyrannus. - - - 114

II. Ex *EURIPIDE.*

Medea. - - - - - - 161

PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

I. E *THEOCRITO.*

Idyllium I. - - - - - 215
Ex Idyllio II. - - - - - 221
Idyllium III. - - - - 226
——— VIII. - - - - 249
——— XI. - - - - 233

Idyllium

Idyllium XV. - - - *Pag.* 236
——— XVIII. - - - - 243
——— XIX. XX. - - - 245
——— XXIV. - - - - 247
——— XXX. - - - - 251

II. E *BIONE.*

Idyllium III. - - - - - 251
——— IV. XVI. XVII. - - 252

III. E *MOSCHO.*

Idyllium V. - - - - - 253
——— VI. VII. - - - - 255

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

I. *ODÆ.*

SAPPHUS *Reliquiæ quædam.*
I. *In Venerem,* - - - - 257
II. *In Feminam amatam,* - - - 258
SIMONIDIS CEI *Fragmentum,* - - - 259
BACCHYLYDIS *Fragmentum,* - - - 260
ANACREONTIS *Quædam.*
Ode XVII. - - - - - 260
— XIX. XXX. XXXI. - - - 262
— XXXVI. - - - - 263
E PINDARI *Carminibus.*
Olymp. I. - - - - - 263
——— II. - - - - - 270
Pyth. I. - - - - - 277

ERINNES *Ode in Fortitudinem*, - - *Pag.* 284
THEOCRITI *in mortuum Adonidem*, - - 285
ANACREONTICA QUÆDAM.
I. *Basilii*, - - - - - 287
II. *Ejusdem*, - - - - - 287
III. *Juliani*, - - - - - 288

II. *SCOLIA.*

PITTACI MITYLENÆI, I. II. - - - 290
SOLONIS ATHENÆI, - - - - 290
SIMONIDIS, - - - - - - 290
CALLISTRATI, - - - - - 290
TIMOCREONTIS RHODII, - - - - 291
HYBRYÆ CRETENSIS, - - - - 291
ALPHEI MITYLENÆI, - - - - 291
SCOLIA ANONYMA, I. - - - - 291
——— II. III. IV. - - - - 292

III. *PÆANES.*

ARIPHRONIS SICYONII, - - - - 293
ARISTOTELIS, - - - - - 294

PARS QUINTA.

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. *HYMNI.*

CLEANTHIS *Hymnus in Jovem*, - - - 297
CALLIMACHI *Hymnus in Jovem*, - - - 293
——— *in Lavacrum Palladis*, - 302

II.

II. *SENTENTIÆ.*

MIMNERMI COLOPHONII, I. II. - - *Pag.* 307
——— III. IV. V. - - - - 308
SOLONIS ATHENÆI, I. II. - - - - 309
——— III. IV. V. - - - 310
SIMODIS CEI, I. II. - - - - - 311
——— III. - - - - - 312
PYTHAGORAE *Aurea Dicta*, - - - 312
THEOGNIDIS MEGARENSIS, - - - 315
AMPHIDIS, - - - - - - 316
ANTIPHANIS, - - - - - 316
EUBULI, - - - - - - 316
PHILEMONIS, I. II. III. - - - - 317
——— IV. V. VI. - - - - 318
MENANDRI, I. - - - - - 318
——— II. III IV - - - - 319
CLEARCHI, - - - - - - 319
DIVERSORUM *Sententiæ*, - - - - 319

III. *EPIGRAMMATA.*

EX ANTHOLOGIA
Diversorum Epigrammata Selecta, - 322

NOTÆ PHILOLOGICÆ *adjectæ sunt seorsum ad finem*, - - - *Pag.* 1....351

CUM res gestæ et eventus, quæ veræ Historiæ subjiciuntur, non sint ejus amplitudinis in qua anima humana sibi satisfaciat, præsto est Poësis, quæ facta magis heroica confingat. Cum Historia vera successus rerum minimè pro meritis virtutem et scelerum narret, corrigit eam Poësis, et exitus et fortunas secundum merita et ex lege Nemeseos exhibet. Cum Historia vera obvia rerum satietate et similitudine animæ humanæ fastidio sit, reficit eam Poësis, inexpectata et varia et vicissitudinum plena canens. Adeo ut Poësis ista non solùm ad delectationem, sed etiam ad animi magnitudinem et ad mores, conferat. Quare et meritò etiam divinitatis cujuspiam particeps videri possit, quia animum erigit et in sublime rapit; rerum simulachra ad animi desideria accommodando, non animum rebus (quod Ratio facit et Historia) submittendo.

BACON. *de Augm. Scient. Lib.* II, 13.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS PRIMA.

EXCERPTA ex PRÆCIPUIS POETIS HEROICI CARMINIS.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ,

Εἰς Ὅμηρον.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσι καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Αὖος δὲ δύσας ἔμπυρος ἠέλιος·
Ὑμνοπόλας δ' ἀγελῆδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
Λαμπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς ποθ' Ὁμηρείης μεγάλης ὀπὸς ἔσσυτο πηγῆς;
Τίς χθών, τίς δὲ θάλασσα μάχην ἐκ οἶδεν Ἀχαιῶν;
Δῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερκέος ἄμμορος αἴγλης
Ἠλίου, Τροίης ὄνομ' ἴσχυεν· ἴσχυεν Ἄτλας
Οὐρανὸν εὐρύστερνον ἔχων ἐπικάρσιον ὤμοις.

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εἰς Ἡσίοδον.

Ἀονίδος ἐν νύμφῃ σπιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
Νύμφαι κρηνιάδων λῦσαν ἀπὸ σφετέρων,
Καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
Ἐῤῥάναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι.
Τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνευν, ἣν ἐα Μουσῶν
Ὁ πρίσβυς παίδων γευσάμενος λιβάδων.

I.

*Ex HOMERO.

[Juxta Edit. Sam. Clarke. Lond. 1740. 4to.]

Hic omnes ſine dubio, et in omni genere eloquentiæ procul a ſe reliquit. Quinct. x. 1.

†ΤΗΣ

ΤΟΥ ΌΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων·
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ·
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἠελίοιο
Ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἀμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
Τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,

Νύμφη

Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Εν στέγεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Αλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ιθάκην, ἀὸ ἔνθα περφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀστερόεις μενέαινεν
Αντιθέῳ Οδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλ, ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
(Αἰθίοπας, τοὶ δίχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένυ ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,)
Αντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.
Ενθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ολυμπίᾳ ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τόν ῥ' Αγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκτανε Ορέστης·
Τῷ ὅγ' ἐπιμνησθείς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
Ω πόποι, οἷον δή νυ θεὸς βροτοὶ αἰτιόωνται·
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἵ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ατρεΐδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες ἐὔσκοπον Αργειφόντην,
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν·
Εκ γὰρ Ορέσταο τίσις ἔσσεται Ατρεΐδαο,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πάθε ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
[illegible] ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
[illegible] πάνος γε ἐοικότι κῆται ὀλέθρῳ·

Ὡς

Ὣς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Αλλά μοι ἀμφ' Οδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης,
Νῆσος δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
Ατλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἳ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
Τῆ θυγάτηρ δύσηναν ὀδυρόμενον κατερύκει.
Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγει, ὅπως Ιθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Οδυσσεὺς,
Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· οὐδέ νυ σοί περ
Ενθρέπεται φίλον ἦτορ, Ολύμπιε· ἦ νύ τ' Οδυσσεὺς
Αργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ ;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ;
Πῶς ἂν ἔπατ' Οδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην ;
Ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱερὰ θεοῖσιν
Αθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν ;
Αλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
Κύκλωπος νεχόλωται, ὃν ὀφθαλμῶ ἀλάωσεν,
Αντίθεον Πολύφημον, ὅς κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσι Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
Εν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
Εκ τῆ δὴ Οδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Αλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες
Νόστον, ὅπως ἔλθησι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
Ὀν χόλον· ἐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
Αθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἷος.

Τὸν

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργεϊφόντην
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα
Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
Νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρά οἱ υἱὸν
Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Πᾶσι μνηστῆρσιν ἀπειπέμεν, οἵτέ οἱ αἰεὶ
Μῆλ' ὀΐων πυκάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστου πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσῃ·
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
Ἦ, καὶ ὑπὸ ποσσὶν ἔδησατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσίντε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἰξασα·
Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
Οὐδὸν ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Εἰδομένη ξείνῳ Ταφίων ἡγήτορι Μέντῃ.
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, ἃς ἔκλανον αὐτοί.
Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
Νίζον, καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Τὴν

Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο
Μνησῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
Κήρυξ δ' ἐν χερσὶ κίθαριν περικαλλέα θῆκε
Φημίῳ, ὃς ῥ' ἤειδε παρα μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ.
Ητοι ὃ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν·
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Αθήνην,
Ασχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι·
Ξεῖνε φίλ', ἐ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ, τι κεν εἴπω;
Τοῖσιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις τ' ἀοιδὴ,
Ῥεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν
Ανέρος, ὅ δή κε λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ ἐν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει.
Εἰ κεῖνόν γ' Ιθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα,
Πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
Η ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
Νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, ἀδέ τις ἡμῖν
Θαλπωρὴ, εἴπέρ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τῷ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
Αλλ' ἄγε μοι τοδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Οπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ τε ναῦται
Ηγαγον ἐς Ιθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Καί μοι τῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ
Ηὲ νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι
Ξεῖνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Αλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·

Τοιγὰρ

Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Λέγλης Ἀρχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι,
Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
Εἰς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγρῇ νόσφι πόληος,
Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
Ἐξ ἀρχῆς, ἅπερ τε γέροντ' ἔρχεται ἐπελθὼν
Λαέρτην ἥρωα· τὸν ἐκέτι φασὶ πόλινδε
Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγρῇ πήματα πάσχει
Γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἣ οἱ βρῶσίν τε, πόσιν τε
Παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν
Ἑρπύζοντ' ἀνὰ γηνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
Σὸν πατέρ'· ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτεσι κελεύθου.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀλλ' ἔτι πού ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
Ἄγριοι, οἵ πού κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω,
Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
Οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἄπο πατρίδος αἴης
Ἔσσεται, ἠδ' εἴπερ τε σιδήρεα δεσμὰ ἔχῃσι·
Φράσσεται, ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς ἔς Ὀδυσῆος.
Αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
Κείνῳ, ἐπεὶ δαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
Πρίν γε τὸ ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθά περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔσαν κοίλης ἐνὶ νηυσίν·

CUM res gestæ et eventus, quæ veræ Historiæ subjiciuntur, non sint ejus amplitudinis in qua anima humana sibi satisfaciat, præsto est Poësis, quæ facta magis heroica confingat. Cum Historia vera successus rerum minimè pro meritis virtutem et scelerum narret, corrigit eam Poësis, et exitus et fortunas secundum merita et ex lege Nemeseös exhibet. Cum Historia vera obvia rerum satietate et similitudine animæ humanæ fastidio sit, reficit eam Poësis, inexpectata et varia et vicissitudinum plena canens. Adeo ut Poësis ista non solùm ad delectationem, sed etiam ad animi magnitudinem et ad mores, conferat. Quare et meritò etiam divinitatis cujuspiam particeps videri possit, quia animum erigit et in sublime rapit; rerum simulachra ad animi desideria accommodando, non animum rebus (quod Ratio facit et Historia) submittendo.

BACON. *de Augm. Scient. Lib.* II, 13.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS PRIMA.

EXCERPTA ex PRÆCIPUIS POETIS HEROICI CARMINIS.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ,

Εἰς Ὅμηρον.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσι καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης
Αἴγλα διηήσας ἤμπυρος ἠέλιος·
Ἰμνοπόλας δ' ἀγιλῆδὸν ἀπημάλδυνεν Ὁμήρος
Λαμπρότατον Μυσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ,

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τις τυθ' Ὁμηρείης μεγάλης ὁπὸς ἔστιν ἀπούειν;
Τίς χθών, τίς δὲ θάλασσα μάχην ἐκ οἴδεν Ἀχαιῶν;
Δῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερκέος ἤματος αἴγλης
Ἥλιε, Τροίης ὅσσα· ἔκλυεν· ἔκλυεν Ἄτλας
Οὐρανὸν εὐρύστερνον ἔχων ἐπικάρσιον ὤμοις.

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εἰς Ἡσίοδον.

Ἀοκρίδος ἐν νάπαι σπεῖρόν ποκα Ἡσιόδοιο
Νύμφαι κρηπίδων λῦσαν ἀπὸ σφετέρων,
Καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αὐγᾶς
Ἔρρανον, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι.
Τοίαν γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐνθα Μυσῶν
Ὁ πρίσβυς παίδων γευσάμενος λιβάδων.

I.

*Ex HOMERO.

[Juxta Edit. Sam. Clarke. Lond. 1740. 4to.]

Hic omnes ſine dubio, et in omni genere eloquentiæ procul a ſe reliquit. Quinct. x. 1.

†THΣ

ΤΟΥ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

'ΡΑΨΩΔΙΑ, ἡ ΓΡΑΜΜΑ, Α.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων·
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ·
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἠελίοιο
Ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἀμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
Τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,

Νύμφη

Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Ἐν στέγεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Αλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ιθάκην, ἐδ ἔνθα πεφυσμένος ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν
Αντιθέῳ Οδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλ, ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
(Αἰθίοπας, τοὶ δίχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένε ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,)
Αντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.
Ενθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ολυμπίᾳ ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τόν ῥ' Αγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκλαι' Ορέστης·
Τῷ ὅγ' ἐπιμνησθείς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
Ω πόποι, οἷον δή νυ θεὺς βροτοὶ αἰτιόωνται·
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἵ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ατρεΐδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες εὐσκοπον Αργειφόντην,
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν·
Εκ γὰρ Ορέσταο τίσις ἔσσεται Ατρεΐδαο,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Ω πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κῶται ὀλέθρῳ·

Ὡς

Ὣς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης,
Νῆσος δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
Τῆς θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει.
Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· ἐδέ νυ σοί περ
Ἐνθρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· ἦ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ ;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ;
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην ;
Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν ;
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσπερχὲς αἰεὶ
Κύκλωπος νεχόλωται, ὃν ὀφθαλμῶ ἀλάωσεν,
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅς κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσι Κυκλώπεσσι· θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες
Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
Ὀργὴν χόλον· ἐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἷος.

Τὸν

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι πολύφρονα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργειφόντην
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα
Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ ἔπῃ νημερτέα βουλήν,
Νόστον ὁδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρά οἱ υἱὸν
Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα κα̣ρηκομόωντας Ἀχαιούς,
Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἵτέ οἱ αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζεσι, κὴ εἰλίποδας ἕλικας βόας.
Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε κὴ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἤν πε ἀκούσῃ·
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
Ὣς ἐπέσ', ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσίντε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα·
Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
Οὐδὸν ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Εἰδομένη ξείνῳ Ταφίων ἡγήτορι Μέντῃ.
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, ἕς ἔκλανον αὐτοί.
Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι κὴ ὕδωρ,
Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
Νίζον, καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Τὴν

Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδής·
Ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ,
Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴποθεν ἐλθὼν
Μνησήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θάη,
Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, κ) πλήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἶσιδ' Αθήνην·
Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο· νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ ϛὰς
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, κ) ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καί μιν φωνήσας ἔπτερα πτερόεντα προσηύδα·
Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεαι· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνε πεισάμενος μυθήσεαι, ὅττεό σε χρή.
Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Αθήνη·
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμε ὑψηλοῖο,
Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δερδόκης ἔντοσθεν ἰϋξόε, ἔνθά περ ἄλλα
Ἔγχε' Οδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
Αὐτὴν δ' ἐϛ θρόνον εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας,
Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκλοθεν ἄλλων
Μνηστήρων· μὴ ξεῖνος, ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετέλθων,
Ηδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρεσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν·
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρεσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δὲ κρεῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων, παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων.
Ες δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·

Τοῖσι

Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο
Μνησῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
Κήρυξ δ' ἐν χερσὶ κίθαριν περικαλλέα θῆκε
Φημίῳ, ὃς ῥ' ἤειδε παρα μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ.
Ητοι ὃ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν·
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Αθήνην,
Ασχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι·
Ξεῖνε φίλ', εἰ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ, τι κεν εἴπω;
Τέτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδὴ,
Ῥεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν
Ανέρος, ὅ δή τε λευκὰ ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κάμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ ἐν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει.
Εἰ κεῖνόν γ' Ιθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα,
Πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
Η ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
Νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, ἐδέ τις ἡμῖν
Θαλπωρὴ, εἴπέρ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τῷ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
Αλλ' ἄγε μοι τοδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Οπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ τε ναῦται
Ηγαγον ἐς Ιθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Καί μοι τῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ
Ηὲ νέον μεθίεαι, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι
Ξεῖνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Αλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·

Τοιγὰρ

Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Λέγης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι,
Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
Ες Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγρῇ νόσφι πόληος,
Εν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑληέντι.
Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρωΐοι εὐχόμεθ' εἶναι
Εξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' ἔρηαι ἐπελθὼν
Λαέρτην ἥρωα· τὸν ἐκέτι φασὶ πόλινδε
Ερχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγρῇ πήματα πάσχειν
Γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσίν τε, πόσιν τε
Παρτιθεῖ, εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν
Ἑρπύζοντ' ἀνὰ γηνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
Σὸν πατέρ'· ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτεσι κελεύθῳ.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Αλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
Ἀγριοι, οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω,
Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
Οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἄπο πατρίδος αἴης
Εσσεται, ἐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
Φράσσεται, ὥς κέ νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς ἔς Ὀδυσῆος.
Αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
Κείνῳ, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
Πρίν γε δὴ ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθά περ ἄλλοι
Αργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν·

Ἐκ τεῦδ', ἤτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, ἤτ' ἐμὲ κεῖνος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τε ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'· ἐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
Ἀνέρος, ὅν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε·
Νῦν δ', ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
Τεῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τεῦτ' ἐρεείνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Οὐ μέν τοι γενεὴν γε θεοὶ νώνυμον ὀπίσσω
Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ κὴ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
Εἰλαπίν', ἦε γάμος; ἐπεὶ ἐκ ἐρανὸς τάδε γ' ἐστίν.
Ὡς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέεσι
Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖν', ἐπεί ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνέρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς κὴ ἀμύμων
Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες,
Οἵ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν πέρι πάντων
Ἀνθρώπων· ἐπεὶ ἤ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
Εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
Ἢὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε·
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
Ἠδέ κε κὴ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο·
Ὤχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
Οἷον, ἐπεί νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.

Ὅσσοι

Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατανοιραναίουσι,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δή με διαῤῥαίσουσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὢ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος
Δεύῃ, ὅ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν, δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
Σταίη, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὸ πρῶτ' ἐνόησα,
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰλου Μερμερίδαο,
(Ὤχετο γὰρ κἀκεῖσε θοῇ ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς,
Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρά οἱ ἔπῃ
Ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
Δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·
Αλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·)
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεὺς,
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Αλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
Ἡ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ ἐκὶ,
Οἴσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὺ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
Ὅππως κεν μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο.
Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων,
Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Αχαιοὺς,
Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων·
Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
Αψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα

Πολλὰ

Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.
Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴκε πίθηαι·
Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν, ἥτις ἀρίστη,
Ερχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
Ην τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς
Εκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ, καὶ ἔρεο Νέστορα δῖον·
Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
Η τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
Εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσῃς, μηδέ τ' ἐόντος,
Νοστήσας δὴ" πειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δεῖναι.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς,
Φράζεσθαι δὴ" πειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ὅππως κεν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς, ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν· ἐδέ τί σε χρὴ
Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
Η οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ορέστης
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα ;
Καὶ σὺ, φίλος, (μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε,)
Αλκιμὸς ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ ἔπῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἠδὴ,
Ηδ' ἑτάρους, οἵ πέ μοι μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες·
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
Ὡς τε πατὴρ ᾧ παιδὶ, καὶ ἔπποτε λήσομαι αὐτῶν.
Αλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπαγόμενός περ ὁδοῖο,
Οφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,

Δῶρον

Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίῃς, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
Ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδῶσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο·
Δῶρον δ', ὅ, τι κέ μοι δῶναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
Αὖθις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἴκονδε φέρεσθαι,
Καὶ μαλὰ καλὸν ἑλών· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰπεῖσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρὸς
Μᾶλλον ἔτ', ἢ τὸ πάροιθεν· ὁ δ' ᾧ, φρεσὶν ἧσι νοήσας,
Θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὀΐσσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς·
Τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
Εἵατ' ἀκέοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
Λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Πολλὰς Ἀθήνη.
Τᾶ δ' ὑπερῳϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἀντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη·
Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον ἀοιδόν·
Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
Ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί·
Τῶν ἕν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος· οἱ δὲ σιωπῇ
Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
Λυγρῆς, ἥτέ μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
Τείρει· ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ

Ἀνδρὸς,

Ανδρὸς, τῦ πλέος εὐρὺ παθ' Ἑλλάδα κὴ μέσον Αργος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρ' αὖ φθονέεις, ἐρίηρον ἀοιδὸν
Τέρπειν, ὅππη οἱ νόος ὄρνυται; ἤ νύ τ' ἀοιδοὶ
Αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν
Ανδράσιν ἀλφηστῆσιν, ὅπως ἐθέλησιν ἑκάστω.
Τέτῳ δ' ἐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν·
Τὴν γὰ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείεσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκεόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.
Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη κὴ θυμὸς ἀκέων·
Οὐ γὰ Οδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ,
Εν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ κὴ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
Αλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστὸν τ' ἠλακάτην τε, κὴ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Εργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τῦ γὰ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ες δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Οδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρά οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Αθήνη.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα,
Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.
Τοῖσι δ Τηλέμαχος πεπνύμενος ἤρχετο μύθων·
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητύς
Εστω· (ἐπὲ τόγε καλὸν ἀκέεμεν ἐστὶν ἀοιδῇ·
Τοιῇδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.)
Ηῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες
Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
Εξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἶκους.
Εἰ δ' ὔμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον κὴ ἄμεινον

Εμμεναι,

Ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι,
Κέρδετ', ἐγὼ δ' ὄφρ' ἔμπεδον ἐπιδώσομαι αἰὲν ἐόντας,
Αἶψα ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γένεσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔνδοσθεν ὄλοισθε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύλλα
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τὸν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή σε διδάσκεσιν θεοὶ αὐτοὶ
Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν.
Μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
Ποιήσειεν· ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἀντίνο' ἦπερ μοι κὴ ἀγάσσεαι, ὅ, τι κεν εἴπω;
Καί κεν τῶτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέσθαι.
Ἦ φῂς τῶτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν· αἶψά τέ οἱ δῶ
Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμήεστερος αὐτός.
Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν ἀσὶ καὶ ἄλλοι
Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί·
Τῶν κέν τις τόδ' ἔχησιν, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἠμετέροιο,
Καὶ δμώων, οὕς μοι λῆσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα·
Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ὁστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις·
Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις ἀέκοντα βίηφι
Κτήματ' ἀποῤῥαίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.
Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι,
Ὁππόθεν ἔτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
Γαίης· πῆ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα.
Ἦ τοι ἀΐγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
Ἦ ἣν αὐτῷ χρεῖος ἐλεύσεται τόδ' ἰκάνει;

Οἷον

Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, ἐδ' ὑπέμεινε
Γνώμεναι· ἐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐώκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
Οὔτ' ἔν ἀγγελίῃ ἔτι πείθομαι, ἔκθεν ἔλθοι,
Οὔτε θεοπροπίῃ ἐμπάζομαι, ἥντινα μήτηρ
Ες μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
Ξεῖνος δ' ἔτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφε ἐστὶ,
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι
Υἱός· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε·
Δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ἔνθ' ἔβη εἰς εὐνήν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων·
Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
Εὐρύκλει', Ωπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν.
Ισα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
Εὐνῇ δ' ἔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός·
Ἣ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καί ἑ μάλιστα
Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
Ωΐξεν δὲ θύρας θαλάμε πύκα ποιητοῖο·
Ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
Καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμήδεος ἔμβαλε χερσίν.
Ἣ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ
Αργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κλῆϊδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.

Ενθ'

Ενθ' ὅγε παννύχιος, πεπαλυμμένος οἷὸς ἀώτῳ,
Βέλευε φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Αθήνη.

* Ex τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

43—269.

Ὡς ἔφατ'· ἐδ' ἀπίθησε διάκτορος Αργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Αμβρόσια, χρύσεια· τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ηδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Αργειφόντης.
Πιερίην δ' ὑπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς,
Ὅστε κατὰ δεινὰς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Ιχθῦς ἀλφώσσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ·
Τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
Ενθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος, ἤπειρόνδε
Ηϊεν· ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη
Ναῖεν ἐϋπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
Δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ,
Ἱστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.
Ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
Ενθα δὲ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,

Σκῶπές τ', ἰρηκές τε, ταναύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰνάλιαι, τῆσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
Ἡ δ' αὐτῆ τετάνυστο περὶ σπέος γλαφυροῖο,
Ἡμερὶς ἡδώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῆσι·
Κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴε, ἠδὲ σελίνε,
Θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα κὲ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, κὲ τερφθείη φρεσὶν ἦσιν.
Ενθα σὰς θηῆτο διάκτορος Αργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἦλυθεν· ἐδέ μιν ἄντην
Ηὐοίησεν ἰδῆσα Καλυψὼ, δῖα θεάων.
(Οὐ γάρ τ' ἀλνῶτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Αθάνατοι, ἐδ' εἴτις ἀπόπροθι δώματα ναίει.)
Οὐδ' ἄρ' Οδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Αλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
Δάκρυσι κὲ στοναχῆσι κὲ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Εν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι·
Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόῤῥαπι, εἰλήλεθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γέ μεν ἔτι θαμίζες.
Αὖδα, ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, κὲ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
Αλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοὶ πὰρ ξείνια θέω.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Αμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε κὲ ἦσθε διάκτορος Αργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, κὲ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.

Ζεὺς

Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει νεῦρ' ἐλθέμεν ἐκ ἐθέλοντα·
Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ασπετον; ἐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἵτε θεοῖσιν
Ἱερά τε ῥέζουσι, καὶ ἑξαίτους ἑκατόμβας.
Αλλὰ μάλ' ἔπως ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγιόχοιο.
Οὔτε παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, ἔθ' ἁλιῶσαι.
Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Αθηναίην ἀλίτοντο,
Ἣ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τόν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν.
Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅ, τι τάχιστα·
Οὐ γάρ οἱ τῆδ' αἶσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
Αλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἔστι φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σχέτλιοι ἐστὲ, θεοὶ, ζηλημονέστερον ἄλλων,
Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
ἀμφαδίην, ἤ τίς τε φίλον ποίησετ' ἀκοίτην.
Ὡς μὲν ὅτ' Ωρίωνα ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Ἕως μιν ἐν Ορτυγίῃ χρυσόθρονος Αρτεμις ἁγνὴ
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν·
Ὡς δ' ὁπότ' Ιασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ,
Ὦ θυμῷ ἔἶξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· ἐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπις βεβαῶτα
Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ

Ζεὺς

Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τόν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
Αλλ' ἐπεὶ ἤτως ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, ἠδ' ἀλιῶσαι·
Ειρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν ἤπη ἔγωγε.
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, ἠδ' ἐπιτεύσω,
Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Αργειφόντης·
Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
Μήπως τοι μετόπισθε κοτέσσεται ἀθανάτοισι.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Αργειφόντης.
Ἡ δ' ἐπ' Οδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
Ἤιε, ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
Τόν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον· ἐκ δέ ποτ' ὄσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο· κατήειτο δὲ γλυκὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ ἐκέτι ἤνδανε νύμφη.
Αλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ·
Ηματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠιόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων·
Αγχοῦ δ' ἱσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων·
Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Αλλ' ἄγε, δέρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ
Εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
Ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
Ἐνθήσω μενοεικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
Εἵματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι ἔρον ὄπισθεν,
Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
Αἴκε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε.
Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄλλο τι δὴ σύ, θεὰ, τόδε μήδεαι, ἐδέ τι πομπὴν,
Ἣ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἐΐσαι
Ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὖρῳ.
Οὐδ' ἄν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδίης ἐπιβαίην,
Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια οἶδας·
Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι;
Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,)
Μή τι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ
Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε μοι χρειὼ τόσον ἵκοι.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο δῖα θεάων
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο·
Ἴξον δὴ σπέος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνήρ·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
Ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·

Αὐτὴ

Αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Τῇ ῥ' παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ κὴ νέκταρ ἔθηκαν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ, δῖα θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε κὴ ἔμπης.
Εἴγε μὲν εἰδείης σῇσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
Ἀθάνατός τ' ἔῃς· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Οὐ μέν θην κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικεν
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας κὴ εἶδος ἐρίζειν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμηλις Ὀδυσσεύς·
Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χώεο· οἶδα κὴ αὐτὸς
Πάντα μάλ', ὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ὄπτα ἰδέσθαι·
(Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος κὴ ἀγήρως.)
Ἀλλὰ κὴ ὣς ἐθέλω κὴ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
Οἶκαδέ τ' ἐλθέμεναι, κὴ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ῥάψῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
Ἤδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, κὴ πόλλ' ἐμόγησα
Κύμασι κὴ πολέμῳ· μετὰ κὴ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Ὡς ἔφατ'· ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ, κὴ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
Ἐλθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῷ σπείους γλαφυροῖο,
Τερπέσθην φιλότητι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Αὐτίχ' ὁ μὲν χαίνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεὺς·
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μεγα ἕννυτο νύμφη,
bright robe
Λεπτὸν,

Λεπτὸν ϗ χαρίεν, περὶ δ' ζώνην βάλετ' ἰξυΐ
Καλὴν, χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
Καὶ τότ' Οδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός·
Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἠν οὐρανομήκης,
Αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψώ, δῖα θεάων.
Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον·
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, ϗ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψώ, δῖα θεάων·
Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, ϗ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι·
Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε ϗ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.
Ὅσσον τίς τ' ἐδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ
Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τέκτοσυνάων,
Τόσσον ἐπ' εὐρείαν σχεδίην ποιήσατ' Οδυσσεύς.
Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι στομίνεσσι,
Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγενίδεσσι τελεύτα.
Εν δ' ἱστὸν ποίει, ϗ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι·
Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερες οἰσυΐνῃσι,
Κύματος ἔλλαβ' ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δ' φάρε' ἔνεικε Καλυψώ, δῖα θεάων,
Ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο ϗ τά.
Εν δ' ὑπέρας τε, κάλως τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην, ϗ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψώ,

Εἵματά

Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λέσασα.
Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤϊα
Κωρύκῳ· ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά·
Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Γηθόσυνος δ' ἔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς.

* Ex τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

24—71.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Αλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ξεῖνος ὅδ', ἐπ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
Ἠὲ πρὸς Ηοίων, ἢ Ἑσπερίων ἀνθρώπων·
Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
Ἡμεῖς δ', ὡς τοπάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
Οὐδὲ γὰρ ἐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δώματ' ἵκηται,
Ενθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει, εἵνεκα πομπῆς.
Αλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν
Πρωτόπλοον· κέρα δὲ δύω, καὶ πεντήκοντα,
Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἑρετμὰ
Ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα δορὴν ἁλεγύνετε δαῖτα,
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
Κέρσισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
Ερχησθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν,

Μηδὲ

Μηδέ τις ἀρνείσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν
Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν
Τερπνὴν, ὅππη θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Σκηπτῦχοι· κήρυξ δὲ μετὼχετο θεῖον ἀοιδόν.
Κέρω ἧ πρινθένδε δύω, ἢ πενθήκοντα,
Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν,
Εν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία· νηῒ μελαίνῃ·
Ηερύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἰσία λευκὰ πέτασσαν·
Υψῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Βάν ῥ' ἴμεν Αλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε, καὶ ἐρκεα, καὶ δόμοι ἀνδρῶν
Ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι, ἠδὲ παλαιοί.
Τοῖσιν δ' Αλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
Ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὗας, δύο δ' ἑλίποδας βῶς·
Τὼς δέρον, ἀμφί θ' ἔπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κήρυξ δ' ἐσσύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν·
Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδε δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε·
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδε δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Τῷ δ' ἄρα Πρυλίνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγεῖαν.
Αὐτῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι
Κήρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,
Πὰρ δ' δέπας οἴνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

485—563.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.
Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Δημόδοκ', ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων·
Ἢ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων·
Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις,
Ὅσ' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
Ὡς τέ που ἢ αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
Ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
Αἴκεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.
Ὡς φαθ'· ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεὸς ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδὴν,
Ἔνθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν
Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
Εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
Ὡς ὁ μὲν εἰσήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον,
Ἡμενοι ἀμφ' αὐτόν· τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή,
Ἠὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
Ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
Ἢ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι,
Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν·
Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' ἔατο πάντες ἄριστοι
Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ἤειδεν δ', ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν,
Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπερολιπόντες.

Αλλον

Αλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν.
Αὐτὰρ Οδυσσῆα προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
Βήμεναι, ἠὔτ' Αρηα, σὺν ἀντίθέῳ Μενελάῳ·
Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
Νικῆσαι κὴ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Αθήνην. 520
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
Ὡς δ' γυνὴ κλαίησι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
Ὅς τε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσησιν,
Αστεϊ κὴ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ· 525
Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα κὴ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
Αμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὄπισθεν
Κόπτοντες δέρεσσι μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμους,
Εἴρερον ἐσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν κὴ ὀϊζύν.
Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί· 530
Ὡς Οδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
Ενθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Αλκίνοος δέ μιν οἷος ἐπέφραδε, ἠδ' ἐνόησεν,
Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουεν·
Αἶψα δ' Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα· 535
Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν,
Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει.
Ἐξ οὗ δορπέομέν τε, κὴ ὤρορε δῖος ἀοιδὸς,
Εκ τοῦδ' ἔπω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο 540
Ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
Αλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
Ξεινοδόκοι κὴ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον ἔτω.
Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
Πομπὴ κὴ φίλα δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες. 545
Αντὶ κασιγνήτε ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
Ανέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι.
Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,

hide

Ὅ,

Ὅ, τι κέ σ' ἄρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐσιν.
Εἶπ' ὄνομ', ὅ, τι σε κἆθι κάλεον μήτης τε, πατήρ τε,
Αλλοι δ', οἳ κατὰ ἄστυ, ϗ οἳ περιναιετάεσιν.
Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔςτ' ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
Αλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες.
Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τὴν, δῆμόν τε, πόλιν τε·
Οφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
Οὐδέ τι πηδάλι' ἐσὶ, τά τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
Αλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα ϗ φρένας ἀνδρῶν·
Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας ϗ πίονας ἀρούρας
Ανθρώπων· ϗ λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν,
Ηέρι ϗ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
Οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.

572—586

Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, ϗ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ὅππη ἀπεπλάγχθης τε, ϗ ἅς τινας ἵκεο χώρας
Ανθρώπων· αὐτάς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας·
Η μὲν ὅσοι χαλεποί τε, ϗ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
Οἵ τε φιλόξεινοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Εἰπὲ δ', ὅ, τι κλαίεις ϗ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
Αργείων, Δαναῶν, ἠδ' Ιλίου οἶτον ἀκούων.
Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
Ανθρώποις, ἵνα ἦσι ϗ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
Η τίς τοι ϗ πὴς ἀπώλετο Ιλιόθι πρὸ,
Εσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα
Κήδιστοι τελέθουσι, μετ' αἶμά τε ϗ γένος αὐτῶν;
Η τίς πε ϗ ἑταῖρος ἀνὴρ πεχαρισμένα εἰδὼς
Εσθλός· ἐπεὶ ἃ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων
Γίνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν, πεπνυμένα εἰδῇ.

* ΤΗΣ

* Τ Η Σ

ΤΟΥ ΌΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Ι.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμηχις Ὀδυσσεύς·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν·
Οὐ γάρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ,
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν·
Τοῦτό τι μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετρέπετο στονόεντα
Εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω.
Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
Κήδε' ἐπέ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἴδετ'· ἐγὼ δ' ἄν ἔπειτα, φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ,
Ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
Εἶμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει·
Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήϊον, ἀνσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι,
Δουλίχιόν

Δελίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
Αὐτὴ ἢ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται
Πρὸς ζόφον, (αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,)
Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κεροτρόφος· ἔτι ἔγωγε
Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
Ἣ μέν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Ὡς δ' αὕτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
Ὡς ἐδὲν γλύκιον ἧς κατρίδος ἐδὲ τοκήων
Γίνεται, εἴπερ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκήων.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόσον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
Ὃν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
Ἰσμάρῳ· ἔνθα δ' ἐγὼν πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς.
Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
Δασσάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἠμέας
Ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι ἐκ ἐπίθοντο.
Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δ' μῆλα
Ἐσφαζον παρὰ θῖνα, καὶ ἑλίποδας ἕλικας βοῦς.
Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
Οἵ σφισι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
Ἠπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων
Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα.
Ἦλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ,
Ἠέριοι· τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη
Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι·
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,

Τόφρα

Τόφρα δ' ἀλεξάμενοι μένομεν πλέονάς περ ἐόντας·
Ημος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Αχαιές.
Ἐξ δ' ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Ωλονθ· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε, μόρον τε.
Ενθεν ἢ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ασμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀϋσαι,
Οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δηϊωθέντες.
Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' ἐρανόθεν νύξ.
Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἰσία δέ σφιν
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.
Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν δείσαντες ὄλεθρον,
Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσσαμεν ἤπειρόνδε.
Ενθα δύω νύκτας, δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ
Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Αλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκομος τέλεσ' ἠώς,
Ἱστὰς στησάμενοι, ἀνά θ' ἱστία λευκὰ ἐρύσαντες
Ἥμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε, κυβερνῆταί τ' ἴθυνον.
Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αλλά με κῦμα, ῥόος τε, περιπλάμπλονθα Μάλειαν,
Καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δ' Κυθήρων.
Ενθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
Γαίης Λωτοφάγων, οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
Ενθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
Αἶψα δ' δεῖπνον ἕλονθο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ', ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας,
(Ανδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας,)

Οἵτινες

Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδουσες.
Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μηδόνθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι·
Αλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἑρύσσας·
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
Μή πώ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται.
Οἱ δ' αἶψ' ἔσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ενθεν δὴ προτέρω πλέομεν, ἀπαχήμενοι ἦτορ.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
Ἰκόμεθ', οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν·
Αλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
Πυροὶ, καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες·
Αλλ' οἵγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα,
Εν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δ' ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
Ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
Ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην
Αλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότῳσιν,

Αλλ'

Αλλ' ἤγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα,
Ανδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρηοι,
Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν
Νῆας εὐσσέλμους, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
Ασσ' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι· οἵά τε πολλὰ
Ανδρες ἐπ' ἀλλήλοις νηυσὶν περόωσι θάλασσαν·
Οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
Εν μὲν γὰρ λεῖμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
Ὑδρηλοὶ, μαλακοί· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.
Εν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰὲν
Εἰς ὥρας ἀμῷεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' ἔδας.
Εν δ' λιμὴν εὔορμος, ἵν' ἐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, ἔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
Αλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
Κρήνη ὑπὸ σπείῃς· περὶ δ' αἴγειροι πεφυάσιν.
Ενθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευε
Νύκτα δι' ὀρφναίην· οὐδὲ πρόφαινετ' ἰδέσθαι·
Αὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν.
Ενθ' ἔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Οὔτ' ἔν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσον
Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσέλμους ἐπικέλσαι.
Κελσάσησι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱστία πάντα·
Εκ δ' καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ενθα δ' ἀποβριξάντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
Ωρσαν δ' νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Αἶγας ὀρεσκῴους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.

Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
Εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν· διὰ δ' τρίχα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
Νῆες μέν μοι ἕπονθο δυώδεκα, ἐς δ' ἑκάστην
Ἐννέα λάϊχανον αἶγες· ἐμοὶ δ' δέκ' ἔξελον οἶοι.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
Ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθογγὴν, οἰῶν τε, καὶ αἰγῶν.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον.
Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετ' ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
Ἐλθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵ τινες εἰσιν·
Ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ἠὲ φιλόξενοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταίρους,
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἰσέβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
Ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἴδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
Ὑψηλὸν, δάφνῃσι κατηρεφές· ἔνθα δὴ πολλὰ
Μῆλ', ὅϊές τε, καὶ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
Μακρῇσίν τε πίτυσσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
Οἷος ποιμαίνεσκεν· ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους

Πωλεῖτ',

Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἤδη.
Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον· ἠδὲ ἐώκει
Ανδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
Δὴ τότε τὰς ἄλλας κελόμην ἑρίηρας ἑταίρας
Αὐτῆ πὰρ νηῒ τε μένειν, ἠ νῆα ἔρυσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους
Βῆν· ἀτὰρ αἴγειον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
Ἡδέος, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱὸς,
Ἱρεὺς Απόλλωνος, ὃς Ισμαρον ἀμφιβεβήκει·
Οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ', ἠδὲ γυναικὶ,
Αἰδόμενοι· ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι
Φοίβε Απόλλωνος· ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα.
Χρυσῆ μέν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας,
Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· ἠδέ τις αὐτὸν
Ηείδει δμώων, ἠδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
Αλλ' αὐτός τ', ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἴη.
Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
Ἓν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
Χεῦ· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει,
Θεσπεσίη· τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
Τῶ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ κῆ ἦϊα
Κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι αἴσσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ανδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
Αγριον, ὅστε δίκας εὖ εἰδότα, ὅστε θέμιστας.
Καρπαλίμως δ' ἐς ἄντρον ἀφικόμεθ', ἠδέ μιν ἔνδον
Εὕρομεν, ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.
Ελθόντες δ' ἐς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·
Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
Αρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἔπασται
Εἶχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

Χωρὶς

Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι· νᾶον δ' ὁρῷ ἄγγεα πάντα,
Γαυλοί τε, σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
Ενθ' ἐμὲ μὲν πρώτισθ' ἕταροι λίσσονθ' ἑπέεσσι,
Τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
Σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Αλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, (ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,)
Οφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη·
Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
Ενθα δὲ πῦρ κάαντες ἐθύσαμεν· ἤδὲ καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
Ἡμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄγθος
Ὑλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Εκλοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύραζε,
Αρνειούς τε, τράγους τε, βαθείης ἔκλυθεν αὐλῆς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Οβριμον· οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
Εσθλαὶ, τετράκυκλοι, ἀπ' ἕδεος ὀχλίσσειαν·
Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρησιν.
Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὅϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη.
Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε·
Ἡμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
Πίνειν δαινυμένῳ, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἑᾶ ἔργα,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἕσιδεν, ἔρετο δ' ἡμέας·
Ω ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Η τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε λῃστῆρες ὑπὲρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται

Ψυχὰς

Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέρονλες;
Ὡς ἔφαθ· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεσάνλων φθόγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
Αλλὰ κὴ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Αχαιοὶ
Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Οἴκαδε ἱέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
Ηλθομεν· ἕτω πε Ζεὺς ἤθελε μητιάασθαι.
Λαοὶ δ' Ατρέϊδεω Αγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
Τῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπερόνιον κλέος ἐστί.
Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαὲς
Πολλὲς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα
Ἱκόμεθ', εἴτι πόροις ξεινήϊον, ἠὲ καὶ ἄλλως
Δώῃς δωτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.
Αλλ' αἰδοῖο, φέριστε, θεὸς· ἱκέται δέ τοι ἐμέν.
Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε,
Ξείνιος, ὅς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
Νήπιος εἶς, ὦ ξεῖν' ἢ τηλόθεν ἐλήλεθας,
Ὅς με θεὸς κέλεαι ἢ δειδίμεν, ἢ ἀλέασθαι.
Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχε ἀλέγεσιν,
Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι ἐμέν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην,
Οὔτε σεῦ, ἤθ' ἑτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύοι.
Αλλά μοι εἶφ', ὅπη ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·
Η πε ἐπ' ἐσχατιῆς, ἢ κὴ σχεδὸν, ὄφρα δαείω.
Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' ἐ λάθεν εἰδότα πολλά·
Αλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι·
Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
Ακρη προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντε ἔνεικεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·

Αλλ'

Αλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε·
Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
Κόπτ· ἐκ δ' ἐκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν ὡπλίσσατο δόρπον·
Ησθιε δ', ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἠδ' ἀπέλειπεν
Εσπατά τε, σάρκας τε, καὶ ὀστέα μυελόεντα.
Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διῒ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ' ὁράωντες· ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,
Ανδρόμεα πρῆ ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
Κεῖτ' ἔνδοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.
Τὸν μὲν ἐγὼ βέλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν,
Ασσον ἰὼν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρὸν,
Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
Αὐτῆ γάρ κε κἠ ἄμμες ἀπώλομεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυρέων ὑψηλάων
Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.
Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, κἠ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα
Πάντα κατὰ μοῖραν, κἠ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε ποιησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὡπλίσσατο δεῖπνον.
Δειπνήσας δ' ἄνδρε ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Αψ' ἐπέθηκ', ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα
Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
Εἴπως τισαίμην, δώῃ δέ μοι εὖχος Αθήνη.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
Χλωρὸν, ἐλαΐνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροίη

Αὐανθέν·

look upon as

Ἀνανθέν· τὸ μὲν ἄμμες ἐΐσκομεν, εἰσορόωντες,
Ὅσσον θ' ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο μελαίνης,
Φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπερόα μέγα λαῖτμα·
Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι.
Τῷ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέποψα παραστὰς,
Καὶ παρέθηκ' ἑτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς
Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐτυράκλεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
Κηὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα καταρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
Ἧ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
Αὐτὰρ τὰς ἄλλας κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας,
Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον, τὰς ἄν κε κὴ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι,
Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
Ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ'· ἠδέ τι λᾶπε βαθείης ἔκλυθεν αὐλῆς,
Ἤ τι ὀϊσσάμενος, ἢ κὴ θεὸς ὥς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς κὴ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, κὴ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὄγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὠπλίσσατο δόρπον.
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων αἶψα παρασὰς,
Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
Κύκλωψ, τῆ, τίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
Ὄφρ' εἰδῇς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει
Ἡμετέρη· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
Οἴκαδε πέμψειας· σὺ δὲ μαίνεαι ἐπ ἔτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε κὴ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο
Ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ ὲ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο κὴ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς

Ἡδὺ

Ἠδὺ ποτὸν πίνων· καί μ' ἤτεε δεύτερον αὖτις·
Δός μοι ἔτι πρόφρων· καί μοι τεὸν ἔνομα εἰπὲ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις.
Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
Ὡς ἔφαθ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον·
Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσι προσηύδων μειλιχίοισι·
Κύκλωψ, ἠρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης·
Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομ' ἔστ'· Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι
Μήτηρ, ἠδὲ πατὴρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ·
Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἕδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι,
Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα· καδδέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος,
Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
Καὶ τότ' ἐγὼ τ' μοχλὸν ὑπὸ σποδῷ ἤλασα πολλῆς,
Εἵως θερμαίνοιτο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους
Θάρσυνον, μήτις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ.
Αλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἀψασθαι, χλωρός περ ἐὼν, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἆσσον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Ἱσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
Οἱ μὲν, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
Δίνεον· ὡς δ' ὅτε τις τρυπᾷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι
Ἀψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχα ἐμμενὲς αἰεν·

Ὡς

Ὡς τῆ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήπεα μοχλὸν ἐλόντες
Δινέομεν, τὸν δ' αἷμα περίῤῥεε θερμὸν ἐόντα.
Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὖσεν ἀϋτμὴ,
Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἠὲ σκέπαρνον,
Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα,
Φαρμάσσων· (τὸ γὰρ αὖτε σιδήρεα τῆ κράτος ἐστίν·)
Ὡς τῆ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρη.
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
Τὸν μὲν ἔπατ' ἔῤῥιψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.
Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ῥά μιν ἀμφὶς
Ὤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας·
Οἵ δὲ βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
Ἱστάμενοι δ' ἔρεθον περὶ σπέος, ὅ, τι ἑ κήδοι·
Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας,
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα;
Ἦ μή τις σεῦ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
Ἦ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ, ἠὲ βίηφι;
Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
Ὦ φίλοι, Οὖτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφιν.
Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἷον ἐόντα,
Νῆσόν γ' οὔπως ἔστι Διὸς μεγάλε ἀλέασθαι·
Ἀλλὰ σύ γ' εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι·
Ὡς ἄρ' ἔφαν ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δὲ στενάχων τε, καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων·
Αὐτὸς δ' ἀνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
Εἴτινά πε μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·
Οὕτω γάρ πε μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

Αὐτὰρ ἐγὼ βέλευον, ὅπως ὄχ᾽ ἄριστα γένοιτο,
Εἴτιν᾽ ἑταίροισιν ϑανάτῳ λύσιν, ἠδ᾽ ἐμοὶ αὐτῷ
Εὑροίμην· πάντας δὲ δόλῳ καὶ μῆτιν ὕφαινον,
Ὡς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
Ἧδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Ἀρσενες οἷες ἦσαν εὐτρεφέες, δασύμαλλοι,
Καλοί τε, μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες·
Τὼς ἀκέων συνέεργον εὐστρεφέεσσι λύγοισι,
Τῇς ἔπι Κύκλωψ εὗδε, πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
Σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
Τὼ δ᾽ ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἑταίρους.
Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ᾽ οἷες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε,
(Ἀρνειὸς γὰρ ἦεν, μήλων ὄχ᾽ ἄριστος ἁπάντων,)
Τῷ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ᾽ ἑλυσθεὶς
Κάμην· αὐτὰρ χερσὶν ἀώτῳ ϑεσπεσίοιο
Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι ϑυμῷ.
Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἧμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότ᾽ ἔπειτα νομόνδ᾽ ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα·
Θήλειαι δ᾽ ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκὸς,
Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο· ἄναξ δ᾽ ὀδύνῃσι καπῇσι
Τειρόμενος, πάντων οἰῶν ἐπεμαίετο νῶτα
Ὀρθῶν ἑσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
Ὡς οἱ ὑπ᾽ εἰροπόκων οἰῶν στέρνοισι δέδεντο.
Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε ϑύραζε,
Λαχμῷ σεινόμενος, τῷ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
Τὸν δ᾽ ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
Ὕστατος; ἤτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν,
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν᾽ ἄνθεα ποίης,
Μακρὰ βιβὰς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις·
Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
Ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος· ἦ σύγ᾽ ἀνάγκῃ

Ὀφθαλμὸν

Ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε,
Σὺν λυγροῖς ἑτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ,
Οὔτις, ὃν ἔπφ φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήας τε γένοιο,
Εἴπᾶν, ὅππη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει·
Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ
Θεινομένῳ ῥαίοιτο πρὸς ἔδεϊ· καδδὲ ἐμὸν κῆρ
Λωφήσειε κακῶν, τά μοι ἐτίδανὸς πόρεν Οὔτις.
Ὡς ἐπὼν, τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.
Ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπέος τε, καὶ αὐλῆς,
Πρῶτος ὑπ' ἀρνειῷ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.
Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
Ἱκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν,
Οἳ φύγομεν θάνατον· τὼς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
Αλλ' ἐγὼ ἐκ εἴων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ,
Κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
Πόλλ' ἐν νηῒ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Αλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι·
Κύκλωψ, ἐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους
Εδμεναι ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφι.
Καὶ λίην σέ γε μέλλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα,
Σχέτλι'· ἐπεὶ ξείνους ἐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ
Εσθέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Ηκε δ' ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·
Καὶδ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρῴροιο,
Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα,

Πλημμυρὶς

Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χέρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
Ωσα παρέξ· ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας, ἐκέλευσα
Εμβαλέειν κώπῃς, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν,
Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρεσσον. 490
Αλλ' ὅτε δὴ δὶς τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα; 495
Ὅς ῥ' νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα
Αὖτις ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι,
Εἰ δὲ φθεγξαμένου τεῦ, ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε,
Σύν κεν ἄραξ ἡμέων κεφαλὰς, καὶ νήϊα δέρα,
Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών· τόσσον γὰρ ἴησιν.
Ὡς φάσαν. ἀλλ' ἐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
Αλλά μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ·
Κύκλωψ, αἴκεν τίς σε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων
Οφθαλμῷ ἔρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν,
Φάσθαι, Οδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ιθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα. 505
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ·
Ω πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο,
Καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν· 510
Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
Χειρῶν ἐξ Οδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Αλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
Ενθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
Νῦν δέ μ', ἐὸν ὀλίγος τε, ἢ ἐτιδανὸς, ἢ ἄκικυς, 515
Οφθαλμῷ ἀλάωσεν, ἑπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ.
Αλλ' ἄγε δεῦρ' Οδυσεῦ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω,
Πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·

Τῦ

Τῷ γὰρ ἐγὼ παΐς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεται εἶναι·
Αὐτὸς δ', αἴκ' ἐθέλησιν, ἰήσεται, ἠδέ τις ἄλλος,
Οὔτε θεῶν μακάρων, ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Αἴ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω·
Ὣς ἐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται ἠδ' Ἐνοσίχθων.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς ἠρανὸν ἀστερόεντα·
Κλῦθι, Ποσειδάον, γαιήοχε, κυανοχαῖτα·
Εἰ ἐτεόν γε σὸς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεαι εἶναι,
Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πολιπόρθιον οἶκαδ' ἱκέσθαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνι οἰκί' ἔχοντα.
Αλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλες τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρες,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τῷ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης,
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἧκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον·
Καδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο,
Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
Νῆες ἐϋσσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεί·
Νῆα μὲν ἔνθ' ἔλθοντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες,
Δασσάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι,
Μήλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ

Ζηνὶ

Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
Ῥέξας, μηρί' ἔκηον· ὁ δ' ἐκ ἐμπάζετο ἰρῶν,
Αλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
Νῆες ἐϋσσελμοι, καὶ ἐμοὶ ἑρίηρες ἑταῖροι.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ημος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Καὶ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ηὼς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα,
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
Οἱ δ' αἶψ' ἔσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ενθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ασμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλες ὀλέσαντες ἑταίρες.

*Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ.

1—43.

ΑΥΤΑΡ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν·
Εν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
Εν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο
Ικμενον ἦρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆας,
Ἥμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε, κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία πουλοπρέσσης,
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Ἡ

ἐς πέραθ ἵκανε βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο·
δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε, πόλις τε,
κὴ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτὺς
ος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν τροτράπηται·
ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν. ἐκ δὲ τὰ μῆλα
μεθ· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
εν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', οὗ φράσε Κίρκη.
ἱερήϊα μὲν Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
ον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῷ,
ον ὄρυξα, ὅσον τε πυγέσιον, ἔνθα κὴ ἔνθα·
δ' αὐτῷ δὲ χοὰς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσιν,
τα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
τρίτον αὖθ ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
λὰ δὲ γενέμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
ὰν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βῶν, ἥτις ἀρίστη,
αν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
εσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
μέλαν', ὅς μήλοισι μεταπρέπει ἠμετέροισι.
δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσί λιτῇσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
ισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδαιροτόμησα
βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
αὶ ὑπ' ἐξ Ἐρέβευς νεκύων κατατεθνειώτων,
φαι τ', ἠϊθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
θεναί τ' ἀταλαὶ, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι.
λοὶ δ' ἐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν,
ρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες,
πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
πεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει.

Ηλθε

386—639.

Ηλθε δ' ἐτὶ ψυχὴ Αγαμέμνονος Ατρέιδαο
Αχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσαι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Ἔγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν·
Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερὸν καλὰ δάκρυον ἔβων,
Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
Αλλ' ἀ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἶς ἔμπεδος, ἀδέ τι κίκυς,
Οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Ατρέιδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Αγάμεμνον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε ταναηλεγέος θανάτοιο;
Ἠὲ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν;
Ἦέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ,
Βῶς περιταμνόμενον, ἠδ' οἰῶν πώεα καλὰ,
Ἠὲ περὶ πτόλιος μαχεόμενον, ἠὲ γυναικῶν;
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Οὔτ' ἐμέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν,
Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ·
Αλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε, μόρον τε,
Εκτα, σὺν ἀλομένῃ ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ·
Ως θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὥς ἀργιόδοντες,
Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
Ἢ γάμῳ, ἢ ἑράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ.
Ηδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας

Μῆνὶξ

Μνηᾶξ κλεινομένων, ἢ ἐνὶ κραπερῇ ὑσμίνῃ·
Αλλά με κῆνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύρατο θυμῷ,
Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθύσας,
Κέμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
Αμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων,
Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ ἡ ἢ κυνῶπις
Νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αΐδαο,
Χερσὶ κατ' ὀφθαλμὼς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
Ὡς ἐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
Ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται·
Οἷον δὴ κ' κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
Κερδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
Ασπάσιος παίδεσσιν, ἰδὲ δμωῇσιν ἐμοῖσιν,
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' ἐδυΐα,
Ἥτε κατ' αἶσχος ἔχευε, κ' ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, κ' ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ατρέος εὐρύοπα Ζεὺς
Εκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βελὰς,
Ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Τῷ νῦν μή ποτε κ' σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι,
Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῇς,
Αλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ κ' κεκρυμμένον εἶναι.
Αλλ' ἦ σοί γ', Οδυσεῦ, φόνος ἔσσεται ἔκ τε γυναικός·
Λίην γὰρ πινυτή τε, κ' εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε,
Κέρη Ικαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Η μέν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
Ερχόμενοι πόλεμόνδε· πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ,
Νήπιος, ὅς πε νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,

Ολβιος· ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν,
Καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, ἦ θέμις ἐστίν·
Ἡ δ' ἐμὴ ἐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
Οφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πάτριδα γαῖαν
Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴπερ ἔτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
Η που ἐν Ορχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι,
Η που πὰρ Μενελάῳ, ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ορέστης.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπο
Ατρείδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
Ζώει ὅγ', ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
Ἑσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Αχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε, δέμας τε,
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Εστω δὲ ψυχή με ποδώκεος Αἰακίδαο,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
Πῶς ἔτλης Ἄϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροί
Αφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπ
Ω Αχιλεῦ, Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Αχαιῶν,
Ηλθον Ταρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν
Εἴποι, ὅπως Ιθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἱκοίμην·
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Αχαιΐδος, οὐδέ πω ἀμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά· σεῖο δ' Αχιλλεῦ,

Οἱ

Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μαπάρ[ατος, ἔτ' ἄρ' ὀπίσσω·
Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν, ἶσα θεοῖσιν,
Αργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα πρατέεις νεκύεσσιν,
Ενθάδ' ἐών· τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ, Ἀχιλλεῦ.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Βελοίμην κ' ἐπάρερος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ανδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Η πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
Αλλ' ἄγε μοι τεῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἐνίσπε,
Η ἕπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἠὲ καὶ οὐκί.
Εἰπὲ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
Η ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Η μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Τοῖος ἐών, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Αργείοισιν.
Εἰ τοῖοσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
Τῷ κε τέῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Οἵ κέ νον βιόωνται, ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ητοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔτι πέπυσμαι·
Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
Πᾶσαν ἀληθείαν μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἐΐσης
Ηγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Αχαιούς.
Ητοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βελὰς,
Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεικέσσομεν οἴω.
Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Αχαιοὶ,
Οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἔμπροσθεν ὁμίλου,
Αλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος ἀδεὲς ἔχων·

Πολλοὺς

Πολλὲς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Πάντας δ' ἐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, ἐδ' ὀνομήνω,
Ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Αργείοισιν.
Αλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
Ἡρῳ Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτειοι κλεινοῖο, γυναίων ἕνεκα δώρων·
Κῆνον δὴ κάλλιστον ἴδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
Αὐτὰρ ὅτ' ἐς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Επειὸς,
Αργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
Ημέν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι·
Ενθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου.
Κῆνον δ' ἔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, ἔτε παρειῶν
Δάκρυ' ὀμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν
Ἱππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην,
Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
Αλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν
Ασκηθὴς, ἔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ,
Οὔτ' αὐτοσχεδίην ἐτασμένος· οἷά τε πολλὰ
Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Αρης.
Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
Φοίτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Γηθοσύνη, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον ἔμναι.
Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνειώτων
Εστασαν ἀχνύμεναι, ἔρονθο δὲ κήδε' ἑκάστη.
Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένα ἕνεκα νίκης,
Τήν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
Τεύχεσιν ἀμφ' Αχιλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ·
Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Αθήνη.
Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλῳ·

Τοίῃ

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν,
Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν·
Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, ἦ ῥ' ἔμελλες
Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλε, εἵνεκα τευχέων
Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν·
Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σεῖο δ' Ἀχαιοὶ
Ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· ἐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τεὴν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν' ἔπος κὴ μῦθον ἀκούσῃς
Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
Ψυχὰς εἰς Ἐρέβεος νεκύων κατατεθνειώτων.
Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἤ κεν ἐγὼ τὸν,
Ἀλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνειώτων.
Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νεκύεσσιν,
Ἥμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα,
Ἥμενοι, ἑστηῶτες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Τὸν δὲ μέτ', Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.
Τὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὁ δ' ἐπ' ἀπαμύνετο χερσί·
Λητὼ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Καὶ

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλεπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ·
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' ἐπ' οὐκ ἔχεν ἐλέσθαι·
Ὁσσάκι γὰρ πύψα' ὁ γέρων, πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,
Ὄγχναι, καὶ ῥοιαὶ, μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι·
Τῶν ὁτότ' ἰθύσει ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τάσδ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.
Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, πρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν·
Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς
Αὖτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ' ὤασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἱδρὼς
Ἐῤῥέεν ἐκ μέλεων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
Τὸν δὲ μέτ', αἰσενόησα βίην Ἡρακληείην,
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς,
Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστὸν,
Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ὀρτὴρ,
Χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
Ἄρκτοι τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες,
Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
Ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἐῇ ἐξάτθετο τέχνῃ.

Εἶσω

Εἶνω δ' αὐτίκα κῆνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἆ δᾶλ', ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις,
Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο.
Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ ὀϊζὺν
Εἶχον ἀπαρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χέρονι φωτὶ
Δεδμήμην, ὅ δέ μοι χαλεπὰς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
Καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ'· ἐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Φράζετο τῶδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Αἴδαο·
Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὣς ἐπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Αϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
Ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἐθέλον περ,
Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει,
Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
Ἐξ Αϊδος πέμψαιεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιὼν, ἐκέλευον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
Οἱ δ' αἶψ' ἐσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Τὴν δὲ κατ' Ωκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο·
Πρῶτα μὲν ἐρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

* Ex

* Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

205—230.

Ὣς φάτο· τῆς δ' αὐτῷ λύτο γύνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνόντι, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσηύδα·
Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα
Ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζύν,
Οἵ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γήραος ἐδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτάρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά σ' ἐς τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα·
Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ἐρρίγει, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
Ἐλθών· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Ἀργείη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Εἰ ἤδη, ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Ἀξέμεναι οἴκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
Τὴν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές·
Τὴν δ' ἄτην ἐ πρόσθεν ἐῷ ἐνικάτθετο θυμῷ
Λυγρῇν, ἐξ ἧς πρῶτα κὴ ἡμέας ἵκετο πένθος.
Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας
Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν ἐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
Αλλ' οἷοι σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη
Ἀκτορὶς, ἥν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιόντι,
Ἣ νῶϊν ἔρυτο θύρας πυκινῆς θαλάμοιο,
Πέθες δή μεν θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.

* Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Παραβολαί τινες καὶ Ἀπογραφαὶ ἐκλεκτοί.

I. ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. Δ, 333—340.

Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ὡς δ' ὁτὲ τ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβρὼ κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνὼς,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἐὴν ἀσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὡς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.

‡ 2. Ε, 391—398.

Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐταύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ἔπλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν ἔσιδε γαῖαν,
Ὀξὺ μάλα προϊδών, μεγάλῳ ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη
Πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέῃ ἄλγεα πάσχων,
Δηρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
Ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
Ὡς Ὀδυσῆι ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη.

‖ 3. Ζ, 102—109.

Οἵη δ' Ἀρτεμις ἔσσι κατ' οὖρεος ἰοχέαιρα,
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ἀκέῃς ἐλάφοισι·

Τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
Πασάων δ' ὔπερ ἦγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
Ὡς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἁδμής.

* 4. Z, 229—235.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Μείζονα τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κάδ δὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἰδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελέσσαι·
Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.

† 5. K, 407—417.

Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ δῖνα θαλάσσης.
Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίηρας ἑταίρους
Οἰκλῇ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
Ὡς δ' ὅταν ἀγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας
Ἐλθέσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· ἐδέτι σηκοὶ
Ἰσχεσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι
Μητέρας· ὣς ἐμὲ κῆνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Δακρυόεντες ἐχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
Ὡς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἱκοίατο καὶ πόλιν αὐτῶν
Τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν, ἠδ' ἐγένοντο.

‡ 6. Π, 15—21.

Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ·

Ὡς

Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει,
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Μῆνον, τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς
Πάντα κύσεν περιφὺς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.

* 7. T, 515—524.

Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἦλθε, ἕλησί τε πῶϊτος ἅπαντας,
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθεσιν.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρῆϊς ἀηδὼν,
Καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος·
Ὡς κ' ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα κ' ἔνθα.

† 8. X, 299—309.

Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὥς ἀγελαῖαι,
Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν,
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσι,
Ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίγνεται, οὐδὲ φυγή· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·
Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
Τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς,
Κρατῶν τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.

* 9. X,

* 9. X, 381—389.

Πάπληγεν δ' Οδυσεὺς καθ' ὸν δόμον, αἴτις ἔτ' ἀνδρῶν
Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Τὲς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι κὴ κονίῃσι
Πεπτεῶτας πολλὲς· ὥστ' ἰχθύας, ὅσθ' ἁλιῆες
Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκλυσθε θαλάσσης 385
Διπλύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἱ δέ τε πάντες
Κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
Τῶν μέν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
Ὡς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

† 10. X, 401—406.

Εὗρεν ἔπειτ' Οδυσῆα μετὰ κλαμένοις νεκύεσσιν,
Αἵματι κὴ λυθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
Ὃς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε, παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι· 405
Ὡς Οδυσεὺς πεπάλακτο πόδας κὴ χεῖρας ὕπερθεν.

‡ 11. Ψ, 233—239.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη,
Ὧντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ ἐνὶ πόντῳ
Ῥαίσῃ ἐπαγομένην ἀνέμῳ κὴ κύματι πηγῷ· 235
Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἠπειρόνδε
Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη·
Ασπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
Ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ.

120

II.

II.

ΑΠΟΓΡΑΦΑΙ.

* 1. B, 1—13.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Ὧρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Εἵματα ἐσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ.
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην. 5
Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, 10
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο. 11
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.

† 2. B, 420—434.

Τοῖσιν δ' ἴκμενον ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀκραὴ, ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
Ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
Ἱστὸν δ' ἐλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες· κατὰ δὲ πρότονοισιν ἔδησαν· 425
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν, 430
Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο·

Λαῶν

Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀειγενέτῃσιν·
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μέν ῥ' ἧγε κὺ ἠῶ πεῖρε κέλευθον.

* 3. Δ, 71—75.

Φράζεο, Νεστορίδη, τῷ μῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Χαλκεῖ τε στεροπὴν καδδώματα ἠχήεντα,
Χρυσεῖ τ', ἠλέκτρε τε, κὺ ἀργύρε, ἠδ' ἐλέφαντος.
Ζηνός πε τοιήδε γ' Ολυμπίε ἔνδοθεν αὐλή.
Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

† 4. E, 291—296.

Ὡς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
Χερσὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ κὺ πόντον· ὀρώρει δ' ἐρανόθεν νύξ.
Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαὴς,
Καὶ Βορέης αἰθηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων. 296

‡ 5. Z, 41—46.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Αθήνη
Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Εμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε πότ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη· 45
Τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.

‖ 6. Z, 149—161.

Γενεῦμαί σε, ἄνασσα· θεός νύ τις, ἢ βροτὸς ἐσσί;
Εἰ μέν τις θεὸς ἐσσὶ, τοὶ ἐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150

Αρτέμιδί

Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κύρη μεγάλοιο,
Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', ἄλχιστα ἐΐσκω·
Εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ ϗ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πέ σφισι θυμὸς
Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται, εἵνεκα σεῖο,
Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν ἐσοιχνεῦσαν.
Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἴκόνδ' ἀγάγηται.
Οὐ γάρ πω τοιῆτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ἄνδρ', ἔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει ἐσορόωντα.

* 7. H, 81—132.

———Αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Αλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτά· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὠρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον ἐδὸν ἱκέσθαι·
Ὡστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν, ἢὲ σελήνης,
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς μεγαλήτορος Αλκινόοιο·
Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα ϗ ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
Αργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ,
Αργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσείη δὲ κορώνη.
Χρύσειοι δ' ἐπάτερθε ϗ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
Οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Αλκινόοιο,
Αθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα ϗ ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἐνθ' ἔνι πέπλοι
Λεπτοὶ εὔννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
Ενθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο,
Πίνοντες ϗ ἔδοντες· ἐπητανὸν γὰρ ἔχεσκον.

Χρύσειοι

Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
Ἑστασαν, αἰθομένας δαῖδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
Πεντήκοντα δέ οἱ δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες·
Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν,
Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν
Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.
Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
Τόσσον Φαίηκες πέρι πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὣς δὲ γυναῖκες
Ἱστὸν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς.
Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
Ὄγχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει
Χείματος, οὐδὲ θέρευς, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Ζεφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,
Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
Ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται·
Τῆς ἕτερον μὲν, θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
Τέρσεται ἠελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν,
Ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν,
Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.
Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι·
Ἐν δὲ δύω κρῆναι, ἡ μέν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς ἠδὸν ἴησι
Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
Τοῖά ῥ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

* 8. M, 39—52.

Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ, τις σφέας ἐσαφίκηται.
Ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' ἔτι νύμφη, καὶ νήπια τέκνα,
Οἴκαδε νοστήσαντι, παρίστανται, ἐδὲ γάνυνται.
Ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' ἅτ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἴκ' ἐθέλῃσθα.
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε, πόδας τε,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτῆς πείρατ' ἀνήφθω·
Ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούῃς Σειρήνοιϊν.

† 9. M, 85—107.

Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
Γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακός· οὐδέ κε τίς μιν
Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι·
Ἕξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τριστοιχοὶ ὀδόντες,
Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν·
Ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
Αὐτῆς δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώωσα
Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι
Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.

Τῇ δ' ἔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
Παρφυγέειν σὺν νηΐ· φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ
Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρῴροιο.
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ,
Πλησίον ἀλλήλων· καί κεν διοϊστεύσειας.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·
Τῷ δ' ὕπο δῖα Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ·
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ
Δεινόν· μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν.
Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακὸν ἐδ' Ἐνοσίχθων.

* 10. N, 96—112.

Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος,
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι·
Αἵτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα
Ἐκτοθεν· ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες εὐσσελμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
Ἄγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἠερόεσσα,
Ἱρὸν νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται.
Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
Λάϊνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα· δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν·
Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου, εἰσὶ θεώτεραι· οὐδέ τι κάτω
Ἀνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.

II.

* Ex HESIODO.

HESIODUS—vir perelegantis ingenii, et mollissimâ aulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus; ut tempore tanto viro (Homero,) *ita operis auctoritate proximus.*
VELL. PATERC. HIST. LIB. I.

† ΕΚ ΤΩΝ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ ϗ ΗΜΕΡΩΝ.

[JUXTA EDIT. THOMAE ROBINSON. OXON. 1737. 4to.]

1—201.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι·
Ὃν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε Διὸς μεγάλοιο ἔκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, ϗ ἄδηλον ἀέξει.
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν ϗ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε· δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Περσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην·
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

Ἡ

Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη. ἔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς. ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην, προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννὴ,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Γαίης ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω.
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμνόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλήσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Οἰκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκεϊ ὀπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
Ὧΐ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν,
Τῷ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' ἐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νείκος
Ἰθείῃσι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι·
Νήπιοι· οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσαιο,
Ὥς τέ σε καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνῷ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

Αλλὰ

Αλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
Ὅτ͵ί μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀ͵σκυλομήτης.
Τ᾽ὔνεκ᾽ ἄρ᾽ ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυ͵γρά.
Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐὺς πάϊς Ιαπετοῖο
Εκλεψ᾽ ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
Εν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Διὰ τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ιαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδὼς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, κὴ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας,
Σοί τ᾽ αὐτῷ μέγα πῆμα κὴ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ᾽ ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ᾽· ἐκ δ᾽ ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἡφαιστον δ᾽ ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅτ͵ι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ᾽ ἀνθρώπε θέμεν αὐδὴν,
Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Αθήνην
Εργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Αφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, κὴ γυιοκόρες μελεδῶνας.
Εν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον κὴ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε διάκτορον Αργειφόντην.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἐπίθοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ᾽ ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Αμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βελάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη
Αμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ, κὴ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δὲ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Αθήνη.
Εν δ᾽ ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Αργειφόντης
Ψεύδεά θ᾽ αἱμυλίους τε λόγους κὴ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκλύτου. Εν δ᾽ ἄρα φωνὴν

Θῆκε

Θῆκε θεῶν κήρυξ, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα θεῶν ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
Εφράσαθ' ὡς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ολυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Εξοπίσω, μήπε τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νέσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.
Αλλὰ γυνὴ χέρεσσι πίθε μέγα πῶμ' ἀφελεῖσα
Εσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μένη δ' αὐτόθι Ελπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι
Ενδον ἔμιμνε πίθε ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Εξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχε βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Αλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξέλετο μητιέτα Ζεύς.
Οὕτως οὔτι πῃ ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφῶσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Αθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὡς τε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

Νόσφιν

Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος· ἠδέ τι δαλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκλοσθεν ἀπάνευθεν,
Αφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἡσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεί κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Εσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Αργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῃ ἥτε φυὴν ἐναλίγκιον, ἥτε νόημα.
Αλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ετρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἔνι οἴκῳ.
Αλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Αφραδίαις. Ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Αλλήλων ἀπέχειν οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ηθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Η θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα· τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολέμενος ὅνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδεν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ολυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον· οἷσιν Αρηος

Εργ'

Εργ' ἔμελε στονόεντα, κὴ ὕβριες· ἐδέ τι σῖτον
Ησθιον, Αλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν
Απλαστοι· μεγάλη δὲ βίη κὴ χεῖρες ἄαπτοι
Εξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν,
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' ἐκ ἔσκε σίδηρος. 151
Καί τοι μὲν χείρεσσιν ὑτὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυερῆ Αΐδαο,
Νώνυμοι· θάνατος δὲ κὴ ἐκπάγλες περ ἐόντας
Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο. 155
Αὐτὰρ ἐπεὶ κὴ τῆτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Λῦθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον κὴ ἄρειον,
Ανδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν· 160
Καὶ τὲς μὲν πόλεμός τε κακὸς κὴ φύλοπις αἰνὴ,
Τὲς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
Ωλεσε μαρναμένες μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τὲς δὲ κὴ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Ες Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο· 165
Ενθ' ἤτοι τὲς μὲν θανάτε τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον κὴ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
Καὶ τοὶ μὲν ναίεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες 170
Εν μακάρων νήτοισι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδίνην
Ολβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μήκετ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ανδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι 175
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· ἠδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτε κὴ ὀϊζύος, ἠδέ τι νύκτωρ
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσεσι μερίμνας.

Αλλ'

Αλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, ἐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ·
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσεσσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τὲς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, ἐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· ἐδὲ μὲν οἵ γε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρε πόλιν ἐξαλαπάξει·
Οὐδέ τις εὐόρκε χάρις ἔσσεται, ἔτε δικαίε,
Οὔτ' ἀγαθῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα κὴ ὕβριν
Ανέρα τιμήσεσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται·
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ολυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Αθανάτων μετὰ φῦλ' ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπες,
Αἰδὼς κὴ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρῶποισι· κακῆ δ' ἔκ ἔσσεται ἀλκή.

*ΕΚ ΤΗΣ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[JUXTA EDIT. FRID. AVG. WOLF. HAL. SAX. 1783. 8VO.]

617—806.

Ὡς Βριάρεῳ τὰ πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ,
Κόττῳ τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ὑπερήνορα φῦλον ἀγώμενος, ἠδέ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Ἐνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠύκομος Ῥείη Κρόνῳ ἐν φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Αντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Οθρυός Τιτῆνες ἀγαυοὶ,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο, θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
[Οὓς τέκεν ἠύκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.]
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,

Συνεχέως

Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείας ἐνιαυτέας.
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
Αλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἅρμενα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
[Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν]
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Οφρ' εἰπὼ, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει!
Ηδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι,
Νίκης καὶ κράτεος περὶ μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα,
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος, ὅσσα παθόντες
Ες φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ.
[Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.]
Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
Δαιμονί', οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ιδμεν, ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐσσὶ νόημα,
Αλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
Αψορρον ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ηλύθαμεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ! ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ρυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὡς φάτ'· ἐπήνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Μῦθον ἀκέσαντες· πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,

Οὓς

Οὓς τε Ζεὺς Ερέβευσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
[Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.]
Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαὶ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτας στιβαρῇς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι· δεινὸν δὲ περίαχε Πόντος ἀπείρων,
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' Οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ολυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ
Ασπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἔσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' Οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὔ δ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος, ἀλλά νυ τῷ γε
Εἴθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην, ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' Οὐρανῷ ἠδ' ἀπ' Ολύμπου
Αστράπτων ἔστιχε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ικταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ Γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
Καιομένη, λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Εζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ωκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος· τὰς δ' ἄμφετε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ασπετος, ὅσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνῷ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χάος· ἔσκλο δ' ἄνλα
Οφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' ἔασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι,

Αὕτως

Αὕτως ὡς ὅτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο, τοῖος γάρ κε μέγιστος δῆτος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρεπομένης, τῆ δ' ὑψόθεν ἐξερικόντος·
Τόσσος δῆτος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' Ανεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε
Ες μέσον ἀμφοτέρων· ὅτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
Εκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Εμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἳ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην ὀρίμαιαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο.
Οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας σιδαρῶν ἀπὸ χαρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον ἐρανός ἐς' ἀπὸ γαίης.
[Ισον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.]
Εννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν, δεκάτη ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Εννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Εκ γαίης κατιὼν, δεκάτη ἐς Τάρταρον ἵκοι·
Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχὶ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ενθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
[Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
Χαλκείας, τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ενθα Γύγης, Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν,

Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ενθα δὲ Γῆς δνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξαῆς πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Αργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ,
Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵποιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.
Αλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θύελλη
Αργαλέη· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ Νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἑστηκεν, νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρόσθ' Ιαπετοῖο πάϊς ἔχετ' Οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Αστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι
Αλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν
Ερχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Αλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμοι ἐντὸς ἐοῦσα
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδόν, ἔστ' ἂν ἵκηται.
[Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.]
Ενθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ηέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' ἐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἡσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ', ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ανθρώπων, ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ενθα θεῶν χθονίων πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες

Ιφθίμου

Ιφθίμε τ' Αΐδεω κ) ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἑστᾶσιν, δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλείης, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει, ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς ἠρῆ τε κ) ἄσσιν ἀμφοτέροισιν,
Ἐξελθεῖν δ' ἐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Εσθίει, ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα.
[Ιφθίμε τ' Αΐδεω κ) ἐπαινῆς Περσεφονείης.]
Ενθα δὲ ναιετάει συγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στὺξ, θυγάτηρ ἀψορρόε Ωκεανοῖο
Πρεσβυτάτη, νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντη
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς Οὐρανὸν ἐστήρικται.
[Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ιρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις κ) νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται Ολύμπια δώματ' ἐχόντων,]
Ζεὺς δέ τε Ιριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
Ψυχρὸν, ὅ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο,
Ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱερῆ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ωκεανοῖο κέρας, δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
Εννέα μὲν περὶ γῆν τε κ) εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς ἀργυρέῃς εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείψας ἐπομόσσῃ
Αθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ολύμπε,
Κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης κ) νέκταρος ἔρχεται ἆσσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος κ) ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει·
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλε δέχεται χαλεπώτατος ἆθλος·

Εννάετες

Εννάετες δὲ θεῶν ἀπομέρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βυλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας,
Εννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἴραις ἀθανάτων, οἳ Ολύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ
Ωγύγιον, τὸ δ' ἵησι κατασταφέλυε διὰ χώρυ.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ,

Εἰς εἰκόνα Ἡσιόδυ.

Αὐταὶ ποιμαίνοντα μεσαμβρινὰ μῆλά σι Μοῦσαι
Εὗρακον ἐν κραναοῖς ὄρεσιν, Ἡσίοδε,
Καί σοι καλλιπέπλοι, ἐρυσσάμεναι περὶ πᾶσαι,
Ωρυξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρίμονα,
Δῶκαν δὲ κραίας Ἑλικωνίδος ἔνθεον ὕδωρ,
Τὸ πταιῇ πώλυ πρόσθεν ἵκοψιν ὄνυξ,
Οὗ σὺ κορεσσάμενος, μακάρων γένος, ἔργα τε μολπαῖς
Καὶ γένος ἀρχαίων ἔγραφις ἡμιθέων.

III.

III.

*Ex APPOLLONIO RHODIO.

[JUXTA EDIT. RICH. FR. PHIL. BRUNCK. ARGENTOR. 1780. 12mo.]

Cur unquam Colchi Magnetida vidimus ARGO ;
Turbâque Phaſiacam Graia bibiſtis aquam ?
OVID. MEDEA JASONI.

†ΕΚ ΤΟΥ

ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Α'.

1—233.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἱ Πόντοιο κατὰ ῥόμα, ᾗ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο,
Χρύσειον μετὰ κῶας ἐυζύγου ἤλασαν Αργώ.

Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
Μοῖρα μένει στυγερὴ, τῆδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
Δηρὸν δ' ἐ μετέπειτα δαὴν κατὰ βάξιν ΙΗΣΩΝ,
Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
Ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων

Εἰλατίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
Ῥέζε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
Αἶψα δὲ τόν γ' ἐσιδὼν ἐφράσσατο, καί οἱ ἄεθλον
Ἐντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
Ἥ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.
Νῆα μὲν ἔν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Ἄργον Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσι.
Νῦν δ' ἄν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὔνομα μυθησαίμην
Ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὅσσα τ' ἔρεξαν
Πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες ἔσαν ἀοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήικι φατίζεται ἐυνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι.
Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπεσιν ἀτειρέας ἔρεσι πείρας
Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
Ἀκτῆς Θρηικίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
Ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅ γ' ἐπιπρὸ
Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ὀρφέα μὲν δὴ τοῖον ἐῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
Δέξατο, Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.
Ἦλυθε δ' ΑΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοσχεδὸν, ὃν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο,
Παρεσιὰς, ὄρεος Φυλληΐδος ἀγχόθι, ναίων,
Ἔνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας, καὶ δῖος Ἐνιπεὺς
Ἀμφω συμφορέονται, ἀπίπροθι εἰς ἓν ἰόντες.
Λάρισσαν δ' ἐπὶ τοῖσι λίπεν ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἵππιον
Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων,
Ὁππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἔτεθωρήσσοντο,
Ὁπλότερος πολέμιζε· τότ' αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη
Γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τοπάρος περ.

Οὐδὲ

Οὐδὲ μὲν ΙΦΙΚΛΟΣ Φυλάκῃ ἔνι δηρὸν ἔλειπτο,
Μήτρως Αἰσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν
Αἴσων Αλκιμέδην Φυλακηΐδα· τῆς μιν ἀνώγει
Πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Οὐδὲ Φεραῖς ΑΔΜΗΤΟΣ ἐϋρήνεσσιν ἀνάσσων
Μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.
Οὐδ' Αλόπη μίμνον πολυλήϊοι Ερμείαο
Υἱέες, εὖ δεδαῶτε δόλες, ΕΡΥΤΟΣ καὶ ΕΧΙΩΝ.
Τοῖσι δ' ἔπι τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοισιν
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Αμφρυσοῖο ῥοῇσι
Μυρμιδόνος κέρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια·
Τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηΐδος Ανῆανείρης.
Ηλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα ΚΟΡΩΝΟΣ
Καινείδης, ἐσθλὸς μὲν, ἐῢ δ' ἐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ἐπικλέίουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας αἶψ ἀπ' ἄλλων
Ηλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
Οὔτε μιν ἀγκλίναι προτέρω σθένον, ἔστε δαΐξαι.
Αλλ' ἄῤῥηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
Θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλάτῃσιν.
Ηλυθε δ' αὖ ΜΟΨΟΣ Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
Ηδὲ καὶ ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ Κτιμένην πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκε.
Καὶ μὴν Ακτωρ υἷα ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ ἐξ Οπόεντος
Ωρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ἆφρα νέοιτο.
Εἵπετο δ' ΕΥΡΥΤΙΩΝ τε, καὶ ἀλκήεις ΕΡΙΒΩΤΗΣ,
Υἱες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ιρε Ακταρίδαο·
Ητοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐϋκλειὴς Εριβώτης,
Ιρε δ' Εὐρυτίων· σὺν καὶ τρίτος ἦκεν ΟΙΔΕΥΣ
Εξοχος ἠνορέῃ, καὶ ἐπαΐξαι μετόπισθεν
Εὖ δεδαὼς δηΐοισιν, ὅτε κλίνειε φάλαγγας.
Αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίης ΚΑΝΘΟΣ κίε, τόν ῥα Κάνηθος

Πέμπεν

Πέμπεν Ἀξαν[ι]άδης λελιημένον· ὲ μὲν ἔμελλε
Νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος· αἶσα γὰρ ἦεν
Αὐτὸν ὁμῶς, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων,
Πλαγχθέν[τ]ας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δηωθῆναι.
Ὡς ἐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν,
Ὁππότε κ᾽ κακέωσι Λιβύη ἔνι ταρχύσαντο,
Τόσσον ἐκὼς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο
Μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀσορόωνται.
Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἔπι ΚΛΥΤΙΟΣ τε κ᾽ ΙΦΙΤΟΣ ἠ[ε]ρέθον[τ]ο,
Οἰχαλίης ἐπίουρ[ο]ι, ἀπηνέος Εὐρύτε υἷες,
Εὐρύτε, ᾧ πόρε τόξον Ἐκηβόλος· ὲδ᾽ ἀπόνητο
Δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἐκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Τοῖσι δ᾽ ἔπ᾽ Αἰακίδαι με[τ]ἐκιάθον· ὲ μὲν ἄμ᾽ ἄμφω,
Οὐδ᾽ ὁμόθεν· νόσφι γὰρ ἀλευάμενοι κατένασθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενάριξαν
Ἀφραδίῃ. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Ατθίδι νάσσατο νήσῳ·
ΠΗΛΕΥΣ δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθές.
Τοῖς δ᾽ ἔπι Κεκροπίηθεν ἀρήϊος ἦλυθε ΒΟΥΤΗΣ,
Παῖς ἀγαθῦ Τελέον[τ]ος, ἐϋμελίης τε ΦΑΛΗΡΟΣ.
Αλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός· ὲ μὲν ἔτ᾽ ἄλλες
Γήραος υἷας ἔχεν βιότοιό τε κηδεμονῆας.
Αλλά ἑ, τηλύγετόν περ ὅμως κ᾽ μῦνον ἐόν[τ]α,
Πέμπεν, ἵνα Θρασέεσσι μεταπρέποι ἡρῶεσσι.
Θησία δ᾽, ὃς πέρι πάντας Ερεχθεΐδας ἐκέκαστο,
Ταιναρίην ἀΐδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε,
Πειρίθῳ ἑσπόμενον κοινὴν ὁδὸν· ἦ τέ κεν ἄμφω
Ῥηΐτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.
ΤΙΦΥΣ δ᾽ Αγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
Κῦμ᾽ ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ᾽ ἀνέμοιο θυέλλας
Καὶ πλόον ἠελίῳ τε κ᾽ ἀστέρι τεκμήρασθαι.
Αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον
Ὧρσεν Αθηναίη, μετὰ δ᾽ ἦλυθεν ἑλδομένοισιν.

Αὐτὴ

Αὐτὴ γὰρ κ᾽ νῆα θοὴν κάμε· σὺν δέ οἱ Αργος
Τεῦξεν Αρεστορίδης, κείνης ὑποθημοσύνῃσι.
Τῷ καὶ πασάων προφερεστάτη ἔπλετο νηῶν,
Ὅσσαι ὑπ᾽ ἀρεσίησιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.
ΦΛΙΑΣ δ᾽ αὖτ᾽ ἐπὶ τοῖσιν Αραιθυρέηθεν ἵκανεν,
Ενθ᾽ ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἔκητι,
Πατρὸς ἑῷ, πηγῆσιν ἐφέστιος Ασωποῖο.
Αργόθεν αὖ ΤΑΛΑΟΣ κ᾽ ΑΡΗΙΟΣ, υἷε Βίαντος
Ηλυθον, ἴφθιμός τε ΛΕΩΔΟΚΟΣ, ἧς τέκε Πηρὼ
Νηλῆϊς· τῆς δ᾽ ἄμφι δύην ἐμόγησε βαρεῖαν
Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ιφίκλοιο Μελάμπους.
Οὐδὲ μὲν ἠδὲ βίην κρατερόφρονος ΗΡΑΚΛΗΟΣ
Πευθόμεθ᾽ Αἰσονίδαο λιλαιομένης ἀθερίζαι.
Αλλ᾽ ἐπεὶ ἄϊε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
Νεῖον ἀπ᾽ Αρκαδίης Λυκαίϊον Αργος ἀμάψας
Τὴν ὁδὸν, ἣ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ᾽ ἐνὶ βήσσης
Φέρβετο Λαμπείης, Ερυμάνθιον ἀμφέγα τῖφος·
Τὸν μὲν ἐνὶ πρῶτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
Δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
Αὐτὸς δ᾽ ἧ ἰότητι, παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος,
Ὧρμήθη· σὺν κ᾽ οἱ Υλας κίεν, ἐσθλὸς ὀπάων,
Πρωθήβης, ἰὼν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.
Τῷ δ᾽ ἔπι δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη,
ΝΑΥΠΛΙΟΣ· ἧ γὰρ ἦην Κλυτονήε Ναυβολίδαο·
Ναύβολος αὖ Λέρνε· Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἐόντα
Προίτε Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη
Πρίν ποτ᾽ Αμυμώνη Δαναΐς τέκεν εὐνηθεῖσα
Ναύπλιον, ὅς πέρι πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
ΙΔΜΩΝ δ᾽ ὑστάτιος μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον
Αργος, ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν
Ηϊε, μή οἱ δῆμος ἐϋκλείης ἀγάσαιτο,
Οὐ μὲν ὅγ᾽ ἦεν Αεσηπίδης ἐτήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
Γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι

Λητοΐδης·

Λητοΐδης· αὐτὸς δὲ Θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
Οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.
Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κραλερὸν ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ Λήδη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ὠκυπόδων ὤρσεν δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τὼς δ' ἥ γε δόμοις ἔνι Τυνδαρέοιο
Τηλυγέτως ὠδῖνι μιῇ τέκεν· ἀὸ' ἀπίθησε
Νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μήδετο λέκτρων.
Οἵ τ' Αφαρηιάδαι ΛΥΓΚΕΥΣ τ' ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Αρήνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ
Αμφότεροι· Λυγκεὺς δὲ τ' ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
Ομμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως τ' νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.
Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΥΜΕΝΟΣ Αηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
Δῶκεν ἀπαρεσίην, ἠδ' ὅ, τι κεν ἀρήσαιτο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.
Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΥΣ τ' ἴσαν Αρ-
Οἵ Τεγέην τ' κλῆρον Αφειδάντειον ἔναιον [καδίηθεν,
Υἷε δύω Αλεῦ· τρίτατός γε μὲν ἕσπετ' ἰῆσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε,
Τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος· ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
Γηράσκοντ' Αλεὸν λίπετ' ἀμπόλιν ὄφρα κομίζοι
Παῖδα δ' ἑὸν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.
Βῆ δ' ὅ γε Μαινάλιης ἄρκτε δέρος, ἀμφίτομόν τε
Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔνθεα γάρ οἱ
Πατροπάτωρ Αλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
Αἴ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, ὃν δὴ φάτις Ηελίοιο
Εμμεναι· Ηλείοισι δ' ὅ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
Ολβῳ κυδιόων· μέγα δ' ἵετο Κολχίδα γαῖαν
Αὐτόν τ' Αἰήτην ἰδέαν σημάντορα Κόλχων·
ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Υπερασίε υἷες

Πελλήνης

Πελλήνης ἀφίκανον Αχαιΐδος, ἦν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.
Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἵκανε,
Τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκήεστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κέρη.
Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντε ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, ἐδὲ θοὰς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ιχνεσι τεθγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο·
Ητοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγαυῇ Μιλήτοιο
Νοσφισθεὶς ΕΡΓΙΝΟΣ· ὁ δ' Ιμβρασίης ἔδος Ηρης,
Παρθενίην ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἵστορε δ' ἄμφω
Ημεν ναυτιλίης, ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.
Οἰνείδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
Αλκήεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεὸς, ἐ μὲν ἰῆς γε
Μητέρος· ἀλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
Ηδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν·
Ὡδ' ἔτι νερίζων περιθαρσέα δῦνεν ὅμιλον
Ἡρώων· τῷ δ' ἕ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον οἴω,
Νόσφιν γ' Ηρακλῆος, ἐσελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μῆνιν
Αὖθι μένων λυπάζοντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.
Καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἄκοντι,
Εὖ δὲ κὴ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι,
Θεστιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἑφωμάρτησε πιόντι.
Σὺν δὲ ΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρνε πάϊς Ωλενίοιο,
Λέρνε ἐπίκλησιν, γενεὴν γε μὲν Ηφαίστοιο·
Τὤνεκ' ἔην πόδε σιφλός· ἀτὰρ δέμας ἐχ ἕ τις ἔτλη
Ηνορέην τ' ὀνόσασθαι, ὅ κὴ μεταρίθμιος ἦε
Πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ἰήσονι κῦδος ἀέξων.
Ἐκ δ' ἄρα Φωκήων πίεν ΙΦΙΤΟΣ Ορνυτίδαο
Ναυβόλε ἐκγεγαώς· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
Ημος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων

Ναυτιλίη

Ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισι.
ΖΗΤΗΣ δ' αὖ ΚΑΛΑΙΣ τε Βορήϊοι υἷες ἵπονθο,
Οὓς ποτ' Ερεχθηΐς Βορέῃ τέκεν Ωρείθυια
Εσχατιῇ Θρήκης δυσχειμέρῳ· ἔνθ' ἄρα τήν γε
Θρηΐκιος Βορέης ἀνερέψατο Κεκροπίηθεν,
Ιλισσῷ προτάροιθε χορῷ ἔνι δινεύσαν.
Καί μιν ἄγων ἔκαθεν, Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην
Κλείουσιν, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εργίνοιο,
Λυγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.
Τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς
Σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι,
Χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νώτοις
Κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
Κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.
Οὐδὲ μὲν ἀδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν ΑΚΑΣΤΟΣ
Ιφθίμῳ Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο
Μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποεργὸς Αθήνης·
Αλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο·
Τὼς μὲν ἀριστῆας ΜΙΝΥΑΣ περιναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Εμμεναι· ὣς δὲ καὶ αὐτὸν Ιήσονα γείνατο μήτηρ
Αλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

492—558.

——— πρότερῳ δέ κε νεῖκος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ δηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,
Αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἐν δὲ καὶ Ορφεὺς,
Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πέραζεν ἀοιδῆς.
Ηεισεν δ' ὡς γαῖα καὶ ἠρανὸς ἠδὲ θάλασσα

Τοκρὶν

Τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
Νείκεος ἐξ ὀλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
Ηδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχεσιν
Αστρα, σεληναίη τε, καὶ ἠελίοιο κελευθοι·
Οὔρεά θ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες,
Αὐτῇσι Νύμφῃσι, καὶ ἕρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.
Ηειδε δ' ὡς πρῶτον Οφίων Εὐρυνόμη τε
Ωκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·
Ὡς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἵκαθε τιμῆς,
Ἡ δὲ Ῥέῃ, ἕπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ωκεανοῖο·
Οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
Οφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδὼς,
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δέ μιν ἔπω
Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρδύναντο κεραυνῷ,
Βροντῇ τε, στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Διὶ κῦδος ὀπάζει.
Η, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σχέθεν αὐδῇ·
Τῷ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι πρὸ ἔχοντο κάρηνα
Πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' ἄσσιν ἠρεμέοντες
Κηληθμῷ· τοίην σφιν ἐνέλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς.
Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβὰς,
Ἡ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπί τε γλώσσῃσι χέοντο
Αἰθομέναις, ὕπνῳ δὲ διὰ κνέφας ἐμνόωντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ηὼς
Πηλίῳ αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
Εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,
Δὴ τότ' ἀνέρετο Τῖφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταῖρους
Βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτυνέεσθαι ἐρετμά.
Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήϊος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Αργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι.
Εν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Αθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισιν,
Ὡς ἑδάσαντο πάροιθεν ἑρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ,

Εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἑδριόωντο.
Μέσσῳ δ' Αἰακῖος, μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
Ἰζανον· ἄιχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἔνερθε
Ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις· εἵλκετο δ' ἤδη
Πείσματα, κὴ μέθυ λεῖβον ὕπερθ' ἁλὸς· αὐτὰρ Ἰήσων
Δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
Οἱ δ', ὥστ' ἠϊθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
Ἤ πε ἐν Ορτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ισμηνοῖο
Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὀρωρεῖ
Εμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
Ως οἱ ὑπ' Ορφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς
Πόντε λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
Αφρῷ δ' ἔνθα κὴ ἔνθα κελαινὴ ἐκήκιεν ἅλμη,
Δεινὸν μορμύρεσσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
Στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
Τεύχεα· μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
Ατρεκὲς ὥς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
Πάντες δ' ἠρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἤματι κείνῳ
Νῆα, κὴ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἱ τότ' ἄριστοι
Πόντον ἐπιπλώεσκον· ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι
Πηλιάδες κορυφῆσιν ἐθάμβεον ἐσορόωσαι
Εργον Αθηναίης Ιωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτὲς
Ἡρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ ὑπάτης ὄρεος κίεν ἄιχι θαλάσσης
Χείρων Φιλυρίδης, πολιῇ δ' ἐπὶ νώμασιν ἀγῇ
Τέγγε πόδας, κὴ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων,
Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι·
Σὺν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέεσσα
Πηλείδην Αχιλῆα, φίλῳ δεδίσκετο πατρί.

* Ex

* Ἐκ τῆ ΒΙΒΛΙΟΥ Β'.

178—310.

Ἐνθάδ' ἐπάλξιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεὺς,
Ὃς πέρι δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη,
Εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· ἐδ' ὅσσον ὀπίζετο, κῆ Διὸς αὐτῆ
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῶ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
Ἐκ δ' ἔλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· ἐδὲ γάνυσθαι
Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
Θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγεσκον,
Ἀλλὰ δίεκ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσεσκαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῆσι
Συνεχέως ἥρπαζον· ἐλάπτετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
Οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀπάχοιτο.
Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον. ἐδέ τις ἔτλη
Μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλῆ
Μηδ' ἑστέως· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λάψανα δαιτός.
Αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν κῆ δεῖπον ὁμίλει,
Τέσσ' αὐτὲς παρεόντας ἐπήϊσεν, ὧν οἱ ἰόντων
Θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἐῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
Ὀρθωθὲς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
Βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ἦε ϑύραζε,
Τοίχες ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἄψεα νισσομένοιο
Ἀδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
Ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
Ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο παθέζετο, γοῦνα βαρυνθεὶς,
Οὐδῶ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Πορφύρεος, γαῖαν δὲ περιξ ἐδόκησε φέρεσθαι

Νέοθεν,

Νείοθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κίκλιτ' ἄναυδος.
Οἱ δέ μιν ὡς ἔδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
Καὶ τάφον· αὐτὰρ ὃ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
Στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσι.
Κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
Οἷδ' ὑμεῖς, ἧς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
Αργῴης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ιήσων.
Ὑμεῖς ἀτρεκέως· ἔτι μοι νόος οἷδεν ἕκαστα
Ἡσι θεοπροπίῃσι· χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητῦς
Υἱὲ, κὴ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.
Ἱκεσίη πρὸς Ζηνὸς, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
Ανδράσι, Φοίβη τ' ἄμφι, κὴ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης
Λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν, οἵσι μέμβλεσθε κιόντες,
Χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
Μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες
Αὖτως· ἐ γὰρ μῶνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ερινὺς
Λὰξ ἐπέβη, κὴ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.
Πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
Αρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζεσιν ἐδωδὴν,
Ἐκ πόθεν ἀφράστοιο καταΐσσεσαι ὀλέθρε.
Ισχω δ' ἤ τινα μῆτιν ἐπίῤῥοθον· ἀλλά κε ῥᾷον
Αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλὼς,
Η κείνας· ὣδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
Τυτθὸν δ' ἦν ἄρα δήποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε κὴ ἀτλητὸν μένος ὀδμῆς·
Οὔ κε τις ἐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
Οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.
Αλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
Μίμνειν, κὴ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι Βορέαο
Υἱέας· ἐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσεσιν ἐόντες,
Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
Ολβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ' Αγήνωρ·

Τῶν

Τῶν δὲ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θρήκεσσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρη ἔδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦκεν ἄκοιτις.
Ἶσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἔλε κῆδος ἕκαστον
Ἡρώων, πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
Δάκρυ δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἦλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.
Ἀ δείλ', ἔ τινα φημὶ σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον
Ἐμμεναι ἀνθρώπων· τί νύ τοι τόσα κῆδε' ἀνῆπται;
Ἦ ῥα θεὲς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
Μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν.
Ἀμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἰεμένοισι
Χραισμεῖν, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
Νῶϊν· ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ
Ἀθανάτων· ἐδ' ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰέσας
Ἁρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔς τ' ἂν ὁμόσσῃς
Μὴ μὲν τοῖό γ' ἕπητι θεοῖς ἀπὸ θυμῷ ἔσεσθαι·
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
Γλήνας ἀμπετάσας, ᾗ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι.
Σίγα· μή μοι ταῦτα νόῳ ἐνιβάλλεο, τέκνον.
Ἴστω Λητῷς υἱὸς, ὅ με πρόφρων ἐδίδαξε
Μαντοσύνας· ἴστω δὲ δυσώνυμος, ἥ μ' ἔλαχεν κὴρ,
Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ θ' ὑπένερθε
Δαίμονες, οἳ μηδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
Ὡς ἤ τις θεόθεν χόλος ἔσσεται ἕνεκ' ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ' ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον.
Αἶψα δὲ κερότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
Λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄμφω
Στῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
Καὶ δὴ ταπρώτισθ' ὁ γέρων ἕψαυεν ἐδωδῆς·
Αἱ δ' ἅφαρ, ἠΰτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ ῥεροπαὶ ὣς,
Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
Κλαγγῇ, μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον· αἱ δ' ἅμ' αὐτῇ

Πάντα

Πάντα καταξώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
Τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δὲ δυσάσχετος αὖθι λέλαστο.
Τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
Φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον· ἐν γὰρ ἔηπε
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀτὰρ Διὸς ἔ πεν ἐπίσθην
Νόσφιν, ἐπὲι Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
Αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα, ἢ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
Η αἶγας κεραὸς, ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες,
Θέωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
Ακρης ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
Ὡς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδὸν ἀΐσσοντες,
Τάων ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί.
Καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο,
Πολλὸν ἐπὰς νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῆσι κιχόντες,
Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ιρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἦλθο
Οὐρανόθεν, ἢ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.
Οὐ θέμις, ὦ υἷες Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
Αρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτὴ
Δώσω ἐγὼν, ὡς ἔ οἱ ἔτι χρίμψεσιν ἰῆσαι·
Ὡς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
Ῥιγίστη πάντεσσιν· ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
Μὴ μὲν Αγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
Εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπὲι ἢ μόρσιμον ἦεν.
Οἱ δ' ὅρκῳ ἕξαντες ὑπέστρεφον ἄψ ἐπὶ νῆα
Σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλέεσ' ἄνθρωποι
Νήσες τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Αρπυιαί τ' Ιρίς τε διέτμαγον· αἱ μὲν ἔδυσαν
Κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος· ἡ δ' ἀνόρεσεν
Οὔλυμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίη πτερύγεσσι.
Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
Πάντη φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
Μῆλα, τά τ' ἐξ Αμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
Δαίνυνθ' ἑζόμενοι· σὺν δὲ σφίσι δαίνυτο Φινεὺς
Ἀρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
Ενθάδ', ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
Παννύχιοι Βορέω μένον υἱέας ἐξερήσοντες.
Αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἧστο γεραιὸς,
Πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.

* Ex τῆ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.

1—5.

ΕΙ δ' ἄγε νῦν, Ερατὼ, παρά θ' ἵσασο, κ) μοι ἔνισπε
Ενθεν ὅπως ἐς Ιωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ιήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι· σὺ γὰρ κ) Κύπριδος αἶσαν
Εμμορες, ἀδμῆτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
Παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον ἔνομ' ἀνῆπται.

299—339

Δμῶες δ' ὁππότε δή σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἐδωδὴν,
Αὐτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
Ασπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
Εκ δὲ τῆ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
Υἱῆας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.
Παιδὸς ἐμῆς κῆροι, Φρίξοιό τε, τὸν πέρι πάντων
Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
Πῶς Αἶάνδε νέεσθε παλίσσυτοι, ἠὲ τίς ἄτη
Σωομένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; ὃ μὲν ἐμεῖο
Πείθεσθε, προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
Ηδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ηελίοιο

Δινεύσας,

Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε
Κίρκην Ἑσπερίης ἔσω χθονὸς, ἐκ δ' ἱκόμεσθα
Ακτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
Αλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὔμμιν ὄρωρεν
Εἴπατ' ἀριφραδέως, ἦδ' οἵτινες οἵδ' ἐφέπονται
Ανέρες, ὅππη τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
Τοιά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
Αργος ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο
Μαλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
Ζαχρηῆς· αὐτὲς δ' ὑπὸ δέρασι πεπτηῶτας
Νήσῳ Ενυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάωσεν.
Οὐδὲ γὰρ αἰ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
Ηὐλίζονθ' ὄρνιθες Αρῄϊαι, ἐδ' ἔτι κείνας
Εὕρομεν· Αλλ' οἵγ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάντες
Νηὸς ἐῆς προτέρῳ ἐνὶ ἤματι· καί σφ' ἀπέρυκεν
Ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα
Αὐτίκ' ἐπεὶ κε βρῶσιν ἅλις κε ἅμαθ' ἕδωκαν,
Οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς ἐσαΐοντες,
Ηδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
Χρειὼ δ' ἦν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, ἕ σ' ἐπικεύσω.
Τόνδε τις ἱέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
Καὶ πλεόνων βασιλεὺς περιώσιον, ἕνεκεν ἀλκῆ
Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι,
Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· ἐδ' ὑπαλύξειν
Στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
Καὶ χόλον, ἐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποινὰς
Αἰολιδέων γενεὴν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἱκέσθαι.

Τοῖα

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Αργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
Εἰσαΐων· ὑψῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν ἕνεκ' ἐώλπει·
Ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἐμένοιο.
Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,
Πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
Αὐτίχ' ὁμαρ[τήσαν]τε ἐφ' Ἑλλάδα; ἐκ δὲ πῶας,
Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
Ἠ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε πεάσσας
Ἀμφοτέρας, οἵοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
Ὡς κεν ἐρητύοισθε κ᾽ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
Οἷα δὲ κ᾽ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
Νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Αντιβίην ὀλοὸν φᾶσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν.
Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ· εἴ τι γὰρ αὖτως
Αστυ τεὸν καὶ δῶμαθ' ἱκάνομεν, ὥς τε ἔολπας,
Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι· τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίη ἑκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλε ὦρσεν ἐφετμή.
Δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα. καὶ δέ τοι ἤδη
Πρόφρονες ἐμὲν Ἀρηϊ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβὴν,
Εἴτ' ἔν Σαυρομάτας γε λιλαίσαι, ἔστε τιν' ἄλλον
Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι.
Ισχεν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὀπί· τοῖο δὲ θυμὸς

Διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινὴν,
Ἢ σφέας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίξοι,
Ἢ ὅγε πειρήσαιτο βίης· τό οἱ ἔσατ' ἄρειον
Φραζομένῳ· κὴ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε.
Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
Εἰ γὰρ ἐτήτυμον ἐστὲ θεῶν γένος, ἠὲ κὴ ἄλλως
Οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
Δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἴ κ' ἐθέλησθα,
Πειρηθείς· ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν ἔτι μεγαίρω,
Ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.
Πεῖρα δέ τοι μένεός τε κὴ ἀλκῆς ἔσσετ' ἄεθλος,
Τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν, ὁλοόν περ ἐόντα.
Δοιὼ μοι πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμονται
Ταύρω χαλκόποδε, σώματι φλόγα φυσιόωντε.
Τὼς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Ἄρηος
Τετράγυον, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
Οὐ σπόρον ὁλκοῖσι Δηὼς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
Ἀλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
Ἀνδράσι τευχηςῆσι δέμας· τὼς δ' αὖθι δαΐζων
Κέρω ἐμῷ ὑπὸ δερὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
Ἠέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δάϊλον ὤρην
Παύομαι ἀμήτοιο· σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
Αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι ἐς βασιλῆος·
Πρὶν δέ κεν ἐ δοίην, μηδ' ἔλπεο· δὴ γὰρ ἀεικὲς
Ἀνδρὶ ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας
Ἧσθ' αὕτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
Βελὴν δ' ἀμφὶ πολὺν ῥῳφα χρόνον, ἐδέ πη εἶχε
Θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον·
Οψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.
Αἰήτη, μάλα τοί με δίκη περιπολλὸν ἐέργεις.
Τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα,
Τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος· ἐ γὰρ ἔτ' ἄλλο

Ῥίγιον

Ῥίγιον ἄνθρωπός γε κακῆς ἐπαμέψετ' ἀνάγκης,
Ἣ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος.
Ὣς φάτ' ἀμηχανίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὃ τόνγε
Σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα.
Ἔρχεο νῦν μεθ' ὅμιλον, ἐπὴ μέμονάς γε πόνοιο·
Εἰ δὲ σύ γε ζυγὰ βεσὶν ὑποδείσαις ἐπαεῖραι,
Ἠὲ καὶ ἀλομένῃ μεταχάσσεαι ἀμήτοιο,
Αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι, ὄφρα κ' ἄλλος
Ἀνὴρ ἐῤῥίγῃσιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.
Ἴσκεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ' Ἰήσων,
Αὐγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν· ἕπετο δ' Ἄργος
Οἷος, ἐπεί μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
Αὐτοκασιγνήτοις· οἱ δ' ἦσαν ἐκ μεγάροιο.
Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
Κάλλεϊ κ' χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κέρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
Κῆρ' ἄχεϊ σμύχεσα· νόος δέ οἱ, ἠΰτ' ὄνειρος,
Ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
Καί ῥ' οἱ μέν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο
Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
Αὕτως δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
Ὥρμαιν', ὅσσα τ' Ἔρωτες ὑποτρύνεσι μέλεσθαι.
Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα·
Αὐτός θ' οἷος ἦεν, οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο,
Οἷά τ' ἔειφ', ὥς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
Ἤιεν· ἠδέ τιν' ἄλλον ὀίσσατο πορφύρεσσα
Ἐμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν ἔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
Αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες, ἕς ἀγόρευσε.
Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἦε κ' αὐτὸς
Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἠΰτε πάμπαν
Ἤδη τεθνειῶτα, τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς

Δάκρυον

Δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν·
Ηκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενέκατο μῦθον.
Τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; ἔβ' ὅγε πάντων
Φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, ἔμτε χερείων,
Ερρέτω· ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι,
Ναὶ δὴ τῆτό γε, πότνα θεὰ Περσηΐ, πέλοιτο.
Οἷκαδε νοστήσας φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
Δμηθῆναι ὑπὸ βεσσὶ, τόδε προπάροιθε δαείη,
Οὕνεκεν ἔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κέρη.

744—765.

Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦται ἐς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ωρίωνος
Εδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καί τις ὀδίτης
Ηδη, καὶ πυλαωρὸς, ἐέλδετο· καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπ[τεν·
Οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ π[ό]λιν, ἐ θρόος ἦεν
Ηχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην,
Αλλὰ μάλ' ἐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε
Δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλε
Φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Αρηος.
Πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν,
Ηελίῳ ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη
Υδατος ἐξανιεῖσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι,
Ηέ πε ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ωκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσεσα·
Ὡς δὲ κ' ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κέρης.
Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
Τᾶρ' ὀδύνη σμύχεσα διὰ χροὸς, ἀμφί τ' ἀραιὰς

Ινας

Ινας, ἀ κεφαλῆς ὑπὸ νέατον ἰνίον ἄγρις,
Ενθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄγος, ὁππότ' ἀνίας
Ακάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ερωτες, 765

828—843.

Ἡ δ' ἐπεὶ ἓν ταπρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
Παρθενικὴ, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
Αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο,
Αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
Νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δὲ πέπλον
Καλὸν, ἐϋγνάμπτοισιν ἀρηρέμενον περόνῃσιν·
Αμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
Αργυφέην· αὐτῆ δὲ δόμοις ἔνι δινεύεσα
Στεῖβε πέδον, λήθῃ ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦε
Θεσπέσι', ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἵ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
Εν προδόμῳ Θαλάμοιο Θυώδεος ἠυλίζοντο,
Ἡλικες, ἔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνεσαι,
Εσσυμένως ἐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
Οἵ κέ μιν ἂς Ἑκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν·
Ενθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην.

919—926.

Ἐνθ' ἔπω τὶς τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
Οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, ἔθ' ὅσοι ἄλλων
Αθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐκλάστησαν,
Οἷον Ιήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἥματι κείνῳ,
Ημὲν ἐσάντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
Λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Αμπυκίδης, ἤδη πυ ὀϊσσάμενος τὰ ἕκαστα.

Οὐδ'

948—1162.

Οὐδ' ἄρα Μηδείης Θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
Μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἦν τιν ἀεύροι
Μολπὴν, ἐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἐψιάασθαι.
Αλλὰ μεταλήγεσκεν ἀμήχανος, ἐδὲ ποτ' ὄσσε
Αμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ πελεύθους
Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνασα παρειάς.
Η θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁππότε δεῦτο
Η ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένη ἐφαάνθη,
Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος Ωκεαγοῖο,
Ὃς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
Αὐτέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν ὀϊζύν·
Ὡς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν ἐσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
Εκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὖτως
Ηχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηΐδας ἅλεν ἔρευθος.
Γένατα δ' ἔτ' ὀπίσω, ἔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
Εσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας· αἱ δ' ἄρα τείως
Αμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
Τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
Η δρυσὶν, ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
Αἵ τε παρᾶσσον ἔκηλοι ἐν ὄρεσιν ἐρρίζωνται,
Νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον· ὣς ἄρα τώ γε
Μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ερωτος.
Γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐπιπεπτηυῖαν
Θευμορίῃ, ᾗ τοῖον ὑποσαίνων φάτο μῦθον.
Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικὴ, τόσον ἄζεαι, οἷον ἐόντα;
Οὔ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
Ανέρες, ἐδ', ὅτε περ πάτρῃ ἐνιναιετάασκον,

Ηα

Ηα πάρος· τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κύρη,
Η τι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.
Αλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν εὐμενέοντες
Χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ, ἵνα τ' ἐ Θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
Αμφαδίην ἀγόρευε καὶ ἄρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
Φηλώσῃς ἐπέεσσιν. ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης
Αὐτοκασιγνήτῃ μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
Πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων,
Καὶ Διὸς, ὅς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
Αμφότερον δ', ἱκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,
Χρειοῖ ἀναγκαίῃ γενόμενος· ἐ γὰρ ἄνευθεν
Ὑμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλου.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
Ἡ Θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
Οὔνομα καὶ παλὸν τεύχων κλέος· ὣς δὲ καὶ ὦλλοι
Ἥρωες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
Ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ ποτ' ἦδη
Ἡμέας ἠΐόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι,
Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
Δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
Παρθενικὴ Μινωὶς ἐϋφρονέουσ' Αριάδνη,
Ἣν ῥά τε Πασιφάη κύρη τέκεν Ηελίοιο.
Αλλ' ἡ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὖνασε Μίνως,
Σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
Αθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
Αστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Αριάδνης,
Πάννυχος ἠρανίοισιν ἑλίσσεται εἰδώλοισιν.
Ὡς καὶ σοὶ Θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσαις
Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον· ἦ γὰρ ἔοικας
Εκ μορφῆς ἀγανῆσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι.
Ὡς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐσκλιδὸν ὅσσε βαλεῖσα
Νειτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δὲ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
Αἴνῳ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·

Οὐδ'

Οὐχ' ἅμυδις μενέαινεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι.
Ἱροπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
Φάρμακον· αὐτὰρ ὅ γ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
Καί νύ κέ οἱ κῆ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα
Ψυχὴν ἐξυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι·
Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
Στράπτεν Ερως ἠδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τᾶς δ' ἀμαρυγὰς
Οφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνετο δὲ φρένας ἔσω
Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση
Τήκεται ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
Αμφω δ' ἄλλοτε μέν τε κατ' ἔδεος ὄμματ' ἔρειδον
Αἰδόμενοι, ὁτὲ δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπάς,
Ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.
Οψὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο πέρη.
Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
Εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐξυαλίξῃ
Ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοὲς σπείρασθαι ὀδόντας,
Δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας,
Ακαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Οἷος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἔνι δῆλυν
Αρνειὸν σφάζειν, κῆ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νήσας ἐπὶ βόθρῳ·
Μενογενῆ δ' Ἑκάτην Περσηΐδα μειλίσσεο,
Δεέων ἐκ δέπας σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
Ενθα δ' ἐπήν κε θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι,
Αψ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο· μηδέ σε δῆπος
Νὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
Νὲ κυνῶν ὑλακὴ, μή πως τὰ ἕκαστα πολύσας
Οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσσῃς.
Ηρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠΰτ' ἀλοιφῇ,
Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ

Εσσετ'

Εσσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος, ἐδέ κε φαίης
Ανδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.
Πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δερὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω,
Καὶ ξίφος· ἔνθ' ἐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
Γηγενέων ἀνδρῶν, ἐδ' ἄσχετος αἰσσεσσα
Φλὸξ ὀλοῶν ταύρων· τοίός γε μὲν ἐκ ἐπὶ δηρὸν
Εσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μή ποτ' ἀέθλε
Χάζεο· καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
Αὐτίκ' ἐπὴν κρατερὲς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
Χερσὶ κὴ ἠνορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσῃς,
Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες,
Σπειρομένων ὅφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων,
Αἵ κεν ὀρινομένης πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
Λάθρη λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
Καρχαρέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
Αλλήλους· κὴ δ' αὐτὸς ἐπείγεο δηϊοτῆτος
Ιθῦσαι· τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖό γ' ἔκητι
Οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλε ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
Ἦ φίλου, ἦ τοι ἔαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη, κὴ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλεῖσα
Θεσπέσιον λιαροῖσι παρηΐδα δάκρυσι δεῦε,
Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἐᾶο
Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
Ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, ἕλέ τε χειρὸς
Δεξιτερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμὲς λίπεν αἰδώς.
Μνώεο δ', ἦν ἄρα δή ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἵκηαι,
Οὔνομα Μηδείης· ὥς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
Μνήσομαι· εἰπὲ δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε, πῆ τοι ἔασι
Δώματα, πῆ νῦν ἔνθεν ὑπὲρ ἅλα νηῒ περήσεις.
Η νύ πε ἀφνειῆ σχεδὸν ἴξεαι Ορχομενοῖο,
Ηὲ κὴ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπὲ δὲ κούρην,
Ἤν τινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιος ἐστὶν ἐμοῖο.

Ὡς φάτο· τὸν δὲ κὴ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κέρης
Οὖλης Ερως, τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ηὔδα·
Καὶ λίην οὐ νύκτας οἴομαι, ἐδέ ποτ' ἦμαρ,
Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγὼν μόρον, ἐ ἐτεόν γε
Φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Αχαιΐδα, μηδέ κεν ἄλλον
Αἰήτης προβάλησι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.
Εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὖαδε πάτρην,
Εξερέω· μάλα γάρ με κὴ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
Εστι τις αἰπεινοῖσι περίδρομος ἔρεσι γαῖα,
Πάμπαν ἐὐρειτός τε κὴ εὔβοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
Ιαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
Ὅς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηὸς
Αθανάτοις, πρῶτος δὲ κὴ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
Αἰμονίην δὴ τήνγε περικτίονες καλέουσιν.
Εν δ' αὐτῇ Ιαωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ κὴ ἄλλαι
Πολλαὶ ναιετάασιν, ἵν' οὐδέ πεῤ ἔνομ' ἀπῆσαι
Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα,
Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ορχομενοῖο
Δή ποτε Καδμείοισιν ὁμήριον ἄστυ πολίσσαι.
Αλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω,
Ἡμετέρους τε δόμους, τηλεπλέτην τ' Αριάδνην,
Κούρην Μίνωος, τόπερ ἀγλαὸν ἔνομα κέκνην
Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἦν μ' ἐρεείνεις;
Αἶθε γὰρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως
Αμφ' αὐτῆς, ὣς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος ἔῃ.
Ὡς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισι·
Τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι,
Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ.
Ἑλλάδι πε τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
Αἰήτης δ' ἐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔεικας
Μίνῳ Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· ἐδ' Αριάδνῃ
Ισεμαι· τῷ μή τι φιλοξενίην ἀγόρευε.
Αλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ιωλκὸν ἵκηαι,

Μνώεο·

Μνώεο· σεῖο δ' ἐγὼ, κὴ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,
Μνήσομαι· ἦλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
Ηέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·
Η αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
Ενθενδ' εἰς Ιαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
Οφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
Μνήσω ἐμῆ ἰότητι πεφυγμένον· αἶψα γὰρ ἦην
Απροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.
Ὡς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν
Δάκρυα· τὴν δ' ὅ γε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε·
Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
Ὡς δὲ κὴ ἄγγελον ὄρνιν, ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.
Εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα κὴ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
Τιμήεσσα γυναιξὶ κὴ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,
Εσσεαι, ἠδέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέουσιν,
Οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἶκαδ' ἵκοντο
Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασιγνητοί τε ἔται τε
Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.
Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι
Πορσανέες· ἐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
Αλλο, πάρος θάνατόνγε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκυῆ.
Εμπης δ' ἔργ' αἰδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι.
Σχετλίη· ἐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν· ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
Οφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ιωλκὸν ἵποιτο
Αἰαίη Μήδεια, λιπεῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ηδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσαι ἄπωθεν
Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
Αψ οἴκονδε νέεσθαι ἐὴν μετὰ μητέρα κύρην.
Ἡ δ' ἔπω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε κὴ αἰμυλίοισι λόγοισιν,
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ἤδη·

Ὥρη

Ὥρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
Δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
Οθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ὡς τώ γ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
Πέρηθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον· ἤτοι Ιήσων
Εἰς ἑτάρους ᾗ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι·
Ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
Πᾶσαι ὁμῶ· τὰς δ' ἤ τι περιπλομένας ἐνόησε.
Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο.
Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
Καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χερὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
Δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
Θοῦνον ἐπαγόμενοι ποτὶ δώματα· τὴν δ' ἀνιῆσαν
Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν·
Ἡ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος ὅτε τι μύθων
Εκλυεν, ἅτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένη λελίητο.
Ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλινθῆρος ἔνερθε,
Λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν·
Ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρεσσα
Οἷον ἐῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.

FINIS

EXCERPTORUM EX PRÆCIPUIS POETIS HEROICI CARMINIS.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS SECUNDA.

EXCERPTA ex POETIS TRAGICIS.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ,

Εἰς Αἰσθύλον.

Ὁ Τραγικὸν φάτνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν
Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ,
Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ἐλευσινίης ἐκὰς αἴης
Κεῖται, κυδαίνων σήματι Τριναερίην.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ,

Εἰς Σοφοκλῆν.

Τὸν σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλου,
Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κηφισίου,
Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι, καὶ ἐν σκηνῇσι τιθηλὼς
Βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
Τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσὸς
Αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσι.

ΙΩΝΟΣ,

Εἰς Εὐριπίδην.

Χαῖρε μελαμπέπλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι
Πιερίης, τὸν αἰὲὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
Ἰσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται,
Ἶσον Ὁμηρείοις ἀενάοις χάρισιν.

I.

*E SOPHOCLE.

[JUXTA ED. RICH. FR. PHIL. BRUNCK. ARGENT. II. TOM. IN 4to.]

Adjungamus philoſophis doctiſſimum hominem, poëtam quidem divinum SOPHOCLEM. CICERO *de* DIVINAT. I. 25.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

ΛΙΠΩΝ Κάρινθον Οἰδίπους, Πατρὸς νόθος
Πρὸς τῶν ἁπάντων λοιδορούμενος ξένος,
Ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρου.
Εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἀμαξιτοῖς,
Ἄκων ἔπεφνε Λαΐου γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μίλος,
Ἠσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
Ὅπως πύθοιτο τῇ κακῇ παυστήριον,
Ἦκεν φωνῆς μαντικῆς θεῷ πάρα,
Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
Πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
Αὐτὴ δὲ μήτηρ αἰσχύνας διώλετο.

ΧΡΗΣΜΟΣ

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

Ἄναξ Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
Δώσω τοι φίλον υἱὸν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
Παιδὸς ἑῷ χείρεσσι λιπεῖν φάος· ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱον· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ·

Ἔστι δίπους ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, ᾧ μία φωνή,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φύὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαίαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἐνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτῷ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλυθι, καὶ ἐκ ἐθέλυσα, κακόπτερε Μῆσα θανόντων,
Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
Ἄνθρωπον κατέλιξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
Πρῶτον ἔφυ τετράπους ἠπιος ἐκ λαγόνων·
Ἡραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
Αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ἹΕΡΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαΐου.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟ-

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

*ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμε τῆ πάλαι νέα τροφὴ,
Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,
Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
Πόλις δ' ὁμῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμῦ δὲ παιάνων τε κ) στεναγμάτων·
Ἀ 'γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
Αλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπες καλούμενος.
Αλλ', ὦ γεραιὲ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
Πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέσατε;
Δέσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντος ἂν
Ἐμῦ προσάρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἂν
Εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.

Ἱε. Αλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπες, χώρας ἐμῆς,
Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν νεοσσοὶ μακρὰν
Πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς
Ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἵδε τ' ἠθέων
Λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
Αγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
Ναοῖς, ἐπ' Ισμηνῦ τε μάντεία σποδῷ.
Πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
Ηδη σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα
Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου,

Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουόμοις, τόκοισί τε
Αγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
Ὑφ' ἃ κενῶται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
Αδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσάμενόν σ' ἐγὼ,
Οὐδ' οἵδε παῖδες, ἐζόμεσθ' ἐφέστιοι,
Ανδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίᾳ
Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
Ὃς γ' ἐξέλυσας, ἆσυ Καδμεῖον μολὼν,
Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν
Καὶ τοῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξαιδῶς πλέον,
Οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
Λέγῃ νομίζῃ θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον.
Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπους κάρα,
Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι,
Αλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που·
Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
Ιθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
Ιθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
Σωτῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
Αρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
Στάντες τ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον·
Αλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
Ορνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
Παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
Ὡς οὐδέν ἐστιν εἴτε πύργος, εἴτε ναῦς,
Ερημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

Οι. Ω

Οι. Ω παιδες οἰκτροὶ, γνωτὰ, πὴπ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πάντες, κ̀ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν' ἔρχεται
Μόνον καθ' αὑτὸν, κ̀δὲν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κ̀μὲ καί σ' ὁμοῦ στένει.
Ὡς' ἐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
Αλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
Ἡν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, εἰς τὰ Πυθικὰ
Ἐπεμψα Φοίβου δώματ', ὡς πύθοιθ' ὅ, τι
Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
Καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
Λυπεῖ, τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
Απεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
Οταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
Μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
Ιε. Αλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἵδε γ' ἀρτίως
Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι.
Οι. Ω ναξ Απολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τὼς
Σωτῆρι βαίῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.
Ιε. Αλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· ἐ γὰρ ἂν κάρα
Πολυστεφὴς ὢδ' εἶρπε κ̀ κάρτε δᾳ φυης.
Οι. Τάχ' εἰσόμεσθα· ἔμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
Αναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
Τίν' ἡμῖν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;
Κρε. Εσθλὴν· λέγω γὰρ κ̀ τὰ δύσφορ', εἰ τυχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
Οι. Εστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
Οὔτ' ἔν προδεῖσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

Κρε. Εἰ

Κρε. Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων πλύειν,
Ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε κ᾽ στείχειν ἔσω.
Οι. Ες πάντας αὔδα· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος, ἢ κ᾽ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
Κρε. Λέγοιμ᾽ ἂν οἷ᾽ ἤκουσα τὸν θεὸν πάρα.
Ανωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Εν τῇδ᾽, ἐλαύνειν, μήδ᾽ ἀνήκεστον τρέφειν.
Οι. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
Κρε. Ανδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
Λύοντας, ὡς τήνδ᾽ αἷμα χειμάζον πόλιν.
Οι. Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
Κρε. Ην ἡμῖν, ὦ ἄναξ, Λάϊός ποθ᾽ ἡγεμὼν
Γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ᾽ ἀπευθύνειν πόλ[illegible]
Οι. Εξοιδ᾽ ἀκούων· ἐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
Κρε. Τότε θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
Τοὺς αὐτόχειρας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
Οι. Οἵδ᾽ εἰσὶ πῆ γῆς; πῆ τόδ᾽ εὑρεθήσεται
Ιχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
Κρε. Εν τῇδ᾽ ἔφασκε γῇ· τὸ δ᾽ ζητούμενον
Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.
Οι. Πότερα δ᾽ ἐν οἴκοις, ἢ ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
Η γῆς ἐπ᾽ ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
Κρε. Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον [illegible] ἔθ᾽ [illegible], ὡς ἀπεστάλη.
Οι. Οὐδ᾽ ἄγγελός τις, [illegible] συμπράκτωρ ὁδοῦ
Κατᾶδ᾽, ἥτις τις ἐκμαθὼν [illegible]χρήσατ᾽ ἄν;
Κρε. Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις, οὓς φόβῳ φυγὼν,
Ὧν εἶδε, πλὴν ἕν, οὐδὲν ἔσχ᾽ εἰδὼς φράσαι.
Οι. Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ᾽ ἂν ἐξεύροι μαθὼν,
Αρχὴν βραχεῖαν εἰ λαβοιμεν ἐλπίδος.
Κρε. Ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
Ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ συὶ πλήθει χερῶν.

Οι. Πῶς

Οι. Πῶς ἦν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Επράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;
Κρε. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐου δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
Οι. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, ἦργε τῦτ' ἐξειδέναι;
Κρε. Ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
Μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.
Οι. Αλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ.
Επαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
Πρὸ τῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν·
Ὡς ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
Γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
Ὑτὲρ γὰρ ἐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Αλλ' αὐτὸς αὑτῦ, τῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Ὁσις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, ταχ' ἂν
Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
Κείνῳ προσαρκῶν ἕν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Αλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
Ἱστασθε, τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας πλάδες·
Αλλος δὲ Κάδμε λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
Ὡς πᾶν ἐμῦ δράσοντος· ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
Ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες.
Ἱε. Ω παῖδες, ἱστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας; ἅμα
Σωτὴρ δ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος.

Στροφή.

Χο. Ω Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δέματι πάλλων,
(Ιήϊε, Δάλιε, Παιάν.)

Αμφὶ

Αμφὶ σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἢ νέον,
Η περιτελλομέναις ὥραις πάλιν,
Εξανύσας χρέος.
Εἰπέ μοι, ὦ χρυσείας τέκνον Ελπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

Αντιστροφή.

Πρῶτά σε κεκλομένῳ, θύγατερ Διὸς, ἄμβροτ' Αθάνα,
Γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Αρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
Εἴ ποτε κἠ προτέρας ἄτας ὕπερ
Ορνυμένας πόλει,
Ηνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε κἠ νῦν.

Επωδός.

Ω πόποι, ἀνάριθμα γὰρ
Φέρω πήματα·
Νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας στόλος,
Οὐδ' ἕνι φροντίδος ἐξός.
Ὧ τις ἀλέξεται, ἤτε γὰρ
Εκγονα πλυτᾶς χθονὸς
Αὔξεται, ἤτε τόκοισιν
Ιηΐων καμάτων ἀνέχυσι γυναῖκες·
Αλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις,
Ἄπερ εὔπτερον ὄρνιν,
Κρεῖσσον ἀμαιμακέτᾳ πυρὸς ὄρμενον ἀκτὰν
Πρὸς ἑσπέρᾳ θεῷ,
Ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται.
Νηλέα δὲ γένεθλα
Πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
Κεῖται ἀνοίκτως·
Εν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
Αὐτὰν παραβώμιον

Αλλοθεν

Αλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
Ἱκτῆρες ἐπιστοναχῆσι.
Παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε χῆρυς ὅμαυλος
Ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διός
Εὐῶπα, πέμψον ἀλκάν,
Αρεά τε τὸν μαλερὸν,
Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
Φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
Πάτρας ἄπτερον, εἴτ' ἐς μέγαν
Θάλαμον Αμφιτρίτας,
Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρῄκιον κλύδωνα·
Τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
Τῆτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται·
Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Ὑπὸ σῷ φθίσον περαύνῳ.
Λύκει' ἄναξ, τά τοι σὰ χρυσοτρόφων
Απ' ἀγκυλῶν βέλεα θέλοιμ' ἂν
Αδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,
Αρωγὰ προσταθέντα,
Τάς τε πυρφόρους Αρτέμιδος
Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
Διάσσει· τὸν χρυσομίτραν
Τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον
Γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὐϊον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
Πελασθῆναι, φλέγοντ'
Αγλαῶπι πεύκᾳ,
Επὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

Οι. Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ δ' ὑπηρετεῖν,
Ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀναπνεύσιν κακῶν·

'A

Ἀ γὼ ξένος μὲν τῆ λόγῳ τῆδ' ἐξερῶ,
Ξένος δὲ τῆ πραχθέντος· ἐ γὰρ ἂν μακρὰν
Ἰχνευον αὐτὸς, μὴ ἐκ ἔχων τι σύμβολον.
Νῦν δ', ὕστερος γαρ ἀστὸς ἐς ἀστὲς τελῶ,
Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
Ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκε
Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
Τῆτον κελεύω πάντα σημαίναν ἐμοί·
Κἀ μὲν φοβῆται, τἐπίκλημ' ὑπεξελὼν
Αὐτὸς καθ' αὑτῆ· πέσεται γὰρ ἄλλο μὲν
Αστεργὲς ἐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
Κέρδος τελῶ γὼ, χ' ἡ χάρις προσπέσεται.
Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλε
Δέσας ἀπώσει τῆπος, ἢ χ' αὑτῆ, τόδε,
Ἀ 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμῆ.
Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τῆτον, ὅστις ἐσὶ, γῆς
Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε κ' θρόνες νέμω,
Μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ,
Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
Τῆδ' ἡμὶν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεῆ
Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
Εγὼ μὲν ἓν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
Επεύχομαι δ', οἴκοισιν ἐ ξυνέδριος
Εν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ ἐ ξυνευδότος,
Παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ηρασάμην.

Ὑμῖν

Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως καὶ θείως ἐφθαρμένης.
Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν,
Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
Ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
Ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν, 260
Ἔχων δὲ λέκτρα, κ' γυναῖχ' ὁμόσπορον,
Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἂν, εἰ κείνῳ γένος
Μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
Νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ', ὡσπερεὶ τοῦ 'μοῦ πατρὸς, 265
Ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι,
Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
Μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ, 270
Μήτ' ἔν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι.
Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τάδ' ἔς' ἀρέσκουθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί. 275

Χο. Ὡσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ.
Οὔτ' ἔκτανον γὰρ, ἔστε τὸν κτανόντ' ἔχω
Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε.

Οι. Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς 280
Ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδὲ ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.

Χο. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.

Οι. Εἰ κ' τρίτ' ἔστι, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

Χο. Ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι

Μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' ἧ τις ἂν
Σκοπῶν τάδ', ὦ ἄναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
Οι. Αλλ' ἐκ μὲν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
Επεμψα γὰρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλᾶς
Πομπάς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται.
Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ κ' παλαιὰ ἔπη.
Οι. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
Οι. Ηκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.
Χο. Αλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
Τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀρὰς.
Οι. Ὧ μή 'σι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἕπος φοβεῖ.
Χο. Αλλ' ὁ ξελέγξων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.
Οι. Ω πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τε,
Αρρητά τ', ἐράνιά τε, κ' χθονοστιβῆ,
Πόλιν μὲν, εἰ κ' μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
Οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν· ἧς σε προστάτην
Σωτῆρά τ', ὦ ἄναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἰ κ' μὴ κλυες τῶνδ' ἀγγέλων,
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τῆδε τῆ νοσήματος,
Εἰ τὰς κτανόντας Λάϊον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ' ἔν, φθονήσας μητ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
Μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν,
Ῥῦσαι σεαυτὸν κ' πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμὲ,
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τῆ τεθνηκότος.
Εν σοὶ γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
Εχοι τε κ' δύναιτο, κάλλιστος πόνων.
Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
Λύει φρονοῦντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ

Εἰδὼς

Εἰδὼς διώλεσ'· ἐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.
Οι. Τί δ' ἔστιν ; ὡς ἄθυμος ἐσελήλυθας.
Τει. Ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
Κἀγὼ διοίσω τἠμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.
Οι. Οὔτ' ἔννομ' ἅπας, ἔτε προσφιλὴς πόλει
Τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
Τει. Ὁρῶ γὰρ ἐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
Πρὸς καιρόν· ὡς ἓν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.
Χο. Μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῇς, ἐπεὶ
Πάντες σὲ προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι.
Τει. Πάντες γὰρ ἐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' ἐ μή ποτε
Τἄμ' ἐξενείπω, μὴ τὰ σὰ κφήνω κακά.
Οι. Τί φῄς ; ξυνειδὼς ἐ φράσας, ἀλλ' ἐννοεῖς
Ἡμᾶς προδῆναι, κ) καταφθεῖραι πόλιν ;
Τει. Εγὼ ἔτ' ἐμαυτὸν, ἔτε σ' ἀλγυνῶ· τί ταῦτ'
Αλλως ἐλέγχεις ; ἐ γὰρ ἂν πύθοιό μου
Οι. Οὐκ, ὦ πασῶν κάκιστε, κ) γὰρ ἂν πέτρου
Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ ;
Αλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ ;
Τει. Οργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
Ναίουσαν ἐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
Οι. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν ;
Τει. Ἧξα γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.
Οι. Οὐκοῦν ἃ γ' ἦξει κ) σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
Τει. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
Θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη.
Οι. Καὶ μὴν παρήσω γ' ἐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχων,
Ἅπερ ξυνίημ'· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυτεῦσαι τἔργον, ἐργάσθαι θ', ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τἔργον ἂν σε τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνε.
Τει. Αληθὲς ; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,
Ὥπερ

Φθίνυσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
Φθίνυσα δ' ἀγέλαις βυνόμοις, τοκοισί τε
Ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
Ὑφ' ἧ κενῶται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
Ἀδης στεναγμοῖς κ' γόοις πλωτίζεται.
Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσόμενόν σ' ἐγὼ,
Οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι,
Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίᾳ
Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
Ὃς γ' ἐξέλυσας, ἄσυ Καδμεῖον μολὼν,
Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν
Καὶ τοῦθ' ὑφ' ἡμῶν ἐδὲν ἐξαδὼς πλέον,
Οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
Λέγῃ νομίζῃ θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον.
Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπους κάρα,
Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι,
Αλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που·
Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι κ' τὰς ξυμφορὰς
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
Ιθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
Ιθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
Σωτῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
Αρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
Στάντες τ' ἐς ὀρθὸν, κ' πεσόντες ὕστερον·
Αλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
Ορνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
Παρέσχες ἡμῖν, κ' τανῦν ἴσος γενοῦ.
Ὡς, ἅπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
Ὡς οὐδέν ἐστιν εἴτε πύργος, εἴτε ναῦς,
Ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

Οι. Ω παιδες οἰκτροὶ, γνωτὰ, κἀκ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πάντες, κἀ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν' ἔρχεται
Μόνον καθ' αὑτὸν, κἀδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμοῦ στένει.
Ὡς' ἐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
Αλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
Ἡν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, εἰς τὰ Πυθικὰ
Ἐπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ, τι
Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
Καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
Λυπεῖ, τί πράσσει· τῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
Απεστι πλέω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
Ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
Μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
Ἰε. Αλλ' εἰς καλὸν σύ τ' ἔπας· οἵδε γ' ἀρτίως
Κρέοντα προστέιχοντα σημαίνουσί μοι.
Οι. Ω ναξ Απολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τὼς
Σωτῆρι βαίη, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.
Ἰε. Αλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύ· εἰ γὰρ ἂν κάρα
Πολυστεφὴς ὧδ' ἕρπε· κἀκπράξει δάφνης.
Οι. Τάχ' εἰσόμεσθα· ἀμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
Αναξ, ἐμὸν κήδευμα παῖ Μενοικέως,
Τίν' ἡμῖν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;
Κρε. Εσθλήν· λέγω γὰρ κἀ τὰ δύσφορ', εἰ τυχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
Οι. Εστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
Οὔτ' ἐν προδείσας ἐμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

Κρε. Εἰ

Κρε. Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων πλύειν,
Ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε κἀ στέγαν ἔσω.
Οι. Ες πάντας αὐδᾶ· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος, ἢ κἀ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
Κρε. Λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τὸν θεὸν πάρα.
Ανωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Εν τῇδ', ἐλαύνειν, μήδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
Οι. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
Κρε. Ανδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
Λύοντας, ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
Οι. Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
Κρε. Ην ἦμεν, ὦ ἄναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
Γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
Οι. Εξοιδ' ἀκούων· ἐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
Κρε. Τοῦτ' ἔστ' ἄναντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
Τοὺς αὐτόεντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
Οι. Οἵδ' εἰσὶ πῆ γῆς; πῆ τόδ' εὑρεθήσεται
Ιχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
Κρε. Εν τῇδ' ἔφασκε γῇ· τὸ δ' ζητούμενον
Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.
Οι. Πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
Η γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
Κρε. Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἵκετ', ὡς ἀπεστάλη.
Οι. Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
Κατῆλθ', ἔτ' ἄν τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
Κρε. Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις, οὓς φόβῳ φυγὼν,
Ὧν εἶδε, πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.
Οι. Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθὼν,
Αρχὴν βραχεῖαν εἰ λαβοιμεν ἐλπίδος.
Κρε. Ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
Ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

Οι. Πῶς

Οι. Πῶς ἦν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Επράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;
Κρε. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐου δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
Οι. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, ἆργε τῦτ' ἐξειδέναι;
Κρε. Ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
Μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.
Οι. Αλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ.
Επαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
Πρὸ τῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν·
Ὡς ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
Γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
Ὑτὲρ γὰρ ἐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Αλλ' αὐτὸς αὑτῦ, τῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Ὁσις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, ταχ' ἂν
Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
Κείνῳ προσαρκῶν ἔν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Αλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
Ἵστασθε, τοῦσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδες·
Αλλος δὲ Κάδμε λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
Ὡς πᾶν ἐμῦ δράσοντος· ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
Ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες.
Ἱε. Ω παῖδες, ἱστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας; ἅμα
Σωτὴρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος.

Στροφή.

Χο. Ω Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων,
(Ιήϊε, Δάλιε, Παιάν.)

Αμφὶ

Αμφὶ σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἢ νέον,
Η περιτελλομέναις ὥραις πάλιν,
Εξανύσεις χρέος.
Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ελπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

Αντιστροφή.

Πρῶτά σε κεκλομένῳ, θύγατερ Διὸς, ἄμβροτ' Ἀθάνα,
Γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Αρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
Εἴ ποτε κἠ προτέρας ἄτας ὕπερ
Ορνυμένας πόλει,
Ηνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε κἠ νῦν.

Επωδός.

Ω πόποι, ἀνάριθμα γὰρ
Φέρω πήματα·
Νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας στόλος,
Οὐδ' ἕνι φροντίδος ἐξος,
Ὅ τις ἀλέξεται, ἔτε γὰρ
Εκγονα κλυτᾶς χθονὸς
Αὔξεται, ἔτε τόκοισιν
Ιηΐων καμάτων ἀνέχεσι γυναῖκες·
Αλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις,
Ἅτερ εὔπτερον ὄρνιν,
Κρεῖσσον ἁμαιμακέτε πυρὸς ὅρμενον ἁπτὰν
Πρὸς ἑσπέρε θεῦ,
Ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται.
Νηλέα δὲ γένεθλα
Πρὸς πέδῳ θνατηφόρῳ
Κεῖται ἀνοίκτως·
Εν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
Αὐτὰν παραβώμιον

Αλλοθεν

Αλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
Ἰκτῆρες ἐπιστοναχῆσι.
Παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε χῆρυς ὅμαυλος
Ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διός
Εὐῶπα, πέμψον ἀλκάν,
Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν,
Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
Φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
Πάτρας ἄτερον, εἴτ' ἐς μέγαν
Θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρήκιον κλύδωνα·
Τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
Τῆτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται·
Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τοι σὰ χρυσοτρόφων
Ἀπ' ἀγκυλῶν βέλεα θέλοιμ' ἂν
Ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,
Ἀρωγὰ προσταθέντα,
Τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
Διάσσει· τὸν χρυσομίτραν
Τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον
Γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὐϊον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
Πελασθῆναι, φλέγοντ'
Ἀγλαῶπι πεύκᾳ,
Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.
Οι. Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τᾷδ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ δ' ὑπηρετεῖν,
Ἀλκὴν λάβοις ἂν καὶ κακῶν·

Α

Ἀ γὼ ξένος μὲν τῆ λόγῳ τῆδ' ἐξερῶ,
Ξένος δὲ τῆ πραχθέντος· ἐ γὰρ ἂν μακρὰν
Ἰχνευον αὐτὸς, μὴ ἐκ ἔχων τι σύμβολον.
Νῦν δ', ὕστερος γαρ ἀστὸς εἰς ἀστὲς τελῶ,
Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
Ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκε
Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
Τῆτον κελεύω πάντα σημαίναν ἐμοί·
Κἀ μὲν φοβῆται, τἐπίκλημ' ὑπεξελὼν
Αὐτὸς καθ' αὑτῆ· πέσεται γὰρ ἄλλο μὲν
Αστεργὲς ἐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
Κέρδος τελῶ γὼ, χ' ἡ χάρις προσκείσεται.
Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλε
Δείσας ἀπώσεα τἔπος, ἢ χ' αὑτῆ, τόδε,
Ἀ κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμῆ.
Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τῆτον, ὅστις ἐσὶ, γῆς
Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε κ θρόνες νέμω,
Μήτ' ἀσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ,
Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
Τῆδ' ἡμὶν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεῆ
Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
Εγὼ μὲν ἓν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
Επεύχομαι δ', οἴκοισιν ἐ ξυνέστιος
Εν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ ἐ ξυνευδότος,
Παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ηρασάμην.

Ὑμῖν

Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως καὶ θέως ἐφθαρμένης.
Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
Ἀπάθαρτον ὑμᾶς ἐκπος ἦν οὕτως ἐᾶν,
Ἀνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
Ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
Ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν, 260
Ἔχων δὲ λέκτρα, κ' γυναῖχ' ὁμόσπορον,
Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
Μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ', ὡσπερεὶ τοῦ 'μοῦ πατρὸς, 265
Ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι,
Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
Τῷ Λαβδακίῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
Μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ, 270
Μήτ' ἔν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι.
Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τάδ' ἔς' ἀρέσκουθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί. 275

Χο. Ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ.
Οὔτ' ἔκτανον γὰρ, ἔστε τὸν κτανόντ' ἔχω
Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε.

Οι. Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς 280
Ἂν μὴ θέλωσιν, εἰδ' ἂν ἐς δύναιτ' ἀνὴρ.

Χο. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.

Οι. Εἰ κ' τρίτ' ἔστι, μὴ παρῇς τὸ μὴ 'ξ φράσαι.

Χο. Ἀνακτ' ἄνακτι ταὐτὸ' ὀρῶντ' ἐπίσταμαι

Μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' ἕτις ἂν
Σκοπῶν τάδ', ὦ ἄναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
Οι. Αλλ' ἐκ ἐν ἀργοῖς ἐδὲ τῦτ' ἐπραξάμην.
Επεμψα γὰρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλᾶς
Πομπάς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται.
Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ κ᾽ παλαιὰ ἔπη.
Οι. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
Οι. Ηκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' ἐδεῖς ὁρᾷ.
Χο. Αλλ' ἔ τι μὲν δὴ δέματός γ' ἔχει μέρος,
Τὰς σὰς ἀπέων ἐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.
Οι. Ὧ μή 'σι δρῶντι τάρβος, ἐδ' ἔπος φοβεῖ.
Χο. Αλλ' οὐξελέγξων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγεσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.
Οι. Ω πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδάκτά τε,
Αἰρητά τ', ἐράνιά τε, κ᾽ χθονοστιβῆ,
Πόλιν μὲν, εἰ κ᾽ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
Οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν· ἧς σε προστάτην
Σωτῆρά τ', ὦ ἄναξ, μέγιον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἰ κ᾽ μὴ ἄκλυες τῶνδ' ἀγγέλων,
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τῆδε τῆ νοσήματος,
Εἰ τὰς κτανόντας Λάϊον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ' ἔν, φθονήσας μητ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
Μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν,
Ῥῦσαι σεαυτὸν κ᾽ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμὲ,
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τῆ τεθνηκότος.
Εν σοὶ γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
Εχοι τε κ᾽ δύναιτο, κάλλιστος πόνος.
Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
Λύει φρονοῦντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ

Εἰδὼς

Εἰδὼς διώλεσ'· ἐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.
Οι. Τί δ' ἔστιν ; ὡς ἄθυμος ἐσελήλυθας.
Τει. Ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
Κἀγὼ διοίσω τἠμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.
Οι. Οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει
Τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
Τει. Ὁρῶ γὰρ ἐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
Πρὸς καιρόν· ὡς ἓν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.
Χο. Μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῇς, ἐπεὶ
Πάντες σὲ προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι.
Τει. Πάντες γὰρ ἐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' ἐ μή ποτε
Τἄμ' ἐξενέπω, μὴ τὰ σὰ 'κφήνω κακά.
Οι. Τί φῄς ; ξυναδὼς ἐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
Ἡμᾶς προδῶναι, κἠ καταφθεῖραι πόλιν ;
Τει. Ἐγὼ ἔτ' ἐμαυτὸν, ἔτε σ' ἀλγυνῶ· τί ταῦτ'
Ἀλλως ἐλέγχεις ; ἐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
Οι. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, κἠ γὰρ ἂν πέτρου
Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ ;
Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ ;
Τει. Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμὴν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
Νῷϊσαν ἐ κατῴδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
Οι. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν ;
Τει. Ἥξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.
Οι. Οὐκοῦν ἃ γ' ἥξει κἠ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
Τει. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
Θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη.
Οι. Καὶ μὴν παρήσω γ' ἐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
Ἅπερ ξυνίημ'· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυτεῦσαι τἔργον, ἐργάσθαι θ', ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τἔργον ἂν σε τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνον.
Τει. Ἀληθὲς ; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,
Ὥπερ

35

Ὥπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τέσδε, μήτ' ἐμὲ,
Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.
Οι. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
Τὸ ῥῆμα; καί τε τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;
Τει. Πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.
Οι. Πρὸς τοῦ διδαχθείς; ἐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
Τει. Πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.
Οι. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
Τει. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ 'κπειρᾷ λόγων;
Οι. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
Τει. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, ὃν ζητεῖς κυρεῖν.
Οι. Αλλ' ἔ τι χαίρων δὶς γε πημονὰς ἐρεῖς.
Τει. Εἶπω τί δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;
Οι. Ὅσον γε χρῄζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.
Τει. Λελῃθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
Αἴσχιστ' ὁμιλοῦντ' ἀδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ.
Οι. Η κἀ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
Τει. Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
Οι. Αλλ' ἔστι, πλήν σοι· σοὶ δὲ τοῦτ' ἐκ ἔστ', ἐπεὶ
Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.
Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοὶ
Οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
Οι. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμὲ,
Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν.
Τει. Οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
Ἱκανὸς Απόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.
Οι. Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα;
Τει. Κρέων γε σοὶ πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
Οι. Ω πλοῦτε, κἀ τυραννὶ, κἀ τέχνη τέχνης
Ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς ἕνεκ', ἣν ἐμοὶ πόλις

Δωρητὸν,

Δωρητὸν, ἐκ αἰτητὸν, ἐσεχείρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
Επὲ, φέρ εἰπὲ, πῆ σὺ μάντις εἶ σαφής;
Πῶς ἐχ', ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τό γ' αἴνιγμ' ἐχὶ τῆ 'πιόντος ἦν
Ανδρὸς διαπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
Ἧν ἔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ πρὲφάνης ἔχων,
Οὔτ' ἐκ θεῶν τε γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν,
Ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν
Γνώμῃ κυρήσας, ἐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
Ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
Κλαίων δοκεῖς μοὶ χῷ συ, χῲ ξυνθεὶς τάφε,
Αγηλατήσειν. εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων
Εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς.
Χο. Ἡμῖν μὲν εἰκάζεσι χὴ τὰ τῆδ' ἔπη
Οργῇ λελέχθαι χὴ τὰ σ', Οἰδίπους, δοκεῖ.
Δεῖ δ' ἐ τοιέτων, ἀλλ, ὅπως τὰ τῆ θεῆ
Μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.
Τε. Εἰ χὴ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γεῖν
Ισ' ἀντιλέξαι· τῆδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δεῖλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
Ὥστ' ἐ Κρέοντος προστάτε γεγράψομαι.
Λέγω δ', ἐπειδὴ χὴ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
Σὺ, χὴ δεδορκὼς, ἐ βλέπεις ἵν' εἶ κακῆ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, ἐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; χὴ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
Τοῖς σοῖσιν αὐτῆ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω.

Καὶ

Καὶ σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε κ᾽ τῆ σῆ πατρὸς
Ελᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δανόπες ἀρὰ,
Βλέπονθα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος ἐκ ἔσται λιμήν; 420
Ποῖος Κιθαιρὼν ἐχὶ σύμφωνος τάχα,
Ὅταν καταίσθη τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
Ανορμον ἐσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
Αλλων δὲ πλῆθος ἐκ ἐπαισθάνη κακῶν,
Ὅσ' ἐξισώσει σοί τε κ᾽ τοῖς σοῖς τέκνοις. 425
Πρὸς ταῦτα κ᾽ Κρέοντα κ᾽ τὲμὸν στόμα
Προπηλάκιζε· σῆ γὰρ ἐκ ἔστι βροτῶν
Κάκιον ὅστις ἐκβριβήσεταί ποτε.
Οι. Η ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τέτε πλύειν;
Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἐχὶ θᾶσσον: ἐ πάλιν 430
Αψορρος οἴκων τῶδ' ἀποστραφὰς ἄπει;
Τει. Οὐδ' ἐκόμην ἐγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.
Οι. Οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπὰ
Σχολῆ σ' ἂν οἴκυς τὲς ἐμὲς ἐστειλάμην.
Τει. Ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μέν σοι δοκεῖ, 435
Μῶροι· γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.
Οι. Ποίοισι; μεῖνον· τίς δ' ἔμ' ἐκφύει βροτῶν;
Τει. Ἡδ' ἡμέρα φύσει σε, κ᾽ διαφθερεῖ.
Οι. Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.
Τει. Οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; 440
Οι. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ' οἷς ἐμ' εὑρήσεις μέγαν.
Τει. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
Οι. Αλλ' ἐ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', ἔ μοι μέλει.
Τει. Απειμι τοίνυν· κ᾽ σὺ παῖ πόμιζ' ἐμέ.
Οι. Κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν 445
Οχλᾷς, συθεὶς σ' ἂν, ἐκ ἂν ἀλγύνοις πλέον.
Τει. Εἰπὼν ἄπειμ', ὧν ἕνεκ' ἦλθον, ἐ τὸ σὸν
Δείσας πρόσωπον, ἐ γὰρ ἐσθ' ὅπε μ' ὀλεῖς.
Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τῆτον, ὃν πάλαι

Ζητεῖς

Ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀναπηρύσσων φόνον
Τὸν Λαΐειον, ὅστός ἐστιν ἐνθάδε.
Ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς
Φανήσεται Θηβαῖος· ἐδ' ἡσθήσεται
Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
Καὶ πλωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξέννην ἔπι,
Σκήπτρῳ προδεικνὺς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὑτῦ ξυνὼν
Ἀδελφὸς αὐτὸς κὴ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
Γυναικὸς, υἱὸς κὴ πόσις, κὴ τῦ πατρὸς
Ὁμόσπορός τε κὴ φονεύς· κὴ ταῦτ', ἰὼν
Εσω, λογίζε· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
Φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Στροφὴ α'.

Χο. Τίς, ὄνιν' ἀ Θεσπιέπεια
Δελφὶς εἶπε πέτρη
Ἀῤῥητ' ἀῤῥήτων τελέσανία
Φοινίαισι χερσίν;
Ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων
Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
Ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
Πυρὶ κὴ σκεπαῖς ὁ Δαιὸς γενέτας·
Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες ἀπλάκητοι.

Αντιστροφὴ α'.

Ελαμψε γὰρ τῦ νιφόεντος
Αρνίως φανεῖσα
Φάμα Παρνασσῦ, τὸν ἄδηλον
Ανδρα πάντ' ἰχνεύειν.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν,
Ανά τ' ἄντρα κὴ πέτρας, ὡς ταῦρος,

Μέλεος

Μίλιος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
Τα μεσόμφαλα γᾶς ἀποσφίζων
Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
Ζῶντα περιποτᾶται.

Στροφὴ β'.

Δεινὰ μὲν ἔν δεινὰ ταράσσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας;
Οὔτε δοκεῖντ, ἔτ' ἀποφάσκουθ'.
Ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ.
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν;
Οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, ἔτ' ὀπίσω.
Τί γὰρ ἢ Λακεδαιμόνιος, ἢ τᾷ
Πολύβᾳ νᾶκος ἔκειτ',
Οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
Οὔτε τανῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτε
Χρησάμενος δὴ Σασάνᾳ,
Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν ἆμ' Οἰδιπόδα,
Λακεδαιμονίοις ἐπίκερος
Ἀδήλων θανάτων·

Αντιστροφὴ β'.

Αλλ' ὁ μὲν ἔν Ζεύς, ὅ τ' Απόλλων
Ξυνετοὶ, κἠ τὰ βροτῶν
Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
Πλέον ἢ 'γὼ φέρεται,
Κρίσις ἐκ ἔστιν ἀ-
ληθής· σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
Παραμείψειεν ἀνήρ· ἀλλ' οὔ
Ποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ'
Ορθὸν ἔπος, μεμφομένων

Αν

Αν καταφαίην· φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐ-
τῷ πλησίον ἦλθε πόρα
Ποτὲ, κ' σοφὸς ὤφθη,
Βασάνῳ δ' ἠδύπολις.
Τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς ἔποτ'
Οφλήσει κακίαν.

Κρε. Ανδρες πολῖται, δάϊ' ἔπη πεπυσμένος
Κατηγορεῖν μου τὸν ἄνακτα Οἰδίπουν
Πάρειμ' ἀτλητῶν· εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
Λόγοισιν ἅτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὔ τοι βίου μοι τῷ μακραίωνος πόθος,
Φέρουλι τήνδε βάξιν· ἐ γὰρ εἰς ἁπλῆν
Ἡ ζημία μοι τῷ λογου τούτου φέρει,
Αλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
Κακὸς δὲ πρὸς σοῦ κ' φίλων κεκλήσομαι.

Χο. Αλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τἔπαιδος τάχ' ἂν
Οργῇ βιασθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρε. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πεισθεὶς ὁ μαντις τὰς λόγους ψευδεῖς λέγει;

Χο. Ηὐδᾶτο μὲν τάδ'· οἶδα δ' ἐ γνώμῃ τίνι.

Κρε. Εξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενὸς,
Κατηγορᾶτο τἀτίπλημα τοῦτ' ἐμοῦ;

Χο. Οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, ἐχ ὁρῶ.
Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω πρεᾷ.

Οι. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
Ἰκν, φονεὺς ὢν τῆδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
Ληστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρ' ἀπὸ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
Ἰδών τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω τοιᾶν;
Η τοὔργον ὡς ἐ γνωρίσοιμί σου τόδε
Δόλῳ προσέρπον, κὐκ ἀλεξοίμην μαθών;

Αρ' ἐχὶ μῶρόν ἐστι τὰ[χάρημά σου,
Ανευ τε πλήθους κ᾽ φίλων τυραννίδα
Θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ᾽ ἁλίσκεται;
Κρε. Οἶσθ᾽ ὡς ποίησον; ἀν[τ]ὶ τῶν ἐρημένων
Ισ᾽ ἀν[ά]κουσον, κ[ά]τα κρῖν᾽ αὐτὸς μαθών.
Οι. Λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ᾽ ἐγὼ κακὸς
Σὲ· δυσμενῆ γὰρ κ᾽ βαρύν σ᾽ εὗρηκ᾽ ἐμοί.
Κρε. Τ[ῦ]τ᾽ αὐτὸ νῦν μου κ[λύ]ε᾽ ἄκουσον ὡς ἐρῶ.
Οι. Τ[ῦ]τ᾽ αὐτὸ μή μοι φράζ[ε], ὅπως ἐκ ἐὶ κακός.
Κρε. Ε[ἴ] τοι νομίζεις κ[ῆ]μα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναί τι τ[ῷ] νῷ χωρὶς, ἐκ ὀρθως φρονεῖς.
Οι. Ε[ἴ] τοι νομίζεις ἄνδρα συ[γ]γενῆ κακῶς
Δρῶν, ἐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, ἐκ εὖ φρονεῖς.
Κρε. Ξύμφημί σοι ταῦτ᾽ ἔνδικ᾽ εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
Πάθημ᾽, ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκ᾽ ἐμέ.
Οι. Επαθες, ἢ ἐκ ἔπαθες, ὡς χρείη μ᾽ ἐπὶ
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
Κρε. Και νῦν ἔθ᾽ ὡὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.
Οι. Πόσον τίν᾽ ἤδη δῆθ᾽ ὁ Λάϊος χρόνον—
Κρε. Δέδρακε ποῖον ἔργον; ἐ γὰρ ἐννοῶ.
Οι. Αφα[ν]ὸς ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι;
Κρε. Μακροὶ παλαιοί τ᾽ ἂν μ[ε]τρηθεῖεν χρόνοι.
Οι. Τότ᾽ ἦν ὁ μάν[τ]ις ἔτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
Κρε. Σοφός γ᾽ ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.
Οι. Εμνήσατ᾽ ἦν ἐμοῦ τι τῷ τότ᾽ ἐν χρόνῳ;
Κρε. Οὔκουν· ἐμοῦ γ᾽ ἐστῶτος ἐδαμοῦ πέλας.
Οι. Αλλ᾽ ἐκ ἔρευναν τοῦ θανόν[τ]ος ἔσχετε;
Κρε. Παρέσχομεν· πῶς δ᾽ ἐχί; κἐκ ἠκέσαμεν.
Οι. Πῶς ἦν τόθ᾽ ἔτος ὁ σοφὸς ἐκ ἠΰδα τάδε;
Κρε. Οὐκ οἶδ᾽· ἐφ᾽ οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.
Οι. Τὸ σὸν δέ γ᾽ οἶσθα, κ᾽ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
Κρε. Ποῖον τόδ᾽; εἰ γὰρ οἶδά γ᾽, ἐκ ἀρνήσομαι.
Οι. Ὅθ᾽ ἕνεκ᾽, εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς

Οὐκ

Οὐκ ἄν ποτ' εἴπε Λαΐου διαφθοράς.
Κρε. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου
Μαθεῖν δικαιῶ ταὔθ, ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.
Οι. Εκμάνθαν'· ἔ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.
Κρε. Τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
Οι. Αρνησις ἓκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορᾷς.
Κρε. Αρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτὰ, γῆς ἴσον νέμων;
Οι. Ἃ "ν ἦ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
Κρε. Οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
Οι. Ενταῦθα γὰρ δὴ κ̓ κακὸς φαίνῃ φίλος.
Κρε. Οὐχ', εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκᾷς
Αρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
Ατρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.
Εγὼ μὲν ἔτ' αὐτὸς ἰμέρων ἔφυν
Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν,
Οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω·
Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἄν' ἄκων ἔδρων.
Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
Αρχῆς ἀλύπου κ̓ δυναστείας ἔφυ;
Οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
Ὥστ' ἄλλα χρῄζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκπαλεῖσί με.
Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
Αλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν, Πυθὼδ' ἰὼν
Πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι·
Τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς

Κοινῇ τι βουλεύσαιμα, μὴ μ' ἁπλῇ κλάνῃς
Ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ κ᾽ σῇ, λαβών.
Γνώμη δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
Οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
Χρηστοὺς νομίζειν, ἔστι τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
Αλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἑκὰ
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.
Χο. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πίσει,
Αναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς ἐκ ἀσφαλεῖς.
Οι. Ὅταν ταχύς τις ἐπιβουλεύων λάθρᾳ
Χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν τάλιν.
Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τῇδε μὲν
Πεπραγμένᾳ ἔσται, τἀμοὶ δ' ἡμαρτημένα.
Κρε. Τί δῆτα χρῄζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
Οι. Ἥκιστα· θνήσκειν, ἀ φυγεῖν σε βούλομαι.
Κρε. Ὅταν προδείξῃς, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
Οι. Ὡς ἐκ ὑπείξων ἀδὲ πιστεύσων λέγεις;
Κρε. Οὐ γὰρ φρονεῖλά σ' εὖ βλέπω.
Οι. Τὸ γοῦν ἐμόν·
Κρε. Αλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.
Οι. Αλλ' ἔφυς κακός.
Κρε. Εἰ δὲ ξυνιεῖς μηδέν;
Οι. Ἀρκέσει γ' ὅμως.
Κρε. Οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος . . . .
Οι. Ω πόλις, πόλις.
Κρε. Κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', ἐ σοὶ μόνῳ.
Χο. Παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ἐρῶ
Τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ιοκάστην, μεθ' ἧς
Τὰ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.
Ιο. Τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν
Γλώσσης

Γλώσσης ἐπήρατ', ἐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
Οὕτω νοσούσης, ἔθια πινῦσες κακά;
Οὐκ ἔ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴστετε;
Κρε. Ὀμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
Δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀπαρρένοιν πικροῖν,
Ἢ γῆς ἀτῶσαι πατρίδος, ἢ κλῆναι λαβών.
Οι. Ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
Εἴληφα τἀμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
Κρε. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀρωῖος, εἴ σέ τι
Δέδρακ', ἐλαχίστῃ, ὃν ἐπαιτιᾷ με δρᾷν.
Ιο. Ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τόδε,
Μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
Ἔπειτα πάμὲ, τούσδε θ', οἳ πάρεσί σοι.

Στροφὴ α'.

Χο. Πιθοῦ θέλησας φρονῆσας τ',
Ἀναξ, λίσσομαι.
Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
Χο. Τὸν οὔτε πρὶν γήσιον,
Νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν
Κατασίδεσαι.
Οι. Οἶσθ' ἔν ἃ χρῄζεις;
Χο. Οἶδα.
Οι. Φράζε δὴ τί φῄς.
Χο. Τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ
Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.
Οι. Εὖ νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ἄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφὴ β'.

Χο. Οὐ τὸν πάντων θεῶν
Θεὸν πρόμον Ἅλιον

Επα

Επὶ ἄθεος, ἄφιλος,
Ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
Αλλά μοι δυσμόρῳ
Γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυ-
χαν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
Καπὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

Οι. Ὀδ' ἔν ἴτω, πεί χρή με παντελὼς θανεῖν,
Η γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰρ σὸν, ἐ τὸ τοῦδ', ἐποιπλέρω στόμα
Ελεεινόν· ἔτος δ', ἔνθ' ἂν ᾖ, στυγήσεται.

Κρε. Στυφνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
Θυμῷ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

Οι. Οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκβὸς εἶ;

Κρε. Πορεύσομαι,
Σὲ μὲν τυχὼν ἀξύνετος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

Αντιστροφὴ α'.

Χο. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;

Ιο. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.

Χο. Δόκησις ἀξυνὼς λόγων
Ηλθε, δάκβει δὲ καὶ
Τὸ μὴ 'νδικον.

Ιο. Αμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

Χο. Ναιχί.

Ιο. Καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;

Χο. Αλις ἔμαιγ', ἄλις, γᾶς προπονουμέναις,
Φαίνετ', ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

Οι. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
Τοὐμὸν παρεὶς κῆ καταμβλύνων κέαρ;

Αντιστροφὴ

Αντιστροφὴ β'.

Χο. Ἀναξ, ἔπον μὲν ἐχ
Ἄπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Ἐτὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
Αν, εἴ σε νοσφίζομαι,
Ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν
Εν πόνοις ἀλύουσαν
Κατ' ὀρθὸν οὔρισας·
Τανῦν τε τομτὸς, εἰ δύναιο, γίσνου.
Ιο. Πρὸς θεῶν δίδαξον κἄμ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
Μῆνιν τοσήνδε πράσματος στήσας ἔχεις.
Οι. Ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γυναι, σέβω·
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.
Ιο. Λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐσκαλῶν ἐρεῖς.
Οι. Φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.
Ιο. Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;
Οι. Μάντιν μὲν οὖν κακὸν ἔργον εἰστέμψας, ἐπεὶ,
Τό γ' εἰς ἐαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.
Ιο. Σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
Εμοῦ 'πάκουσον, κ̀ μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι
Βρότειον ἐδὲν μαντικῆς ἔχον τεχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
Χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', ἐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' απ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
Ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
Ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις ξένοι ποτὲ
Λησταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς·
Παιδὸς δὲ βλαστὰς, ἐ διέσχον ἡμέραι
Τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.

Κἀνταῦθ'

Καὐλαυθ' Απόλλων ὕτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λαΐου
Τὸ δεινὸν ὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὧν γαρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
Οι. Οἷόν μ' ἀπούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
Ψυχῆς πλάνημα, κἀναπίνησις φρενῶν.
Io. Ποίας μεριμνῆς τῆδ' ὑποστραφεὶς λέγεις;
Οι. Εδοξ' ἀκοῦσαι σὲ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
Κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
Io. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', ἀδέ πω λήξαντ' ἔχει.
Οι. Καὶ πῆ 'σθ' ὁ χῶρος ἕτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;
Io. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Εἰς ταυτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
Οι. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξελήλυθώς;
Io. Σχεδόν τι πράσθεν ἢ σὺ πῆσδ' ἔχων χθονὸς
Αρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
Οι. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
Io. Τί δ' ἔστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οι. Μή πω μ' ἐρώτα. τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἦβης τότε.
Io. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὴς πάρα,
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτα πολύ.
Οι. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
Io. Πῶς φῄς; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοπεῖσ', ἄναξ.
Οι. Δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
Δείξας δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.
Io. Καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἃ δ' ἂν ἔρῃ, μαθεῖσ' ἐρῶ.
Οι. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
Ανδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴς ἀρχηγέτης;
Io. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
Κῆρυξ·

Κῆρυξ· ἀτὴνη δ' ἦγε Λάϊον μία.
Οι. Αἰ αἰ· τάδ' ἤδη διαφανῆ· τίς ἦν ποτὲ
Ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;
Io. Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
Οι. Ἢ κἀν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
Io. Οὐ δῆτ'· ἀφ' ἧς γὰρ κεῖθεν ἠλάτη
Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λάϊόν τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
Ἀγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
Ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.
Κἀπεμψ' ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
Δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε κἀμείζω χάριν.
Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;
Io. Πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
Οι. Δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πολλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
Io. Ἀλλ' ἴξεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν
Κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.
Οι. Κοὐ μὴ στερηθῇς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
Λέξαιμ' ἂν ἢ σοί, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνὴρ
Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
Τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
Καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.
Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πόλας
Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
Τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ'

Επιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
Λάθρα δὲ μητρὸς κ᾽ πατρὸς πορεύομαι
Πυθῶδε· καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱπόμην
Ατιμον ἐξέπεμψεν· ἀλλὰ δ' ἄθλια
Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὐφάνη λέγων,
Ως μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
Ατλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν,
Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
Κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
Αστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
Εφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
Χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
Στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
Καί σοι, γύναι, τάληθὲς ἐξερῶ· τριπλῆς
Ὁτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπόρων πέλας,
Ενταῦθ' ἐμοὶ κῆρύξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
Ανὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,
Ξυνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν
Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
Παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὁρᾷ
Οχου παρασείχοντα, τηρήσας, μέσον
Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλά συντόμως
Σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.
Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ
Τύτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενὲς,
Τίς τῆδέ γ' ἀνδρὸς ἐστιν ἀθλιώτερος;
Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;
Ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινὰ
Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ,

Ωθεῖν

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων· κ᾽ τάδ' ἔ τις ἄλλος ἦν
Η 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προσιθάς.
Λέχη δὲ τἄ Δανόϊος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
Χραίνω, δι' ὥνπερ ὤλετ'· ἆρ' ἔφυν κακός;
Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
Καί μοι φυγόντι μὴ 'ξι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
Μητρὸς ζυγῆναι, κ᾽ πατέρα κατακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με.
Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὠμῆ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάδ' ἰδεῖν
Κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν, ὦ ναξ, ταῦτ' ὀκνηρ'· ἕως δ' ἂν οὗν
Πρὸς τῆ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

Οι. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐσί μοι τῆς ἐλπίδος,
Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

Οι. Ἐγὼ διδάξω σ'· ἦγγαρ εὑρεθῇ λέγων
Σοὶ ταὔτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

Ιο. Ποῖον δ' ἐμῆ περισσὸν ἠκουσας λόγον;

Οι. Ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
Ὡς νιν κατακτάνειαν· εἰ μὲν οὖν ἔτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ κτανον.
Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γέ τις πολλοῖς ἴσος.
Εἰ δ' ἄνδρ' ἕν οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
Τοῦτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦπος ὧδ' ἐπίστασο,
Κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
Πόλις γὰρ ἦκεσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
Εἰ δ' οὖν τι κἀπιρρέποιτο τῆ πρόσθεν λόγου,

Οὔ τοι ποτ', ὦ ναξ, τόν γε Λαΐου φόνον
Φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅν γε Λοξίας
Διᾶπτε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμῆς θανεῖν·
Καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
Κατέκλαν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
Ὡς οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
Βλέψαιμ' ἂν οὔτε, οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

Οι. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
Πέμψον τινὰ σελῆνα, μηδὲ τῦτ' ἀφῆς.

Ιο. Πέμψω ταχύναστ· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἄν, ἂν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφὴ α'.

Χο. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι
Μοῖρα τὰν εὐσεβῆ ἁγνείαν λόγων
Ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
Ὑψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα
Τεκνωθέντες, ὧν Ολυμπος
Πατὴρ μόνος, ἐδέ νιν θνατὰ
Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, ἐδὲ
Μήν ποτε λάθα κατακοιμάσει·
Μέγας ἐν τέτοις θεὸς,
Οὐδὲ γηράσκει.

Αντιστροφὴ α'.

Ὕβρις φυτεύει τύραννον·
Ὕβρις, ἢν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
Ἃ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
Ακροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
Ωρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν,
Ενθ' ἐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
Μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτῶμαι.

Θεὸν

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προσάταν ἴσχων.

Στροφὴ β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπλα χερσὶν
Η λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
Δαιμόνων ἕδη σέβων,
Κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπλων ἔρξεται,
Η τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔρξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαίδε πράξεις τιμιαι,
Τί δεῖ με χορεύειν;

Αντιστροφὴ β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Αβαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν,
Εἰ μὴ τάδε χειρόδακτα
Πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς,
Αλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,
Ζῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
Σὲ, τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
Φθίνοντα γὰρ Λαΐου
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αίρουσιν ἤδη, κοὐδαμοῦ

Τιμαῖς

Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
Ἐρρέτω δὲ τὰ θεῖα.

Io. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
Ναὸς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
Στέφη λαβέσθαι καπιθυμιάματα.
Ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ', ὁποῖ ἀνὴρ
Ἐννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
Ἀλλ' ἔστι τἄ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ.
Ὅτ' οὖν παραινῶ σ' ἐς πλέον ποιῶ,
Πρός σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, αἴσχιστος γὰρ εἶ,
Ἱκετις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
Ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγὴ πόρῃς.
Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

Ag. Ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
Τὰ τῆς τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
Μάλιστα δ' αὐτὸν ἅπαντ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

Xo. Στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.

Ag. Αλλ' ὀλβία τε, κἢ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ.

Io. Αὕτως δὲ κἢ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
Τῆς εὐπρεπείας οὕνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτου
Χρῄζων ἀφῖξαι, χὤ τι σημῆναι θέλων.

Ag. Ἀγαθὰ δόμοις τε κἢ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Io. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

Ag. Ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν
Ἡδοιο μέν· πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Io. Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Ag. Τύραννον αὐτὸν οἱ 'πιχώριοι χθονὸς
Τῆς Ἰσθμίας κήσουσιν, ὡς ἠὐδᾶτ' ἐκεῖ.

Io. Τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;

Ag. Οὐ

Αγ. Οὐ δῆτ', ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
Ιο. Πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος;
Αγ. Εἰ δὲ μὴ
Λέγω γ' ἐγὼ τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
Ιο. Ω πρόσπολ', ἐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
Ἰν' ἐσέ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· κἀ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
Ιο. Ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, κἀ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τὼ θεῶ μαντεύματα.
Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, κἀ τί μοι λέγει;
Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
Οι. Τί φῂς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάνῃωρ γενοῦ.
Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;
Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρέμενος χρόνῳ.
Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γυναι σκοποῖτό τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
Ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ μῷ πόθῳ
Κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἂν θανὼν ἂν ἐξ ἐμοῦ.
Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.
Ιο. Οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;
Οι. Ηὔδας·

Οι. Ηὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
Ιο. Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.
Οι. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον ἐκ ὀκνεῖν με δεῖ;
Ιο. Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν ἐδενὸς σαφής;
Εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
Πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.
Οι. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξέρητό σοι,
Εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
Ιο. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
Οι. Μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
Αγ. Ποίας δὲ κἀγὼ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
Οι. Μερόπης, γεραιὲ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.
Αγ. Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον;
Οι. Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.
Αγ. Ἦ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
Οι. Μάλιστά γ'· ἦλθε γάρ με Λοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ, τό τε
Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
Ὧν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.
Αγ. Ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἧσθ' ἀπόπτολις;
Οι. Πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
Αγ. Τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τῆδε τῇ φόβου σ', ἄναξ,
Επέπτερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
Οι. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
Αγ. Καὶ μὴν μάλιστα τῆσδ' ἀφικόμην, ὅπως,
Σὲ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

Οι. Αλλ'

Οι. Αλλ' οὔ ποτ' ἔμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμῶ.
Αγ. Ω παῖ, παλῶς εἶ δῆλος ἐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
Οι. Πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγας ἕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.
Οι. Ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
Αγ. Η μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
Οι. Τῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
Αγ. Αρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης ἀδὲν τρέμων;
Οι. Πῶς δ' ἐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
Αγ. Ὀθ' ἕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ἀδὲν ἐν γένει.
Οι. Πῶς εἶπας; ἀ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
Αγ. Οὐ μᾶλλον ἀδὲν τῦδε τἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσυ τῷ μηδενί;
Αγ. Αλλ' οὔ σ' ἐγείνατ' ἔτ' ἐκεῖνος, ἔτ' ἐγώ.
Οι. Αλλ' ἀντὶ τῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
Αγ. Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χερῶν λαβών.
Οι. Καθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;
Αγ. Η γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεπών μ' αὐτῷ δίδως;
Αγ. Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
Οι. Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
Αγ. Ενταῦθ' ὀρέοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν
Οι. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;
Αγ. Σῶ γ' ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
Οι. Τί δ' ἄλγος ἴσχον' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
Οι. Οἴμοι· τί τῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
Αγ. Λύω σ' ἔχοντα διατόρους πρόσθεν ἀκμάς.
Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ανειλόμην.
Αγ. Ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.
Οι. Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.
Αγ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.

Οι. Ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;
Αγ. Οὔκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
Οι. Τί οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
Αγ. Τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.
Οι. Ἦ τῇ τυράννε τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
Αγ. Μάλιστα· τούτῳ τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
Οι. Ἦ καῖ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;
Αγ. Ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ 'πιχώριοι.
Οι. Ἔστιν τὶς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
Εἴτ' ἔν γ' ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
Σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε.
Χο. Οἶμαι μὲν ἀδὲν ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
Ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
Ἦδ' ἂν τάδ' ἐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
Οι. Γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως
Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' ἕτος λέγει;
Ἰο. Τίς δ', ὅντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῇς· τὰ δὲ
Ῥηθέντα βέλτ' μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
Οι. Οὐκ ἂν γένοιτο τῆθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
Σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος.
Ἰο. Μή, πρὸς θεῶν, ἔπερ τι τῇ σαυτῇ βίᾳ
Κήδῃ, ματεύσῃς τῆθ'· ἄλις νοσῶ' ἐγώ.
Οι. Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ παχή.
Ἰο. Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.
Οι. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ ἐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
Ἰο. Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω.
Οι. Τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
Ἰο. Ὦ δύστοτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἶ.
Οι. Ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' ἐᾶτε πλησίᾳ χαίρειν γένει.

Ἰο. Ἰοὺ,

Ιο. Ιοὺ, ἰοὺ, δύσηνε· τῦτο γάρ σ' ἔχω
Μόνον προσαπεῖν, ἄλλο δ' ἔ τοθ' ὕστερον.
Χο. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀλγίας
Αξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά. 1075
Οι. Ὁποῖα χρήζει ῥηγνύτω· τοὐμὸν δ' ἐγὼ,
Κεἰ σμικρὸν ἐσι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Εγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 1080
Τῆς εὖ διδούσης, ἐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν κἀ μέγαν διώρισαν.
Τοιάσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὥσε μὴ 'κμαθεῖν τὐμὸν γένος. 1085

Στροφή.

Χο. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τὸν Ολυμπον, ἀτέρων,
Ω Κιθαιρὼν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὔριον πανσέληνον, 1090
Μὴ ἐ σέ γε κἀ πατριώταν Οἰδίπυ,
Καὶ τροφὸν κἀ μητέρ' αὔξειν,
Καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
Ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν. 1095
Ιήϊέ σοι Φοῖβε,
Σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέσ' ἔη.

Αντιστροφή.

Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
Τῶν μακραιώνων; ἆρα

Πανὸς

Παιὸς ὀρισσιβάτα του
Προστελασθῆσ', ἢ σέ γε
Τις θυγάτηρ, Λοξία; τῷ
Γὰρ πλάκες ἀῖρονόμαι πᾶσαι φίλαι·
Εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
Εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς παί-
ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
Εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμ-
φᾶν Ἑλικωνιάδων,
Αἷσι πλεῖστα συμπαίζει.

Οι. Εἰ χρή τι πάμοι, μὴ ξυναλλάξαντά πω,
Πρέσβυ, σαθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὀρῶν δοκεῖν,
Ὅντερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰρ μακρῷ
Γήρᾳ ξυναύξει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος·
Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας, ὥστερ οἰκέτας
Εγνωκ' ἐμαυτῷ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου
Πρεῖχοις, τάχ' ἄν τε τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

Χο. Εγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐῳ γὰρ ἦν,
Εἵπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.

Οι. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
Ἡ τόνδε φράζεις;

Αγ. Τοῦτον, ὅντερ εἰσορᾷς.

Οι. Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
Ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ, Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

Θε. Ην δοῦλος, ἐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.

Οι. Εργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τῷ βίῳ ξυνεπόμην.

Οι. Χώροις μάλιστα ποὸς τίσι ξυναυλος ὤν;

Θε. Ην μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

Οι. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδέ του μαθών;

Θε. Τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα κῆ λέγεις;

Οι. Τόνδ', ὃς πάρεσμεν· ἢ ξυναλλάξας τί πω;

Θε. Οὐκ

Θε. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
Αγ. Κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
Αγνῶτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Κατοιδεν, ἡμὸς τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,
Ὁ μὲν διπλοῖσι πώλοισ, ἐγὼ δ' ἑνὶ, 1135
Επλησίαζεν τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
Ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτῶρον ἐμμήνους χρόνους·
Χειμῶνι δ' ἤδη τἀμὰ τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
Ηλαυνον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σταθμά.
Λέγω τι τούτων, ἢ ὲ λέγω πεπραγμένον; 1140
Θε. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακρᾶς χρονου.
Αγ. Φέρ' εἰπὲ νῦν· τόν' οἶσθα παῖδά μοί τινα
Δους, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
Θε. Τί δ' ἐστι; πρὸς τί τῆτο τοῦτος ἱστορεῖς;
Αγ. Ὅδ' ἐστὶν, ὦ 'τὰν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
Θε. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
Οι. Α, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ' ἐπεὶ τὰ σὰ
Δεῖται κολαστῆ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
Θε. Τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
Οι. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
Θε. Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως ποτε.
Οι. Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, πλαίων δ' ἐρεῖς.
Θε. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
Οι. Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
Θε. Δύσηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῄζων μαθεῖν; 1155
Οι. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
Θε. Εδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῆδ' ἡμέρᾳ.
Οι. Αλλ' εἰς τόδ' ἥξεις, μὴ λέγων γε τοὔνδικον.
Θε. Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
Οι. Ανὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἰλᾷ. 1160
Θε. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.
Οι. Πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;

Θε. Εμὸν

Θε. Ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ' ἐδεξάμην δέ του.
Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, κἀκ τοίας σέγης;
Θε. Μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἱστόρει πλέον.
Οι. Ὀλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
Θε. Τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
Οι. Ἢ δοῦλος, ἢ 'κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;
Θε. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
Οι. Κἄγωγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.
Θε. Κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
Κάλλις' ἄριστ' σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.
Οι. Ἡ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;
Θε. Μάλις', ἄναξ.
Οι. Ὡς πρὸς τί χρείας;
Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
Οι. Τεκοῦσα τλήμων;
Θε. Θεσφάτων κακῶν ὄκνῳ.
Οι. Ποίων;
Θε. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
Οι. Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
Θε. Κατοικτίσας, ὦ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
Κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν· εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
Ὃν φησιν οὗτος ἴσθι δύστοτμος γεγώς.
Οι. Ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
Ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
Οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει κτανών.
Χο. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
Ὡς ὑμᾶς ἴσα κ᾽ τὸ μηδὲν
Ζώσας ἐναριθμῶ.
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,

Η τοσοῦτον ὅσον δοκᾶν,
Καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
Τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σόν, ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω.
Ὅσις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
Εκράτησας τᾶ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβω·
Ω Ζεῦ, καλὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
Παρθένον χρησμῳδόν·
Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας·
Εξ οὗ κὴ βασιλεὺς καλῆ ἐμὸς,
Καὶ τὰ μέγις' ἐτιμάθης,
Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων.
Τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος;
Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀλγίαις
Ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;
Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
Ὦ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
Παιδὶ κὴ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ'
Αλοκες φέρειν, τάλας,
Σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
Εφεῦρέ σ' ἄκουθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος·
Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
Τεκνῦντα κὴ τεκνούμενον.
Ἰὼ Λαΐειον τέκνον,
Εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
Οδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
Ιαχαίων ἐκ στομάτων.
Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
Ανέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, κὴ
Κατεκοίμισα τὰμὸν ὄμμα.

Εξ. Ω

Εξ. Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
Ἀρᾶσθε τίνθος, ἅπερ ἐγγενῶς ἔτι
Τῶν Λακεδαιμόνων ἐντρέπεσθε δάματον.
Οἶμαι γὰρ ἔτ' ἂν Ἴστρον, ἔτε Φασῖν ἂν
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
Κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
Ἐκόντα, κοὐχ ἅκοντα· τῶν δὲ πημονῶν
Μάλιστα λυπεῖ αἴ 'ν φανῶσ αὐθαίρετοι.
Χο. Λέκτα μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ἤδεμεν, τὸ μὴ ἐ
Βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῄς;
Εξ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
Χο. Ω δυσάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
Εξ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
Αλγισ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
Ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
Θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
Λέχη, κόμην στῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ', ἔσω,
Κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
Τοῖς οἷσιν αὐτῷ δύσκνον παιδουργίαν.
Εγοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύσηνος διπλᾶς,
Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα, κ̓ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
Χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκ ἔτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
Βοᾶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
Αλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσομεν

Φοιτᾷ

Φοιτᾷ γὰρ, ἡμᾶς ἔσχε ἐξαίνων τορᾶν,
Γυναῖκά τ' ἐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπου
Κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε κ) τέκνων.
Λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δέκνυσί τις·
Οὐδεὶς γάρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
Δεινὸν δ' ἀΰσας, ὡς ὑφηγητῆ τινὸς,
Πύλαις διπλαῖς ἐνῆλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Ἐκλῖνε κοῖλα πλῆθρα, κἀμπίπτα σίγᾳ,
Οὗ δὴ πρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην· ὁ δὲ
Ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δέ γ' ἡ
Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ σάνθ' ὑπ' ἦν ὁρᾶν.
Ἀποστάσας γὰρ εἵματων χρυσηλάτους
Περόνας ἀπ' αὐτῆς, οἷσιν ἐξεσκέλλετο,
Ἀρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτῆ κύκλων,
Αὐδῶν τοιαῦθ'. Ὅθ' ἕνεκ' ἐκ ὄψοιντό νιν,
Οὗθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακὰ,
Ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
Ὀψοίαθ', οὓς δ' ἔχρῃζεν οὐ γνωσοίατο.—
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κ) χ ἅπαξ
Ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὀμῇ
Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
Φόνε μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὀμῇ μέλας
Ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἀπετέγγετο.
Τάδ' ἐκ δυεῖν ἔρρωγεν, ἐ μόνου, κακά·
Ἀλλ' ἀνδρὶ κ) γυναικὶ συμμιγῆ κακά·
Ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
Ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε ἡμέρᾳ
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
Ὅσ' ἐσὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν' ἔστ' ἀπόν.
Χο. Νῦν δ' ἐσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακῇ;

Εξ. Βοᾷ διοίγειν κλῆθρα, κἀ δηλῶν τινὰ
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς .... αὐδῶν ἀνόσι', ἐδὲ ῥητά μοι,
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
Ῥώμης γε μέντοι κἀ προηγητοῦ τινὸς
Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δείξει δὲ κἀ σοί· κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
Τοιοῦτον, οἷον κἀ συγγενὴ ἐποικτίσαι.

Χο. Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ω δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ
Προσέκυρσ' ἤδη· τίς σ', ὦ τλῆμον,
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
Μέζονα δαίμων τῶν μακίστων
Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
Φεῦ, φεῦ· δύσαν· ἀλλ' ἐδ' ἐσιδεῖν
Δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

Οι. Αἴ αἴ αἴ αἴ,
Φεῦ, φεῦ· δύσανος ἐγώ· ποῖ γᾶς
Φέρομαι τλάμων;
Πᾶ μοι φθογγὰ πέτε) φοράδην;
Ιὼ δαῖμον, ἵν' ἐξῆλε;

Χο. Ες δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, ἐδ' ἐπόψιμον.

Στροφὴ α'.

Οι. Ιὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον,
Επιπλόμενον ἄφατον,
Αδάμαστόν τε
Καὶ δυσούριστον· οἴμοι,

Οἴμοι

Οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἄμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, κ᾽ μνήμη κακῶν.
Χο. Καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, κ᾽ διπλᾶ φορεῖν κακά.

Ἀντιστροφὴ α'.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος
Ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
Ὑπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων· φεῦ.
Οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.
Χο. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Ὄψεις μαρᾶναι ; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων ;

Στροφὴ β'.

Οι. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι,
Ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα,
Ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων,
Τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
Ὅτῳ γ' ὁρῶνλι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ ;
Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπωσπερ κ᾽ σὺ φῄς.

Στροφὴ γ'.

Οι. Τί δή ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ
Στερκτὸν, ἢ προσήγορον
Ἐτ' ἔς' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι ;
Ἀπάγετ' ἐκτόπιον
Ὅτι τάχιστά με,
Ἀπάγετ', ὦ φίλοι,

τὸν

Τὸν ὄλεθρον μέγαν,
Τὸν καταρατότατον,
Ἔτι δὲ κ᾽ ἀνοῖς
Ἐχθρότατον βροτῶν.

Χο. Δείλαιε τῇ νῷ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
Ὡς σ᾽ ἠθέλησα μηδ᾽ ἀναγνῶναί ποτ᾽ ἄν.

Αντιστροφὴ β᾽.

Οι. Ὀλοιθ᾽ ὅστις ἦν, ὃς ἀπ᾽ αὔλειας πέδας
Νομάδος ἐποίκτισε,
Ἔλυσέ μ᾽, ἀπό τε φόνου
Ἐρύσατο, κἀνέσωσεν,
Οὐδὲν εἰς χάριν πρώσσων.
Τότε γὰρ ἂν θανὼν,
Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ᾽ ἐμοὶ τοσόνδ᾽ ἄχος.

Χο. Θέλοντι κἀμοὶ τῦτ᾽ ἂν ἦν.

Αντιστροφὴ γ᾽.

Οι. Οὔκουν πατρός γ᾽ ἂν φονεὺς
Ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
Βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
Νῦν δ᾽ ἄθλιος μέν εἰμ᾽,
Ἀνοσίων δὲ παῖς.
Ὁμογενὴς δ᾽ ἀφ᾽ ὧν
Αὐτὸς ἔφυν τάλας.
Εἰ δέ τι πρεσβύτερον
Ἔφυ κακῦ κακὸν,
Τῦτ᾽ ἔλαχ᾽ Οἰδίπους.

Χο. Οὐκ οἶδ᾽ ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
Κρέσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ᾽ ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.

Οι. Ὡς μὲν τάδ᾽ οὐκ ὦδ᾽ ἔς᾽ ἄριστ᾽ εἰργασμένα,
Μή μ᾽ ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ᾽ ἔτι.

Ἐγὼ

Εγὼ γὰρ ἐκ οἵδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἅιδου μολὼν,
Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἶν ἐμοὶ δυοῖν
Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀσχόνης εἰργασμένα.
Ἀλλ' ἦ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος
Βλαστὼν ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
Οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
Οὐδ' ἄστυ γ', ἢ δὲ πύργος, ἢ δαιμόνων
Ἀγάλματ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
Κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἦν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς
Ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
Ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
Φανέντ' ἄναγνον, κ᾽ γένους τοῦ Λαΐου.
Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
Ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν;
Ἥκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκοῆσης ἔτ' ἦν
Πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς ἐκ ἂν ἐσχόμην
Τὸ μὴ 'κκλεῖσαι τἄμὸν ἄθλιον δέμας,
Ἵν' ἦν τυφλός τε κ᾽ κλύων μηδὲν· τὸ γὰρ
Γὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
Ἰὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' ὲ λαβὼν
Ἐκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε
Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς;
Ὦ Πόλυβε κ᾽ Κόρινθε, κ᾽ τὰ πάτρια
Λόγῳ παλαιὰ δώματ', οἷον ἆρ' ἐμὲ
Κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε.
Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
Ὦ τρεῖς κέλευθοι κ᾽ κεκρυμμένη νάπη,
Δρυμός τε, κ᾽ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
Αἳ τἄμὸν αἷμα, τῶν ἐμῶν χερῶν ἄπο,
Ἐπίστε πατρὸς, ἆρ' ἐμὲ μέμνησθ' ἔτι,
Οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν

Ὅποῖ'

Ὅποῖ ἔπραξσον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, κ᾽ φυτεύσαντες, πάλιν
Ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφὰς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χ᾽ ὁπόσα
Αἴσχισ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγν᾽).
Αλλ', ὡ γὰρ αὐδᾷν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾷν καλόν,
Ὅπως τάχισα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που
Καλύψατ' ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
Ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' ἀσόψεσθ' ἔτι.
Ἰτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τἀμὰ γὰρ κακὰ
Οὐδεὶς οἷός τε πλὴν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.
Χο. Αλλ' ὧν ἵκαισεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πράσσειν κ᾽ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ
Χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
Οι. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
Τίς μοι φανεῖ) πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
Κρε. Οὐχ ὡς γελασῆς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὐδ' ὡς ὀνειδῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
Αλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
Γένεθλα, τὴν γῆν πάντα βόσκουσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται).
Αλλ' ὡς τάχισ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν,
Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
Οι. Πρὸς θεῶν, ἐπεὶ περ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
Ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
Πιθοῦ τι μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐ' ἐμοῦ, φράσω.

Κρε. Καὶ

Κρε. Καὶ τῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;
Οι. Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπυ
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
Κρε. Εδρασ' ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτις' ἐχρῄζομεν ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
Οι. Αλλ' ἦ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
Τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
Κρε. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἴσαμεν
Χρέας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δρασέον.
Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;
Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσιν φέροις.
Οι. Καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε, κἀ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
Θοῦ· κἀ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
Εμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητῆ τυχεῖν.
Αλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλήζεται
Οὐμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ
Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
Ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτ' ἔμ' ἂν νόσον,
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· ἢ γὰρ ἄν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πὶ τῳ δεινῷ κακῷ.
Αλλ' ἦ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπῃπερ εἶσ', ἴτω.
Παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέων,
Πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν. ὥστε μὴ
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν. ἔνθ' ἂν ὦσι, τῦ βίυ.
Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
Αἷν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐσάθη βορᾶς
Τράπεζ' ἄνευ τῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετεσχέτην·
Ταῖν μοι μέλεσθαι· κἀ μάλισα μὲν χεροῖν
Ψαῦσαί

Ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι πατρά.
Ιθ', ὦ ναῦ,
Ιθ', ὦ γονῆ γενναῖε· χερσὶ δ' ἂν θιγὼν
Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥστε ἡνίκ' ἐβλεπον.
Τί φημί;
Οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν
Δακρυρροούντοιν; καί μ' ἐποικτίρας Κρέων
Επεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
Λέγω τι;
Κρε. Λίγας· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
Γνὺς τὴν παρεῖσαν τέρψιν, ἣ σ' ἔχεν πάλαι.
Οι. Αλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδῆ
Δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
Ω τέκνα, πῆ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Αἳ τῆ φυτουργῆ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα·
Ὃς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
Καί σφῶ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
Νοήμενος τὰ λοιπὰ τῆ πικρῆ βίου,
Οἷον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
Ποίας γὰρ ἀγῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας;
Πώας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
Πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Αλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμὰς,
Τίς οὗτος ἔσται; τίς παραῤῥίψει, τέκνα,
Τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Ἐξὶν, γονεῦσι σφῶν θ' ὁμῆ δηλήματα;
Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
Ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων

Εκτήσθ'

Ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὥσπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ὀνειδίσασθε· κἄστα τίς γαμεῖ;
Οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
Ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
Ταύταιν λέλειψαι, νὼ γὰρ ὦ φυτεύσαμεν,
Ὀλώλαμεν δύ' ὄντε, μή σφε περιίδῃς
Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
Μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
Ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
Σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἴχετόν γ' ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τᾶτ' εὔχεσθέ μοι,
Οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λῴονος
Ὑμᾶς κυρῆσαι τῦ φυτεύσαντος πατρός.

Κρε. Ἄλις· ἵν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.
Οι. Πειστέον, εἰ μηδὲν ἡδύ.
Κρε. Πάντα γὰρ καιρῷ καλά.
Οι. Οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;
Κρε. Λέξεις, ἢ τότ' ἔσομαι κλύων.
Οι. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον·
Κρε. Τῦ θεῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.
Οι. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω.
Κρε. Τοιγαρῦν τεύξει τάχα.
Οι. Φῂς τάδ' οὖν;
Κρε. Ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.
Οι. Ἀπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.
Κρε. Στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἄφες.
Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου.
Κρε. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.
Καὶ γὰρ ἃ κράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

Χο. Ω πάτραι Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλεινὰ αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
Ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1527
Ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
Ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδὲν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

*Ex EURIPIDE.

[Juxta Edit. Sam. Musgrave. Oxon. 1778. iv. tom. in 4to.]

EURIPIDES—in affectibus cùm omnibus mirus, tùm in iis, qui miseratione constant, facilè præcipuus.

QUINCTIL. LIB. X.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον ἐπαγόμενος τὴν Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον· μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον· οἷς λαβοῦσα χρησαμένη διαφθείρεται· ἡ δὲ, περιπλακεῖσα τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται· Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσει· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα κ' Αἴσονα θῆκε φίλον κέρον ἠδ' ὀάροντα,
Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι·
Φάρμακα πολλ' ἕψουσα ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ Διονύσου τροφὸς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΟΣ.

ΑΛΛΩΣ,

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνου γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσουσα. Παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταί, Σάτυρος οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΣΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ,
ΜΗΔΕΙΑ.
ΧΟΡΟΣ *γυναικῶν*.
ΚΡΕΩΝ.
ΙΑΣΩΝ.
ΑΙΓΕΥΣ, *Βασιλεὺς Ἀθηνῶν*.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ΈΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

IAMBOI.

Τρο. ΕΙΘ' ὤφελ' Ἀργῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγάδας·
Μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα πεύκη, μήδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεισ' Ἰάσονος.
Οὐδ' ἂν κτανεῖν πεῖσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
Ξὺν ἀνδρὶ κ᾽ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτή τε πᾶντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, κ᾽ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
Προδοὺς γὰρ αὑτῆς τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς ἐυνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύσηνος, ἠτιμασμένη,
Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς,
Πίστιν μεγίστην, κ᾽ θεοὺς μαρτύρεται,
Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,

Τὸν

Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἠδικημένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει, νουθετουμένη, φίλων·
Ἢν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον·
Καὶ γαίαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα, συμφορᾶς ὕπο,
Οἷον πατρῴας μὴ πολεῖτεσθαι χθονός.
Στυγεῖ δὲ παίδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται·
Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·
Βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
Πάσχουσ'· ἐγ' ᾠδα τήνδε· δεινὰ δ' αἰνέω νιν,
Μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
[Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἕρπωσι λέχος·]
Ἢ κῆ τύραννον, τόν τε γήμαντα, κτάνῃ,
Κἄπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.
Δεινὴ γάρ· οὔ τοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
Ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται .....
Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

Παι. Παλαιὸν οἰκῶν κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
Ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

Τρο. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πίπτοντα, κῆ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Ἐγὼ γὰρ εἰς τῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὡς θ' ἵμερος μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούραιῳ

Λέξαι,

Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.
Παι. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
Τρ.ο Ζηλῶ σ' · ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.
Παι. Ω μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
Ὡς οὐδὲν οἶδεν τῶν νεωτέρων κακῶν.
Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
Παι. Οὐδέν· μετέγνων κἀγὼ τὰ πρόσθ' ἐρημένα.
Τρο. Μὴ πρὸς γενείου πρόσπτε σύνδουλον σέθεν,
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
Παι. Ηκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
Πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτατοι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
Ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
Οὐκ οἶδα· βούλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
Τρο. Καὶ ταῦτ' Ιάσων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ κἠ μητρὶ διαφοραὶν ἔχει;
Παι. Παλαιὰ καινῶν λέκτεται κηδευμάτων,
Κοὐκ ἔς' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
Τρο. Ατωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντλημένον.
Παι. Ατὰρ σύγ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, ἡσύχαζε, κἠ σίγα λόγους.
Τρο. Ω τέκν' ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατὴρ;
Ολοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμὸς,
Ατὰρ κακὸς γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.
Παι. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε,
Ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ κἠ κέρδους χάριν.
Εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ σέργει πατήρ;
Τρο. Ιτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων ἔσω, τέκνα.
Σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημῶσας ἔχε,

Καὶ

Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ·
Ηδη γὰρ εἶδον ὄμμά νιν ταυρουμένην
Τοῖσδ', ὥς τι δρασεύουσαν· οὐδὲ παύσεται
Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα,
Εχθρούς γε μέν τοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μη. Δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.
Ιώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρο. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
Σπεύσατε θᾶσσον δώματος ἔσω,
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
Μηδὲ προσέλθητ' ἀλλὰ φυλάσσεσθ' ἄγριον ἦθος, συγεράν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.
Ιτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος ἔσω.
Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
Μη. Αἴ, αἴ.
Επαθον, τλάμων ἔπαθον μεγάλων
Αξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
Παῖδες ὄλοισθε συγερᾶς ματρὸς,
Σὺν πατρὶ, κᾀ πᾶς δόμος ἔρροι.
Τρο. Ιώ μοί μοι, ἰὼ τλῆμον.
Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
Τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
Ολίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,

Χαλεπῶς

Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι
Κρεῖσσον· ἐμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
Ὀχυρῶς τ' ἔη καταγηράσκειν.
Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν, εἰπεῖν
Τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
Λῷστα βροτοῖσι· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ', οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

Προῳδός.

Χο. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
Τᾶς δυστάνου Κολχίδος.
Οὐδέ πω ἤπιος· ἀλλ', ὦ γεραιὰ,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
Μελάθρου βοὰν ἔκλυον·
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Ἀλγεσι δώματος,
Ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ πέπραται.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τρο. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα τάδ' ἤδη
Ὁ μὲν ἔχει λέκτρα τυράννων,
Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
Δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
Μη. Αἰ, αἰ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία
Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
Φεῦ, φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν
Βιοτὰν συγερὰν προλιποῦσα·

Στροφή.

Χο. Αἴες, ὦ Ζεῦ, ἠ γᾶ, ἠ φῶς,
Ιαχὰν, οἵαν ἀ δύστανος
Μέλτει νύμφα;
Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήστου
Κοίτας ἔρως, ὦ ματαία,
Σπεύσει θανάτου τελευτάν;
Μηδὲν τόδε λίσσου.
Εἰ δὲ σὸς πόσις
Καινὰ λέχη σεβίζει,
Κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου·
Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει·
Μὴ λίαν τάκου,
Οδυρομένα σὸν εὐνέταν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μη. Ω μεγάλα Θέμι, ἠ πότνι' Αρτεμι,
Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
Ενδησαμένα τὸν κατάρατον
Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοι-
μ' αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους,
Οἳ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
Ω πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην.
Αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
Τρο. Κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκλαίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
Οὐκ ἔσιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

Αντιστροφή.

Χο. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
Ελθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων

Δέξαιτ'

Δέξαιτ' ὀμφὰν,
Εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
Τρο. Μήτοι τόγ' ἐμὸν πρόθυμον
Φίλοισιν ἀπίστω.
Χο. Ἀλλὰ βᾶσά, νιν
Δεῦρο πόρευσον οἴκων
Ἔξω, φίλα, κ' τάδ' αὔδα
Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
Τοὺς ἔσω· πένθος γὰρ
Μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τρο· Δράσῳ τάδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν.
Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω·
Καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
Ἀποταυρῶται δμωσὶν, ὅταν τις,
Μῦθον προφέρων, πέλας ὁρμαθῇ.
Σκαιοὺς δὲ λέγων, οὐδέν τι σοφοὺς
Τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
Οἵτινες ὕμνους, ἐπὶ μὲν θαλίαις,
Επί τ' εἰλαπίναις, κ' παρὰ δείπνοις,
Εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοὰς,
Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδὲς λύπας
Εὕρετο, μούσῃ κ' πολυχόρδοις
Ὠδαῖς, παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
Δεῖναί τε τύχαι, σφάλλουσι δόμους.
Καί τοι τάδε μὲν κέρδος ἀπεῖσθαι
Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτῇ
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Επῳδός.

Επῳδός.

Χο. Ιαχὰν ἄϊον πολύσονον γόων·
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ', ἄδικα παθοῦσα,
Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
Ἃ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
Δι' ἅλα νύχιον,
Ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου
Κληῖδ' ἀπέραντον.

IAMBOI.

Μη. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
Μή μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τούς δ' ἐν θυραίοις, οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
Δεύσκλειαν ἐκτήσαντο, κοὐ ῥαθυμίαν.
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν
Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδέν' ἠδικημένος.
Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,
Οὐδ' ἀστὸν ἦνεσ', ὅστις, αὐθάδης γεγὼς,
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, κοὐ βίου
Χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις.
Πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, κοὐ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
Ἄγ, πρῶτα μὲν, δεῖ, χρημάτων ὑπερβολῇ,

Πάσιν

Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
Λαβεῖν· κακὸν γὰρ τοῦτο γ' ἄλγιστον κακόν.
Κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
Ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
Γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ δ' ἦθη κἀ νόμους ἀφιγμένην,
Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
Κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
Ζηλωτὸς αἰὼν· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
Ἔξω μολὼν, ἔπαυσε παρδίαν ἄσης,
Ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἡλικας τραπείς.
Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν·
Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορὶ,
Κακῶς φρονοῦντες· ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
Αλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ πάμ' ἥκει λόγος·
Σοὶ μὲν πόλις δ' ἥδ' ἐστὶ, κἀ πατρὸς δόμοι,
Βίου τ' ὄνησις, κἀ φίλων συνουσία·
Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη·
Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ,
Μεθορμίσασθαι τῆσδ', ἔχουσα, συμφορᾶς.
Τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,
Ἢν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήματο,
Σιγᾶν· γυνὴ γὰρ, τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, κἀ σίδηρον εἰσορᾶν,
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,

Οὐκ

Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.
Χο. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν,
Μήδεια· πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας,
Ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
Στέχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
Κρε. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην,
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
Μη. Αἶ, αἶ· παγκάκιστος ἡ τάλαινα καὶ κάκ' ἀπόλλυμαι,
Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
Κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
Ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ', ὅμως,
Τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
Κρε. Δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους,
Μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
Ξυμβάλλεταί δὲ πολλὰ τῆδε δέματος·
Σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
Λυπῇ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην,
Δράσειν τι· ταῦτ' οὖν πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Ἢ μαλθακισθέντ' ὕστερον μέγα στένειν.
Μη. Φεῦ, φεῦ·
Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' ἔργασαι κακά.
Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.

Σκαιοῖσι

Σκαιοῖσι μὲν γὰρ, καινὰ προσφέρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος, κοὐ σοφῶς, πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον,
Κρείσσων νομισθεὶς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.
Ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν ἐμὶ ἐπίφθονος,
Τοῖσδ' οὖν προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' οὖν φόβῃ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τὴν δὲ δὴ χθόνα
Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· κἀγὼ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.

Κρε. Λέγεις ἀκέσαι μάλθακ', ἀλλ' ἔσω φρενῶν
Ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν·
Τοσῷδε δ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ,
Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφὸς.
Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.
Ὡς ταῦτ' ἄρηρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.

Μη. Μὴ πρὸς σὲ γονάτων, τῆς τε νεογάμου πόρης—

Κρε. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

Μη. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσῃ λιτάς;

Κρε. Φιλῶ γὰρ ἐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

Μη. Ὦ πατρὶς, ὡς σε κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.

Κρε. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοι γε φίλτατον πολύ.

Μὴ. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

Κρε. Ὅπως ἂν οἶμαι κἀ παραστῶσιν τύχαι.

Μη. Ζεῦ,

Μη. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
Κρε. Ἔρπ', ὦ ματαία, κ᾽ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μη. Πονεῖμεν ἡμᾶς, κὐ πόνων κεχρήμεθα.
Κρε. Τάχ' ἔξ ὀπαδῶν χαρὸς ὠθήσῃ βίᾳ.
Μη. Μὴ δῆτα τοῦτό γ' ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον— 340
Κρε. Οχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας ὦ γύναι.
Μη. Φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.
Κρε. Τί δ' οὖν βιάζῃ, κοὐκ ἀπαλλάσσῃ χθονὸς;
Μη. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα, 345
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· κ᾽ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστίν, εὔνοιάν σ' ἔχειν,
Τἀμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς εἰ φευξούμεθα, 350
Κείνους δὲ κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους.
Κρε. Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δὲ τεύξῃ τοῦδε· προυννέπω δέ σοι, 355
Εἴ σ' ἡ πιοῦσα λαμπάς ὄψεται θεοῦ,
Καὶ παῖδας, ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
Θανῇ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
Οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει. 360

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Δύστανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ· μελέα τῶν σῶν ἀχέων·
Ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν,
Ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
Εξευρήσεις; 365

Ὡς

Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

IAMBOI.

Μη. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
Αλλ' οὔτι ταῦτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω.
Ετ' ἔστ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαι πότε,
Εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
Οὐδ' ἂν προσεῖπον, ἐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
Ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
Ὥστ', ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἐλεῖν βεβουλήματα
Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
Μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
Θήσω, πατέρα τε, κἀ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν·
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐξέλθω, φίλαι·
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
Ἢ θηκτὸν ὧσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἕρπεται λέχος.
Αλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες, εἰ ληφθήσομαι
Δόμους ὑπερβαίνουσα, κἀ τεχνωμένη,
Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων·
Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἣ πεφύκαμεν
Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
Εἶεν.
Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
Τίς γῆν ἄσυλον κἀ δόμους ἐγγύους
Ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τἀμὸν δέμας;
Οὐκ ἔστι· μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
Ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
Δόλῳ μέτειμι τόνδε κἀ σιγῇ φόνον·

Ην δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
Οὐ γὰρ, μὰ τὴν δεσποίναν, ἣν ἐγὼ σέβω
Μάλιστα πάντων, κ' ξυνεργὸν εἰλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
Πικροὺς δ' ἐγώ σφιν κ' λυγροὺς θήσω γάμους,
Πικρὸν δὲ κῆδος, κ' φυγὰς ἐμὰς χθονός.
Αλλ' ἔα· φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα, κ' τεχνωμένη.
Ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ιάσονος γάμοις,
Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, ἡλίου τ' ἄπο.
Επίστασαι δὲ· πρὸς δὲ, κ' πεφύκαμεν
Γυναῖκες εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ανω ποταμῶν ἱερῶν
Χωροῦσι παγαὶ
Καὶ δίκα κ' πάντα πάλιν στρέφεται.
Ανδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν
Δ' οὐκέτι πίστις ἄρηρε.
Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
Στρέφουσι φᾶμαι.
Ερχεται τιμὰ
Γυναικείῳ γένει·
Οὐκέτι δυσκέλαδος
Φάμα γυναῖκας ἕξει.

Αντιστροφὴ

Αντιστροφὴ α'.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων
Λήξουσιν ἀοιδᾶν
Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
Ὥπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀν-
τάχησ' ἂν ὕμνον
Ἀρσένων γέννᾳ.
Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Στροφὴ β'.

Σύ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
Μαινομένᾳ κραδίᾳ, διδύ-
μους ὁρίσασα πόντου
Πέτρας· ἐπί δὲ ξένῳ
Ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
Κοίτας ὀλέσσασα λέκτρον
Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας ἄτιμος ἐλαύνῃ.

Αντιστροφὴ β'.

Βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδέ τ' αἰδὼς
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμνει,
Αἰθερία δ' ἀνέπτα.
Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
Δύστανε, μεθορμίσασθαι
Μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων,
Ἀλλὰ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἑπέστα.

IAMBOI.

Ια. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.

Σοὶ

Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε κ᾽ δόμους ἔχειν,
Κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
Λόγων ματαίων οὕνεκ᾽ ἐκπεσῇ χθονός.
Κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμ᾽, ἃ μὴ παύσῃ ποτὲ
Λέγουσ᾽, Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔς᾽ ἀνήρ.
Ἃ δ᾽ εἰς τυράννους ἔστι σοι λελεγμένα,
Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
Ὀργὰς ἀφῆρουν, κ᾽ σ᾽ ἐβουλόμην μένειν.
Σὺ δ᾽ οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ᾽ ἀεὶ
Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
Ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ᾽ οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
Ἥκω, τὸ σόν γε προσκοπούμενος, γύναι,
Ὡς μήτ᾽ ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ᾽ ἐνδεής που· πολλ᾽ ἐφέλκεται φυγὴ
Κακὰ ξὺν αὐτῇ· κ᾽ γὰρ εἰ σύ με στυγᾷς,
Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
Μη. Ὦ παλλάκισσε, τοῦτο γάρ σ᾽ εἰπεῖν ἔχω
Γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς
Θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ᾽ ἀνθρώπων γένει;
Οὔ τοι θράσος τόδ᾽ ἐστὶν, οὐδ᾽ εὐτολμία,
Φίλους πακῶς δράσαντ᾽ ἐναντίον βλέπειν,
Αλλ᾽, ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδεια· εὖ δ᾽ ἐποίησας μολών.
Εγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι
Ψυχὴν, κακῶς σε, κ᾽ σὺ λυπήσῃ κλύων.
Εκ τῶν δὲ πρώτων πρωτον ἄρξομαι λέγειν.
Εσωσα σ᾽, ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
Ταυτὸν συνεισέβησαν Αργῶον σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
Ζεύγλῃσι, κ᾽ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
Δράκοντα θ᾽, ὃς πάλχρυσον ἀμφέπων δέρας,

Σπείραις

Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,
Κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δὲ πατέρα κ᾽ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
Σὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ' ἀτέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
Προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
Σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
Ὅρκων δὲ φρούδη πίστις· οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
Εἰ θεοὺς νομίζεις, τοὺς τότ', οὐκ ἄρχειν ἔτι,
Ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
Ἐπεὶ σύνοισθά γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
Φεῦ δεξιὰ χὲρ, ἧς σύ πόλλ' ἐλαμβάνου,
Καί τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην πεχρώσμεθα
Κακῷ πρὸς ἀνδρος, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
Δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
Ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῇ·
Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
Οὓς σοὶ προδοῦσα, κ᾽ πάτραν, ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
Ἔχει γὰρ οὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
Ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων
Ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
Ἔχω πόσιν, κ᾽ πιστὸν, ἡ τάλαιν' ἐγώ.
Εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,
Φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις,

Καλὸν

Καλόν γ' ὄναδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
Πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε.
Ω Ζεῦ, τί δὴ χρυσῆ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ἅπασας σαφῆ,
Ανδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
Χο. Δεινή τις ὀργὴ κ᾽ δυσίατος πέλει,
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
Ια. Δεῖ μ', ὡς ἔοικα, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
Αλλ' ὥσπερ νηὸς πεδὸν οἰακοστρόφον,
Ακροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
Τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν·
Εγω γ', ἐπειδὴ κ᾽ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
Σοί δ' ἔστι μὲν νεῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
Λογὸς διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε
Τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας·
Αλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν·
Ὅπη γὰρ οὖν ὤνησας οὐ κακῶς ἔχει·
Μείζω γε μέν τοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
Εἴληφας, ἣ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
Γαῖαν κατοικεῖς, κ᾽ δίκην ἐπίστασαι,
Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
Πάντες δέ σ' ἤσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἔπ' ἐσχάτοις
Ὀρεσιν ὤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σεθεν.
Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ορφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
Τοσαῦτα μέν τοι τῶν ἐμῶν πόνων περι
Ελεξ· ἄμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.

'A

Ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ἀνέδισας,
Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
Ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοι μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Ἐπὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τῇδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
Οὐχ, ἧ σὺ κνίζῃ, σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος
Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπλημμένος,
Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
Ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
Ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα· γιγνώσκων, ὅτι
Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
Παῖδας τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἡμῶν,
Σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην· κ᾽ συναρτήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;
Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἦκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε.
Ἢν δ' αὖ γένηταί ξυμφορά τις εἰς λέχος,
Τὰ λῷστα κ᾽ κάλλιστα, πολεμιώτατα
Τίθεσθε· χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος,
Οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
Χο. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τοὐσδ' ἐκόσμησας λόγους·
Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην λέγω,
Δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.
Μη. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.

Ἐμοὶ

Εμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλέστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
Τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς κἀ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένῃ,
Λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος.
Χρῆν σ', ἅπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

Ια. Καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,
Εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

Μη. Οὐ τοῦτό σ' ἔσχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.

Ια. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω.
Αλλ', ὥσπερ εἶπον κἀ πάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, κἀ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.

Μη. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μήδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

Ια. Οἶσθ', ὡς μετεύξῃ, κἀ σοφωτέρα φανῇ;
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
Μήδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.

Μη. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐς' ἀποστροφὴ,
Εγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.

Ια. Αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.

Μη. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, κἀ προδοῦσά σε;

Ια. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.

Μη. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.

Ια. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλέονα·
Αλλ' εἴ τι βούλει, παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνως δοῦναι χερὶ,

Ξένοις

Ξένοις τε πέμ-ειν σύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ,
Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μη. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου,
Κακὸν γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ια. Αλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπεργᾶν σοί τε κἀ τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
Φίλους ἀπωθῇ· τοίγαρ ἀλγυνῇ πλέο.
Μη. Χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτε κόρης
Αἰρῇ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
Νύμφευ', ἴσως γὰρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστέ σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ερωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
Ελθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
Ανδράσιν· ἀ δ' ἄλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
Εὔχαρις οὕτω.
Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
Χρυσέων τόξων ἐφείης,
Ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

Αντιστροφὴ α'.

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
Δώρημα κάλλιστον θεῶν·
Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
γὰς, ἀπόρεστα τε νείκη

Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις
Προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις,
Ἀπολέμους εὐνὰς σεβίζου-
σ', ὀξύφρων κρῖναι λέχη γυναικῶν.

Στροφὴ Ϛ'.

Ω πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
Δυσπέρατον αἰῶ-
ν' οἰκτροτάτων ἀχέων·
Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων
Δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν,
Η γᾶς πατρίας στέρεσθαι.

Αντιστροφὴ β'.

Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων
Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
Σὲ γὰρ, οὐ πόλις, οὐ φίλων τις,
Ωκτειρε παθοῦσαν
Δεινότατον παθέων.
Αχάριστος ὅλοιθ', ὅτῳ παρέσται
Μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τι κληῖδα φρενῶν· ἐ-
μοί μεν φίλος οὔ ποτ' ἔσται.

IAMBOI.

Αι. Μήδεια, χαῖρε· τῆδε γὰρ προοίμιον
Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
Μη· Ω χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἀπιστρωφᾷ πέδον;

Αι. Φοίβε

Αι. Φοίβε παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
Μη. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἑστάλης;
Αι. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
Μη. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τάνες βίον;
Αι. Ἄπαιδες ἐσμὲν, δαίμονος τινὸς τύχῃ.
Μη. Ἄμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
Αι. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
Μη. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
Αι. Σοφώτερ', ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.
Μη. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
Αι. Μάλισ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
Μη. Τί δῆτ' ἔχρησε λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αι. Ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα—
Μη. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
Αι. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
Μη. Σὺ δ', ὡς τί χρῄζων, τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
Αι. Πιτθεὺς τίς ἐστι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
Μη. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος·
Αι. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
Μη. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
Αι. Καὶμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.
Μη. Αλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
Αι. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
Μη. Αἰγεῦ, πάκιστός ἐστι μοι πάντων πόσις.
Αι. Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
Μη. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
Αι. Τί χρῆμα δράσας; φρασόν μοι σαφέστερον.
Μη. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
Αι. Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
Μη. Σάφ' ἴσθ· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.
Αι. Πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
Μη. Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις·
Αι. Ἰτω νῦν, εἴτε, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.

Μη. Ανδρῶν

Μη. Ανδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Αι. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
Μη. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
Αι. Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν, σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μη. Ολωλα· κἀ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
Αι. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
Μη. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.
Αι. Ἦ ᾗ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
Μη. Λόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
Αλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,
Οἴκτειρον, οἰκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσεῖσαν εἰσίδῃς,
Δέξαι δὲ χώρᾳ κἀ δόμοις ἐφέστιον·
Οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος
Γενοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
Εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε.
Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, κἀ παίδων γονὰς
Σπείραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αι. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
Επειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς·
Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν·
Τοσόνδε μὲν τοὶ σοὶ προσημαίνω, γύναι,
Εκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἐάντερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
Μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ ποτέ.
Εκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
Αναίτιος γὰρ κἀ ξένοις εἶναι θέλω.
Μη. Εσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

Αι. Μῶν

Αι. Μῶν οὐ πεποιθας ; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές ;
Μη. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρος ἔστι μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ' ὁρκίοισι μὲν ζυγὰς,
Αγουσιν οὐ μεθᾶς ἄν ἐκ γαίης ἐμέ·
Λόγοις δὲ συμβὰς, κ᾽ θεῶν ἀνώμοτος,
Φίλος γένοι᾽ ἄν, κἀπικηρυκεύμασιν
Οὐκ ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
Τοῖσδ' ὄλβός ἐστι, κ᾽ δόμος τυραννικός.
Αι. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν.
Αλλ᾽ εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι·
Εμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,
Σκῆψίν τιν ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι·
Τὸ σόν᾽ τ' ἄρηρε μᾶλλον· ἐξηγεῖ θεούς.
Μη. Ομνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρος
Τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
Αι. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν ; λέγε.
Μη. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ᾽ ἐκβαλεῖν ποτὲ,
Μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
Χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
Αι. Ομνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς,
Θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σου κλύω.
Μη. Αρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις ;
Αι. Ἃ τοῖσι δυσσεβέσι γίγνεται βροτῶν.
Μη. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ᾽ ἀφίξομαι,
Πράξασ᾽ ἃ μέλλω, κ᾽ τυχεῖσ᾽ ἃ βούλομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Αλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
Πελάσειε δόμοις·
Ὧν τ' ἐπίνοιαὶν σπεύδεις κατέχων,
Πράξειας· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

IAMBOI.

Μη. Ω Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, πεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν·
Νῦν δ' ἐλπὶς, ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην·
Οὗτος γὰρ ὡ 'νὴρ, ἦ μάλις' ἐκάμνομεν,
Λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστυ, κ᾽ πόλισμα Παλλάδος.
Ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
Πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
Ὡς κ᾽ δοκεῖ μοι ταῦτα, κ᾽ καλῶς ἔχειν
Γάμους τυράννων, οὓς πρόδουλος ἡμᾶς ἔχει,
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, κ᾽ καλῶς ἐγνωσμένα.
Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
Οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
Αλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω·
Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
Λεπτόν τε πέπλον κ᾽ πλόκον χρυσήλατον
Νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,
Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς δ' ὃς ἂν θιγῇ κόρης,
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
Ενταῦθα μέν τοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
Ωμωξα δ', οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
Τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτανῶ
Τἄμ'· οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
Δόμόν τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
Εξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
Φεύγουσα,

Πεύγουσα, κ᾽ τλᾶς᾽ ἔργον ἀνοσιώτατον·
Οὐ γαρ γελᾶσθαι τλητὸν ἔξ ἐχθρῶν, φίλαι.
Ιτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ᾽ ἐμοὶ πατρὶς,
Οὔτ᾽ οἶκός ἐστιν, οὔτ᾽ ἀποστροφὴ κακῶν.
Ἡμάρτανον τόθ᾽, ἡνικ᾽ ἐξελίμπανον
Δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
Πεισθεῖσ᾽, ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην.
Οὔτ᾽ ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
Ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε της νεοζύγου
Νύμφης τεκνώσει παῖδ᾽, ἐπεὶ κακῶς κακὴν
Θανεῖν σφ᾽ ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδεῖς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
Μήδ᾽ ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, κ᾽ φίλοισιν εὐμενῆ·
Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
Χο. Επείπερ ἡμῖν τόνδ᾽ ἐποίνωσας λόγον,
Σέ τ᾽ ὠφελεῖν θέλουσα, κ᾽ νόμοις βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ᾽ ἀπεννέπω τάδε.
Μη. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ᾽ ἐστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
Χο. Αλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;
Μη. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
Χο. Σὺ δ᾽ ἂν γένοιό γ᾽ ἀθλιωτάτη γυνή.
Μη. Ιτω· περισσοὶ πάντες οἱ ᾽ν μέσῳ λόγοι·
Αλλ᾽ ἔα, χώρει, κ᾽ κόμιζ᾽ Ἰάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ, δή σοι τὰ πιστὰ χρώμεθα·
Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμενων·
Εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις, γυνή τ᾽ ἔφυς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α᾽.

Χο. Ερεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,

Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου
Τ' ἄπο, φερβόμενοι
Κλεινοτάταν σοφίαν,
Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
Ἐνθά ποθ' ἁγνὰς
Ἐννέα Πιερίδας
Ἀέγουσι Μούσας
Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι.

Ἀντιστροφὴ α'.

Καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισῷ ῥοαῖς
Τὰν Κύπριν κληΐζουσιν ἀφυσαμέναν χώραν καταπνεῦσαι
Μετρίας ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας·
Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων,
Τὰ σοφίᾳ παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας,
Παντοίας ἀρετῆς ξυνεργούς.

Στροφὴ β'.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
Ἡ πόλις, ἢ φίλων
Πόμπιμόν σε χώρα
Τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
Τὰν οὐχ' ὁσίαν; μέτ' ἄλλων
Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
Σκέψαι φόνον οἷον αἰρῇ.
Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες
Παντῶς ἱκετεύομεν,
Μὴ τέκνα φονεύσῃς,

Ἀντιστροφὴ

Αντιστροφὴ β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ
Χειρὶ τέκνων σέθεν,
Καρδίᾳ τε, λήψῃ,
Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις; φόνον οὐ δυνήσῃ,
Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,
Τέγξαι χέρα φοίνιον
Εν τλάμονι θυμῷ.

IAMBOI.

Ια. Ἥκω πελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,
Οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδ' ἔτ', ἀλλ' ἀκούσομαι
Τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
Μη. Ιᾶσον, αἰτοῦμαι σε τῶν εἰρημένων
Συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός γ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
Εγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Καλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύσασιν εὖ;
Εχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις παθίσταμαι,
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Εμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν πορίζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ἠσθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη·
Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκᾶς,

Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἢ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν κ' ἀρεσάναι λέχει,
Νύμφήν τε κηδεῦουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
Αλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν
Γυναῖκες, οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
Οὐδ' ἀντιτεῖναν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
Παριέμεσθα, κ' φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ω τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας·
Εξέλθετ', ἀσπάσασθε κ' προσείπατε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, κ' διαλλάχθητ' ἄμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, κ' μεθέστηκεν χόλος.
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
Ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
Αρ', ὦ τέκν', οὕτω κ' πολὺν ζῶντες χρόνον,
Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
Ὡς ἀρτίδακρυς ἁμὶ, κ' φόβου πλέα·
Χρόνῳ δὲ νέκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
Οψιν τεράνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων·
Χο. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ,
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.
Ια. Αἰνῶ, γύναι, τάδ'· οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος
Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει·
Αλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
Εγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν·
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι·

Αλλ'

Αλλ' αὐξάνεσθε· τἆλλα δ' ἐξεργάζεται
Πατήρ τε, καὶ θεῶν ὅσις ἐστὶν εὐμενής.
Ἰδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
Αὐτὴ τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμῆ δέχῃ λόγον;
Μη. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
Ια. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
Μη. Δράσω τάδ'· οὔτι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
Γυνὴ δὲ, θῆλυ, καὶπὶ δάκρυοις ἔφυ.ν
Ια. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκοις;
Μη. Ετικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξήυχου τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
Αλλ' ὥνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
Επεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστέλλειν δοκεῖ,
Κἀμοὶ τάδ' ἔστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
Μήτ' ἐμποδὼν σοι, μήτε τοιράνοις χθονὸς,
Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
Ἡμᾶς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ,
Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσί σῇ χερὶ,
Αἰτῆ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Οὐκ οἶδ' ἄν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
Μη. Σὺ δ' ἀλλὰ σῆν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.
Μη. Συλλήψομαι δὲ τῦδέ σοι κἀγὼ πόνου,
Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ παλλιστεύεται
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
Λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον,
Παῖδας φέροντας· ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν

Κόσμον

Κόσμον κομίζειν δεῦρο προστόλων τινά.
Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἕν, ἀλλὰ μυρία,
Ανδρός γ' ἀρίστου σῇ τυχεῖσ' ὁμευνέτου,
Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν τοθ' Ἥλιος
Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
Φέροντες· οὗτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ια. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
Δοκεῖς σανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
Δοκεῖς δὲ χρυσῆ; σῶζε, μὴ δίδου τάδε·
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
Γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μή. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα κἠ θεούς, λόγος.
Χρυσὸς δὲ, πρείσσων μυρίων λόγων, βροτοῖς.
Κάνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὔξει θεός.
Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσῆ μόνον.
Αλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντες πλουσίους δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φυγεῖν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τῆδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ιθ' ὡς τάχιστα· μητρί δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Νῦν ἐλπίδες οὐκ ἔτι μοι παίδων ζωᾶς,
Οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς πόνον ἤδη.
Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων,
Δέξεται δύστανος ἄταν,

Ξανθᾷ

Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
Θήσει, τὸν ἀΐδα κόσμον τ'
Αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Αντιστροφὴ α'.

Πέπλου χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλου,
Χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.
Νερτέροις δ' ἤδη παρὰ νυμφοκομήσει.
Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
Καὶ μοῖραν θανάτου
Προσλήψεται δύστανος·
Ατὰρ δ' οὐχ ὑπεκφεύξεται.

Στροφὴ β'.

Σύ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
Κηδεμὼν τυράννων,
Παισὶν οὐ κατειδὼς
Ολέθριον βιοτὰν προσάγεις,
Αλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον·
Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ;

Αντιστροφὴ β'.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
Ω τάλαινα παίδων
Μᾶτερ, ἃ φονεύσας
Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως
Αλλᾳ ξυνοικεῖ πόσις συνεύνᾳ.

IAMBOI.

Παι. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς,
Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
Ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀπὲ σοῖν τέκνοις.

Μη. Εα.

Μη. Εα.
Παι. Τί συγχυθεῖσ' ἔστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
Μη. Αἶ, αἶ.
Παι. Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
Μη. Αἶ, αἶ μάλ' αὖθις.
Παι. Μῶν τιν' ἀγγέλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
Μη. Ηγγελας οἷ' ἤγγειλας· οὔ σε μέμφομαι.
Παι. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, κἀκρυῤῥοεῖς;
Μη. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοί
Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
Παι. Θάρσει, κρατεῖς τοι κἀ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μη. Αλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.
Παι. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
Μη. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δομάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
Ω τέκνα, τέκνα, σφῶν μέν ἐστι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
Οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
Εγὼ δ' ἐς ἄλλην γαίαν ἅμι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
Πρὶν λέκτρα, κἠ γυναῖκα, κἠ γαμηλίους
Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
Ω δυστάλαινα, της ἐμῆς αὐθαδίας·
Αλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
Αλλως δ' ἐμόχθουν, κἠ κατεξάνθην πόνοις,
Στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
Η μὴν πόθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,

Ζηλωτὸν

Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
Γλυκεῖα φροντίς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
Λυτρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
Ὀψεσθ' ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
Φεῦ, φεῦ· τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
Αἰ, αἰ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται.
Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων,
Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς·
Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
Λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.—
Καί τοι τὶ πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν,
Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
Τὸ κ' προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.—
Μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.
Ἄ, ἄ.
Εασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε.
Μὰ τοὺς παρ' ᾅδην νερτέρους ἀλάστορας,
Οὔτοί ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι·
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπραπται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.

Αλλ',

Αλλ',—εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι.—
Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ω φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐπεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε,
Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
Ω μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἵαν' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
Ηλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐστι
Μῆσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ,
Σοφίας ἕνεκεν· (πάσαισι μὲν οὔ·
Παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν
Εὕροις ἂν ἴσως,)
Κοὐκ ἀπόμουσον, τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσι
Πάμπαν ἄπειροι, μήθ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
Τῶν γεινομένων.
Οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.

Οἵσι

Οἵσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
Γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
Κατατρυχομένας τὸν ἅπαντα χρόνον·
Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
Βιοτὸν δ' ὁπόθεν λείψεσι τέκνοις.
Ετι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
Μοχθῆσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.
Ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.
Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτον δ' εὗρον,
Σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,
Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
Δαίμων οὗτος, φρεῦδος ἐς ᾅδαν
Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
Παίδων ἕνεκεν
Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν ;

IAMBOI.

Μη. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
Καραδοκῶ τἀπεῖθεν οἳ προβήσεται.
Καί τοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμα τ' ἠρεθισμένον·
Δείκνυσι δ' ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
Αγ. Ω δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ·
Μη. Τί δ' ἀξιόν μοι τῆσδέ τυγχάνει φυγῆς ;
Αγ. Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων δ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
Μη. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις
Τοιοῦτον

Τολοιπὸν ἤδη κᾀ φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ.
Αγ. Τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνῃ, γύναι,
Ἥτις, τυράννων ἑστίαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβῇ τὰ τοιάδε;
Μη. Εχω τὶ κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ στέρχου, φίλος.
Λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
Αγ. Επεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Σὺν πατρὶ, κᾀ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
Ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες· δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ, κᾀ πόσιν σὸν, νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
Κύνει δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
Δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ιάσονα·
Επειτα μέν τοι προὐκαλύψατ' ὄμματα,
Λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
Παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
Οργάς τ' ἀφῆρει, κᾀ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ'· οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις,
Παύσῃ δὲ θύμου, κᾀ πάλιν στρέψεις κάρα,
Φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν·
Δέξῃ δὲ δῶρα, κᾀ παραιτήσῃ πατρὸς,
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
Ἡ δ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
Αλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· κᾀ πρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα κᾀ παῖδας στέθεν,
Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο·
Χρυσῆν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,

Δαμπρῷ

Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζηται κόμην,
Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
Κἄπειτ' ἀναςᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
Τοὐνθένδε μέν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, κ᾽ μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ πρόσπολων, δόξασά που
Ἡ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν, μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ ςόμα
Χωρεῖντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
Κόρας ςρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.
Εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν
Κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
Φράσουσα νύμφης συμφοράν. ἅπασα δὲ
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασι.
Ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἕκπλεθρον δρόμου
Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο·
Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου κ᾽ μύσαντος ὄμματος
Δεινὸν ςενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγέρετο·
Διπλᾶν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο·
Χρυσᾶς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος,
Θαυμαστὸν ἵεσ νᾶμα παμφάγου πυρός·
Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·
Φεύγει δ' ἀναστᾶς' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
Σείουσα χαίτην κρᾶτα τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
Ῥίψαι θέλουσα ςέφανον· ἀλλ' ἀρηρότως
Σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπὰ κόμην
Ἐσεισε,

Εσασε, μᾶλλον δὶς τόσονδ' ἐλάμπετο·
Πίτνεῖ δ' ἐπ' οὖδας συμφορᾷ νικωμένη,
Πλὴν τῷ τεκόντι κἀρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν·
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ ἄῆλος ἦν κατάστασις,
Οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
Εσαζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥσε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον·
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν
Νεκρῷ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσία,
Αφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·
Ωμωξε δ' εὐθύς· κ᾽ περιπλύξας χέρας
Κύνει, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύσηνε παῖ,
Τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
Τίθησιν; οἵμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.
Επεὶ δὲ θρήνων κ᾽ γόων ἐπαύσατο,
Χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
Προσέῤῥεθ', ὥσε κισσὸς ἕρνεσιν δάφνης,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·
Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
Ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέστη, κ᾽ μεθῆκ' ὁ δύσμορος
Ψυχήν· καπῆ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε, κ᾽ γέρων πατὴρ,
Πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
Καὶ μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι κ᾽ μεριμνητὰς λόγων,

Τοὺτους

Τούτους μεγίστην μοιρίαν ὀφλισκάνειν·
Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἔστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
Ὀλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλε γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

Χο. Ἐοικ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ 1240
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
Ὦ τλῆμον· ὡς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν,
Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδου δόμους
Οἴχῃ γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.

Μη. Φίλαι, δέδοκται τἔργον, ὡς τάχιστά, μοι, 1245
Παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
Καὶ μὴ, σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί·
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν· 1250
Ἀλλ' εἶ, ὁπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
Λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίου,
Καὶ μὴ κακισθῇς, μήδ' ἀναμνησθῇς τέκνων, 1255
Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
Κἄπατα θρήνει· κἠ γαρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ.

Χο. Ἰὼ γᾶ τε, κἠ παμφαὴς 1260
Ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ',
Ἴδετε ταν ὀλομέναν
Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
Τεκνοῖς προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·

Σᾶς

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
Γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν
Δ' αἷμα τινᾶν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
Τάλαιναν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
Μάταν ἄρα γένος φίλιον
Ετέκες, ὦ κυανεᾶν
Λιπεῖσα Συμπληγάδων
Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπίτνει,
Καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσμα-
τ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι· ξύνοι-
δα θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Παις. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;
Ἑτ. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γάρ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Ακούεις βοάν; ἀκούεις τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ παναθλίαις γύναι·
Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοὶ τέκνοις·
Παις. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ.
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
Χο. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σί-
δαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
Αροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
Μίαν δὴ πλύω, μίαν τῶν πάρος

Γυναῖκα

Γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη.
Πίπτει δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυσσεβεῖ,
Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
Δυοῖν δὲ παῖδαιν ξυνθανοῦσ', ἀπόλλυται.
Τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
Ὦ γυναικῶν λέχος πολυπονον,
Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

IAMBOI.

Ια. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕσατε στέγης,
Ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δεῖν' ἠργασμένη
Μήδεια τοῖσδε γ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην·
Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
Ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω·
Κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἕρξουσιν κακῶς.
Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
Μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
Μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
Χο. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
Ια. Τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
Ια. Οἵ μοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι·
Χο. Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
Ια. Πῇ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;
Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.

Ια. Χαλᾶτε

Ια. Χαλᾶτε κλῆδας ὡς τάχισα, πρόσπολοι·
Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.
Μη. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
Νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
Λεγ', εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἡλίου πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν, ῥῦμα πολεμίας χερός.
Ια. Ω μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη, γύναι,
Θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ἔτλης, τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας·
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον,
Ὀλοί· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἑλλην ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρὸς τε, κἠ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
Ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε κἠ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἕκατι κἠ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
Ἔτλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλεθριόν τ' ἐμοὶ,
Λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
Αλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
Ἐρῶ, αἰσχροποιὲ, κἠ τέκνων μιαιφόνε.

Εμοὶ

Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
Ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξέθρεψαμην,
Ἔξω προσεικεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
Μη. Μακρὰν ἂν ἐξίκοιν' ἐγὼ τοῖσδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
Οἵ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, ταῦτ' ἀτιμάσας λέχη,
Τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,
Οὐδ' ἡ τύραννος, οὔθ', ὁ σοὶ προθεὶς γάμους,
Κρέων, ἀνάστὰ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα, κἀ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον·
Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
Ια. Καὐτή γε λυπῇ, κἀ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
Μη. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ γελᾷς.
Ια. Ω τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
Μη. Ω παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
Ια. Οὐ τοίνυν ἡ 'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
Μη. Αλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
Ια. Λέχους σφε κηξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
Μη. Σμικρὸν γυναικὶ τῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
Ια. Ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐξὶν κακά.
Μη. Οἴδ' οὐκ ἔτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
Ια. Οἴδ' εἰσιν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάσορες,
Μη. Ἰσασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
Ια. Ἰσασι δῆτα σὴν ἀπόπτυστον φρένα.
Μη. Στυγῆ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
Ια. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ' ἀπάλλαγαί.
Μη. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω,
Ια. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, κἀ πλαῦσαι πάρες.
Μη. Οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος Ακραίας θεᾶς,

Αλλ',—εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι.—
Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ω φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε,
Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
Ω μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἵαν' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
Μύθων ἤμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
Ηλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐστι
Μῆσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ,
Σοφίας ἕνεκεν· (πάσαισι μὲν οὔ·
Παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν
Εὕροις ἂν ἴσως,)
Κοὐκ ἀπόμουσον, τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσι
Πάμπαν ἄπειροι, μήθ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
Τῶν γειναμένων.
Οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.

Οἵσι

Οἵσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
Γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτη
Κατατρυχόμενος τὸν ἅπαντα χρόνον·
Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
Βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψεσι τέκνοις.
Ετι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
Μοχθῆσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.
Ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.
Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτον θ' εὗρον,
Σώματά τ' ἐς ἥβην ἦλθε τέκνων,
Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
Δαίμων οὗτος, φρεδὸς ἐς ἀΐδαν
Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
Παίδων ἕνεκεν
Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν ;

IAMBOI.

Μη. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
Καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἵ προβήσεται.
Καί τοι δέδορκα τόνδε τῶν Ιάσονος
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμα τ' ἠρεθισμένον·
Δήκνυσι δ' ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
Αγ. Ω δεινὸν ἔργον παρανόμως ἠργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιπούσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ·
Μη. Τί δ' ἀξιόν μοι τῆσδέ τυγχάνει φυγῆς ;
Αγ. Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ Φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
Μη. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις
Τολοιπὸν

Τολοιπὸν ἤδη κᾀ φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ.
Αγ. Τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνῃ, γύναι,
Ἥτις, τυράννων ἑστίαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβῇ τὰ τοιάδε;
Μη. Ἔχω τι κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος.
Λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἦν
Τέρψεως ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
Αγ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Σὺν πατρὶ, κᾀ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
Ἡσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες· δι' ὥτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ, κᾀ πόσιν σὸν, νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
Κύνει δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
Δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυναρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἔπειτα μέν τοι προὐκαλύψατ' ὄμματα,
Λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα,
Παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
Ὀργάς τ' ἀφῄρει, κᾀ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ'· οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις,
Παύσῃ δὲ θύμου, κᾀ πάλιν στρέψεις κάρα,
Φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν·
Δέξῃ δὲ δῶρα, κᾀ παραιτήσῃ πατρὸς,
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
Ἡ δ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
Αλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· κᾀ πρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα κᾀ παῖδας σέθεν,
Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο·
Χρυσῆν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,

Δαμπρῷ

Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζηται κόμην,
Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
Κἄπειτ' ἀναςᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
Στέγας, ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
Τοὐνθένδε μέν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, κ' μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
Ἡ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν, μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ ςόμα
Χωρῆνται λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
Κόρας ςρέφουσαν, αἱμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.
Εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
Κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
Φράσουσα νύμφης συμφοράν. ἅπασα δὲ
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασι.
Ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου
Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο·
Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου κ' μύσαντος ὄμματος
Δεινὸν ςενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγέρετο·
Διπλᾶν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο·
Χρυσᾶς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος,
Θαυμαστὸν ἵεὶ νᾶμα παμφάγου πυρός·
Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·
Φεύγει δ' ἀναστὰς' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
Σείουσα χαίτην κρᾶτα τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
Ῥίψαι θέλουσα ςέφανον· ἀλλ' ἀρηρότως
Σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην

Εσεισε,

Εσασε, μᾶλλον δὶς τόσονδ' ἐλάμπετο·
Πίτνεῖ δ' ἐπ' οὖδας συμφορᾷ νικωμένη,
Πλὴν τῷ τεκόντι κἀρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν·
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
Οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
Εσαζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον·
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν
Νεκρῷ· τύχην γὰρ ἔχομεν διδάσκαλον.
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
Αφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνεῖ νεκρῷ·
Ωμωξε δ' εὐθύς· κ᾽ περιπλύξας χέρας
Κύνει, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύσηνε παῖ,
Τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
Τίθησιν; οἵμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.
Επεὶ δὲ θρήνων κ᾽ γόων ἐπαύσατο,
Χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
Προσέίχεθ', ὥστε κισσὸς ἕρνεσιν δάφνης,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·
Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
Ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέστη, κ᾽ μεθῆκ' ὁ δύσμορος
Ψυχήν· κακῶς γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε, κ᾽ γέρων πατὴρ,
Πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
Καὶ μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι κ᾽ μεριμνητὰς λόγων,

Τοὺτους

Τούτους μεγίστην μοιρίαν ὀφλισκάνειν·
Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἔστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
Ὀλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλος γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

Χο. Ἐοικ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ 1240
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
Ὦ τλῆμον· ὡς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν,
Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδου δόμους
Οἴχῃ γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.

Μη. Φίλαι, δέδοκται τἔργον, ὡς τάχιστά, μοι, 1245
Παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
Καὶ μὴ, σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί·
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν· 1250
Ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
Λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίου,
Καὶ μὴ κακισθῇς, μήδ' ἀναμνησθῇς τέκνων, 1255
Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
Κἄπειτα θρήνει· κἂ γαρ εἰ κτείνεις σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ.

Χο. Ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφαὴς 1260
Ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ',
Ἴδετε τὰν ὀλομέναν
Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
Τεκνοῖς προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·

Σᾶς

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
Γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν
Δ' αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
Λλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
Τάλαινάν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

Αντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
Μάταν ἄρα γένος φίλιον
Ετέκες, ὦ κυανεᾶν
Λιπεῖσα Συμπληγάδων
Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
Καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσμα-
τ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι· ξύνοι-
δα θεόθεν πιτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Παις. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;
Ἑτε. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γάρ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Ακούεις βοάν; ἀκούεις τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ παλαιτυχὲς γύναι·
Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοὶ τέκνοις·
Παις. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ.
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
Χο. Τάλαιν', ὡς ἆρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σί-
δαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκ[illegible],
Αροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
Μίαν δὴ πλύω, μίαν τῶν πάρος

Γυναῖκα

Γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη.
Πίπτει δ' ἁ τάλαινα εἰς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυσσεβεῖ.
Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
Δυοῖν δὲ παῖδαιν ξυνθανεῖσ', ἀπόλλυται.
Τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
Ὦ γυναικῶν λέχος πολυπονον,
Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

IAMBOI.

Ια. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕσατε στέγης,
Ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δεῖν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσδε γ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
Ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω.
Κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς.
Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
Μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
Μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
Χο. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τοὐσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
Ια. Τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
Ια. Οἵ μοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι·
Χο. Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
Ια. Πῇ γάρ νιν ἔξεστιν, ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;
Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.

Ια. Χαλᾶτε

Ια. Χαλᾶτε κλῆδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
Εκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.
Μη. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
Νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν ἐργασμένην;
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
Λεγ', εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἡλίου πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν, ῥῦμα πολεμίας χερός.
Ια. Ω μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη, γύναι,
Θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ετλης, τεκοῦσα, κἀμὲ παῖδ' ἀπώλεσας·
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἡλίου τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον,
Ολοῖ· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε, κἠ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Αργοῦς σκάφος.
Ηρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε κἠ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἕκατι κἠ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
Ετλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλεθριόν τ' ἐμοὶ,
Λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
Αλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
Ερρ', αἰσχροποιὲ, κἠ τέκνων μιαιφόνε.

Εμοὶ

Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμονʼ αἰάζειν πάρα,
Ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξέθρεψαμην,
Ἔξω προσεικτεῖν ζῶντας, ἀλλʼ ἀπώλεσα.
Μη. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδʼ ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
Οἵʼ ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τʼ εἰργάσω.
Σὺ δʼ οὐκ ἔμελλες, ταῦτʼ ἀτιμάσας λέχη,
Τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,
Οὐθʼ ἡ τύραννος, οὔθʼ, ὁ σοὶ προθεὶς γάμους,
Κρέων, ἀνάτεὶ τῆσδέ μʼ ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα, κἠ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον·
Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
Ια. Καὐτή γε λυπῇ, κἠ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
Μη. Σάφʼ ἴσθι· λύει δʼ ἄλγος, ἢν σὺ μὴ γελᾷς.
Ια. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
Μη. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
Ια. Οὐ τοίνυν ἡ ʼμὴ δεξιά σφʼ ἀπώλεσεν.
Μη. Αλλʼ ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
Ια. Λέχους σφε κηξίωσας οὕνεκα πτανεῖν;
Μη. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τῦτʼ εἶναι δοκεῖς;
Ια. Ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντʼ ἐξὶν κακά.
Μη. Οἵδʼ οὐκ ἔτʼ εἰσί· τῦτο γάρ σε δήξεται.
Ια. Οἵδʼ εἰσιν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάσορες,
Μη. Ισασιν, ὅσις ἧρξε πημονῆς, θεοί.
Ια. Ισασι δῆτα σὴν ἀπόπτυσον φρένα.
Μη. Στυγῆ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
Ια. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δʼ ἀπάλλαγαί.
Μη. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θελῶ,
Ια. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, κἠ πλαῦσαι πάρες.
Μη. Οὐ δῆτʼ, ἐπεί σφας τῇδʼ ἐγὼ θάψω χερὶ,
Φέρουσʼ ἐς Ἥρας τέμενος Ακραίας θεᾶς,

Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
Τύμβους ἀναστὼν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν κ᾽ τέλη προσάψομεν
Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τῆσδε δυσσεβοῦς φόνου.
Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ερεχθέως,
Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
Σὺ δ᾽, ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς,
Αργεῖς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ια. Αλλά σ᾽ Ερινύς ὠλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη.
Μη. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς, ἢ δαίμων.
Τᾶς ψευδόρκου, κ᾽ ξεναπάτας;
Ια. Φεῦ· φεῦ μυσαρὰ, κ᾽ παίδολέτορ.
Μη. Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ᾽ ἄλοχον.
Ια. Στείχω, δισσῶν γ᾽ ἄμορος τέκνων·
Μη. Οὔπω θρηνεῖς· μένε κ᾽ γῆρας.
Ια. Ω τέκνα φίλτατα.
Μη. Μητρί γε, σαί δ᾽ οὔ.
Ια. Κἄπειτ᾽ ἔκτας;
Μη. Σέ γε πημαίνουσ᾽.
Ια· Αἰ, αἰ· φιλίου χρῄζω στόματος
Παίδων ὁ ταλας προσπτύξασθαι.
Μη. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ,
Τότ᾽ ἀπωσάμενος.
Ια. Δός μοι πρὸς θεῶν
Μαλακῆ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Μη. Οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρριπται.
Ια. Ζεῦ, τάδ᾽ ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ᾽,
Οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;

Αλλ᾽

Αλλ' ὁπόσον γῆν πάρα, κῆ δυναμαι,
Τάδε κῆ θρηνῶ, καὶπιθοάζω,
Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὅς μοι
Τέκνα κτείνασ', ἀποκωλύεις
Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
Οὓς μὴ ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Ἐκ σῆ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
Χο. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ολύμπω,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS TRAGICIS.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS TERTIA.

EXCERPTA EX POETIS BUCOLICIS.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

Εἰς ἄγαλμα Πανὸς συρίζον.

Σιγάτω λάσιον δρυάδων λέπας, εἴ τ' ἀπὸ πίτρας
Κρουνοί, καὶ βληχὴ ποιμνιμιγὴς τοκάδων,
Αὐτὸς ἐπὶ σύριγγι μελίσδεται εἰκελάδῳ Πὰν,
Ὑγρὸν ἰεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
Αἱ δὲ περιξ θαλερῇσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο.
Ὑδριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΥΣΙΟΥ

Ἐπιγράμμα.

ΔΑΦνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βουκολικὰς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε.
Τὰς τρητὰς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ἐξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ' ἰμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ.

ΛΗΣ, ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀείσαι
Ἀδύ τι μοί; κἠγὼν πακτὶδ' ἀειράμενος
Ἀξιῶμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βουκόλος ἀμμιγα θιλξεῖ
Δάφνις, καρδίτᾳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

I.

*E THEOCRITO.

[JUXTA EDIT. L.C.VALKENAER. LUGD. BAT. 1781. IN 8vo.]

Admirabilis in suo genere THEOCRITUS, *sed musa illa rustica et pastoralis non forum modò, verùm ipsam etiam urbem reformidat.* QUINCTIL. X. 1.

ΕΚ ΤΩΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τῆ Πρώτῃ Εἰδυλλίῳ.

ΕΝ τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ Αἴπόλος. Ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου αἴγα ἰς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ.

† Εἰδύλλιον α'.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄδυ τι τὸ ψιθύρισμα κἠ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ κἠ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.

Αἴκα

Αἶκα τῆνος ἔλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.
Αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τε καταῤῥεῖ
Ἀ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔσε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τᾶν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἰΐδα δῶρον ἄγωνται,
Αρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕσερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τῆτο γεώλοφον, ἆ τε μυρῖναι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Ταυίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Αλλὰ, (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα ἔδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ἆπερ ὁ Θῶπος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς κὴ ταὶ δρύες· αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἀ, δὺ ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἀδεῖ καρῷ,
Αμφῶες. νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ περὶ μὲν χάλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἑλιξ εἱλᾶται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Εντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ασκητὰ πέπλῳ τε κὴ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες

Καλὸν

Καλὸν ἐθεράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Αλλ' ὅκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Αλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νὺν ὅσον σθένος ἐλλοπισύειν·
Ὣδε οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυργαίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δὴ ἀλώπεκες· αἱ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· αἱ δ' ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀμφιδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πῆρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέξματι γαθεῖν,
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμῆι Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, ἀτὰρ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔτι πα τοτὶ χᾶλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἀχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἰκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὦ 'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Αἴδαν γε τὸν ἐπλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡ 'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἅδ' ἀ φωνά.

Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὄπα Δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα, νύμφαι;
Η κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον ἔχετ' Ανάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ακιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαὶ οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι κὴ πόρτιες ὠδύραντο.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηλθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ καταιτρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὠπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεσαι; ἃ δέ τε κώρα,
Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,
(Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλοῖσ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν κὴ ἀμάχανος ἐσσί.
Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
Ὠπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
Ταπεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
Τάκεσαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὑτῶ
Ανυε πικρὸν ἔρωτα, κὴ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθέ γε μὰν ἀδεῖα κὴ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξᾶν·
Αρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Αρχετε

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χ' ὡ Δάφνις ποταμείσετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
Ηδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν·
Δάφνις κ' ἐν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ιδαν,
Ἕρπε ποτ' Αγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὡδωνις, ἐπεὶ κ᾽ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, κ᾽ θηρία τἄλλα διώκει.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως ϛασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι
Χαίρετ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Αρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως κ᾽ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ω Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἐλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τᾶνο Λυκαονίδαο, τὸ κ᾽ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ενθ', ὦ ναξ, κ᾽ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Εκ κἀρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Η γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αϊδος ἔλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

Νῦν

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοίραν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις, ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ᾄσω.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο.
Πλῆρές τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἀδεῖαν· τέτλιγος ἐπεὶ νύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ηνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ πράναισι δοκεῖς.
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῆ Δεύτερε Εἰδυλλίε.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα, Δίλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τισὶ καὶ φαρμάκοις, διά τινὸς Θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς· τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

*ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.
Εἰδύλλιον β'.

1—41.

ΠΑ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέσυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἷός ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὃς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ ἁμὲς, 5
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος· ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤχετ' ἔχων ὅ, τ' Ερως ταχινὰς φρένας, ἄ τ' Αφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· κὴ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι· ἀλλὰ, Σελάνα, 10
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν κὴ σκύλακες τρομέοντι,
Ερχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, κὴ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, κὴ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτέ τι Κίρκας 15
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ιὔγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Αλφιτά

Αλφιτά τοι πρᾶτον πυρί τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Η ῥά γέ τοι μυσαρὰ κὴ τὶν ἐπίχαρμα τέτυϛαι;
Πασσ', ἅμα κὴ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀϛέα πάσσω.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κηξαπίνας ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν ἔδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι κὴ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τῆτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Αφροδίτας
Ὡς κῆνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ' Αρτεμι κὴ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, κὴ ἔτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἀ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ηνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται.
Ἀ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Αλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς μ' ἐτάλαινα
Αντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν κὴ ἀπάρθενον ἦμεν.

47—134.

Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Αρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα κὴ θοαὶ ἵπποι.
Ὡς κὴ Δέλφιν ἴδοιμι κὴ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Τεῦ-

Τῆτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ πράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὤ γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἰ αἰ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Εμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέσυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἅς ἔτι κὴ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ·)
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῆτο;
Ηνθ' ἁ τῶ Υβούλοιο παναφόρος ἄμμιν Αναξὼ
Αλσος ἐς Αρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καὶ μ' ἁ Θευχαρίλα, Θράσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Αγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, κὴ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηδη δ' εὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμᾶ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλεὸν, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπῦσι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δαλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμην, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Εγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·

Κάμαν

Κέμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, κ᾽ δέκα νύκτας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καὶ μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψω·
Ἐρρεῦν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστᾶ ἔτ' ἦς κ᾽ δέρμα· κ᾽ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα; 90
Ἢ ποίας ἔλιτον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾴδειν;
Αλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀληθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἴδ' ἄγε Θέσυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος. 95
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνὲ γὰρ φοιτᾷ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἠπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον, 100
Κἤφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, κ᾽ ὐφάγεο τᾷδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, κ᾽ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Ἀρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ, 104
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἰδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ μαστέρα τέκνα·
Αλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα. 110
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὠ Ἔρως, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἔζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, κ᾽ ἐζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ σιν
Πρόαν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον, 115
Ες τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἢ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηνθον γὰρ κἠγὼν ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,

Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· ἢ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδον δ', ἅπε μόνον τὸ καλὸν σόμα τεῦς ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, ἢ ἀ θύρα ἄχετο μοχλῷ,
Πάντως ἢ πελέκεις ἢ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χἄριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ω γύναι, ἐσπαλέσασα τεὸν ποτὶ τῆτο μέλαθρον,
Αὕτως ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ' ἄρα ἢ Λιπαραίου
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

144—149

Κοὔτέ τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίσας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξῶς,
Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Αᾧ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κἤπέ μοι ἄλλά τε πολλὰ ἢ ὡς ἄρα Δέλφις ἔρᾶται.

154—166.

Ταῦτά μοι ἀ ξένα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἢ γάρ μοι ἢ τρὶς ἢ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὥτε νιν οὐδέποκ' εἶδον·
Ἢ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἱ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.
Τοιά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξένοιο μαθοῦσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥστερ ὑπέσαι.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχρος· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Τρίτε Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλὶς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου· εἰκάσαις δ' ἄν τις Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ Αἰπόλον ὄντα δι' ἐτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν, ἐκ τοῦ, Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχίδαν αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πράγματα ἔστη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδύλλιον γ'.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποθὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βοσκονται κατ' ὄρος, κἠ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· κἠ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὺ κορύξῃ.

Ω χαρίεσσ' Αμαρυλλὶ, τί μ' οὐκ ἔτι τῆτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Η ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαί ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, κὴ προγένειος; ἀπάγξασθαι με ποιησεῖς.
Ηνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὥ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ· κὴ αὔριον ἄλλά τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
Ἃ βομβεῦσα μέλισσα, κὴ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, κὴ τὰν πτέριν, ἃ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ερωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων κὴ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ω τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὡς τὺ φιλάσω.
Εστι κὴ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀθέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Αμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Εμπλέξας καλύκεσσι κὴ εὐόδμοισι σελίνοις·
Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι,
Ὥπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ολπις ὁ γριπεύς.
Κἤκα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
Εγνων πρὰν, ὅκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
Αλλ' αὕτως ἀπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε κὴ Αγροιὼ τἀληθέα κοσκινόμαντις,
Ἃ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Η μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με κὴ ἀ Μέρμνωνος Εριθακὶς ἀ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεταί ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτὰν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·

Καί

Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυεν· ἀ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Οθρυος ἆγε Μελάμπους
Ες Πύλον· ἀ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἀ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὠδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὡς' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ενδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει· οὐκ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, κὴ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τᾶτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῆ Ογδόη Εἰδυλλίῳ.

ΤΑ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰλκυφότες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ τιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας· τιλισάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Εστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

*ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.
Εἰδύλλιον η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ϗ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλ-
Αμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάΒω, [κας.
Αμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὢν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείΒετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἰῶν συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' ἔτι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεῖς ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τᾶτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΚΚΑΣ.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἀμῖν ἄρχιον ἔη ;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ τόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ παῖήρ μευ
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα παντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλὰ τί μὰν θησεῖς ; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν ;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Η μάν τοι κἠγὼ σύριγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι κ̓ὴ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τᾶτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Αλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων ;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τᾶηνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὦ ποτὶ ταῖς ἐριφοις ὁ κύων φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπαπούσας.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αγκεα κ̓ὴ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾷ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ἆσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι κ᾽ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἷπερ ὁμοῖον
Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τῶτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τῆδ᾽ ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἦαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, κ᾽ τὰ νέα τρέφεται,
Ενθ᾽ ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ᾽ ἂν ἀφέρποι,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ᾽ αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ενθ᾽ ὄϊς, ἔνθ᾽ αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληρῶσιν, κ᾽ δρύες ὑψίτεραι,
Ενθ᾽ ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ᾽ ἂν ἀφέρποι,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ᾽ αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ω τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ᾽ ἐφ᾽ ὕδωρ ἔριφοι·
Εν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ᾽ ὦ κόλε, κ᾽ λέγε Μίλων᾽,
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, κ᾽ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Αλλ᾽ ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ᾽ ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τὺ,
Σύννομα μᾶλ᾽ ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἄλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ᾽ αὐχμος,
Ορνισιν δ᾽ ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ανδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος· ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· κ᾽ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι᾽ ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ᾽ ᾠδὰν ἔτως ἐξῆρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,

Μηδ᾽

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω.
Ω Λάμπυρε κύων, ἦτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' οἶες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· ἔτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται·
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' ἤθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὠ ῎ρνες ἔχωνλι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦνλα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Αλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.
Ἀδεῖ ἀ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἀδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἁ βῶς·
Ἀδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν·
Τᾷ δρυῖ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα.
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐτάι.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἀδύ τι τὸ ϛόμα τοι, κὴ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀπεέμεν ἢ μέλι λέχειν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῆς με κὴ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέονλα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, κὴ ἀνάλατο, κὴ πλατάγησε
Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὡς δὲ κατεσμύχθη κὴ ἀνετράπετο φρένα λύκᾳ
Ὠτερος· οὕτω κὴ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀπάχοιτο.
Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο.
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τοῦ Ενδεκάτου Εἰδυλλίου.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ερασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ· φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

*ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ιά.

ΟΥΔΕΝ ποθ]ὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ἔτ' ἔ]χρισον, (ἐμὶν δοκεῖ) ἔτ' ἐπίπασον,
Η ταὶ Πιερίδες· πᾶφον δέ τι τοῦτο κ᾽ ἀδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' ἐ ῥᾴδιον ἐντί.
Γινώσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Θὔτω γᾶν ῥᾴϊσα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὠ]ρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Αρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' ἔτι ῥόδοις, ἐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
Αλλ' ὁλοαῖς μανίαις· ἀγεῖτο δὲ πάν]α πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀ]όνος κατετάκετο φυκιόεσσας,
Ἐξ ἀὲς, ἔχθιϛον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἄ οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
Αλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·
Ω λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

Λευκοτέρα παπτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως ὅππα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀβρήσασα.
Ηράσθην μὲν ἔγωγα τεᾶς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον
Ηνθεις ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τὺ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν·
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δῖ', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θἤτερον ὥς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χέλει.
Αλλ' οὗτος, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδειν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρὼς
Πάσας ἀμνοφόρως, κ' σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Αλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, κ' ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν·
Ἄδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Εντὶ δάφναι τηνὲ ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Εντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἀ γλυκύκαρπος·
Εντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἀ πολυδένδρεος Αἴτνα,
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;)
[Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,]
Εντὶ ἀρυὸς ξύλα μοι, κ' ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς κ' τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,

Καὶ

Καὶ τὸν ἓν ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν,
Ὦ μοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἃ μάτηρ βραΐχι' ἔχοντα,
Ὦ κατίδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ ῥίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν ἦρος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴπά τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἷπαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἃ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾷ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον ἔπτεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ' ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ἰδοῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐπετόπασαι;
Αἶκ' ἐνθὼν καλάρως τε πλέκοις, καὶ ἄλλον ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μουσίσδων· ῥᾷον δ' ἔδιᾱγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΤΠΟ-

ὙΠΟΘΕΣΙΣ
τοῦ Πεντεκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι· ὑποτίθεται δέ τινας Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κομισθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός· ἦθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ἄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

*ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.
Εἰδύλλιον ιε΄.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.
Θαῦμ' ὅτι κὴ νῦν ἦνθες· ὄρη διφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Εμβαλε κὴ ποτίπρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Εχει κάλλιστα·

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ω τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·

Παντᾷ

Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἐκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεὼς, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τύ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν, (λέγομες δὲ πρώαν δὴν
Πάντα) νίτρῳ καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἔκτα δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον κὴ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα,
Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔρπειν ὥρα κ' ἔᾃ· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, κὴ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδειν·

Κινεῦ

Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δᾶ.
Ἀδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πελὺ, ἄπλησε,
Εἶχε ὕδωρ· δύσανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς;
Παῦσαι· ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα γένοιμαι.
Ἀ κλὰξ τᾶς μεγάλας τᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐταν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τῆτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἑσῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω κἀθαρῶ μναῖν
Η δύο· τοῖς δ' ἔργοις κὴ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Αλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾷ ποκ' ἔλαπτες
Τὠμπέχονον; φέρε μοι κὴ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Αμφίθες· ἐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος·
Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τὺ γενέσθαι.
Ἐρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλέαν ἀπόκλαξον.
Ω θεοὶ, ὅσσος ὄχλος· πῶς κὴ πόκα τῆτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι κὴ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
Ἐξ ὧν ἐν ἀθανάτοις ὁ τέκων, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Αλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρεοί.
Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταί
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ορθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ωνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

ΓΟΡΓΩ.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
Τοὶ δ' ἴσαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον κὴ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκα.
Ἐκ παιδὸς· σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πέρη θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἀ πρεσβῦτις ἀτώχετο θεσπίζασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, κὴ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος· Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ κὴ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' ἐσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμᾶν.
Ὦ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἐσχισται, Γοργοῖ· ποττᾶ Διὸς, ἔτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος.
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὗες.

ΞΕΝΟΣ.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ ἐμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεἰς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἀμμε περισέλλων· χρησῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.
Κάλλισ'· ἐνδοῖ πασαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ κὴ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Αθηναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἐξάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
Εμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
Κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Αδωνις, ὃ κὴν Αχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ἄνθρωπος; τί δὲ τὶν, εἰ κωτίλαι ἐμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῆς καὶ τᾶτο, Κορίνθιαι ἐμὲς ἄνωθεν,
Ὡς κὴ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασισὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπόμάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Αδωνιν ἀείδειν
Ἀ τᾶς Αργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδὸς,

Ἀτις

Ἄτις ἁ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἤρίστευε·
Φθεγξᾶταί τι (σάφ' οἶδα) καλὸν· ἀνθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ ποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδιαι μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἐρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φερόῖσαι.
Κύπρι Διώναια, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
(Ἀνθρώπων ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικέα θυγάτηρ, Ἑλένᾳ ἐικυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀντιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφύλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἰδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὁσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾶδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθεσαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονίες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ξένος, ὢ χρυσὸς, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Λίστω, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἐστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.

Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, κἠ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, κἠ ἐνθάδε, κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἀμιθέων (ὡς φαντί) μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τῆτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος ἔπλατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ἐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, κἠ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, κἠ Ἄργεος ἄπερα Πελασγοί.
Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, κἠ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅππ' ἀφίκῃ, φίλος ἦξθα.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον· ἀ Θήλεια
Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνᾶ.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὠ νὴρ ὄξος ἄπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

*ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιή.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μνᾶστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ατρέος υἱός.

Ἀειδον

Ἀαδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἕν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλίκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ ϖρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγένατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τὺ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοϗόργῳ ταρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κἠς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὀλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ες Σπάρταν, ὅποι ὦ ϗλλοι ἀριϛέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μῆνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
Ζανός τοι Θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
Οἵα Αχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ ἐδεμὶ ἄλλα·
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίπτεν ὁμοῖον.
Ἀμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἦς δρομος ὠὐτὸς
Χρισαμέναις ἀνδρισὶ ταρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, Θῆλυς νεολαία·
Τᾶν ἐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ ταρισωθῇ.
Αὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε ϖρόσωϖον,
Πότνια νὺξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἀμῖν,
Πιείρᾳ μεγάλα ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρέρᾳ;
Ἢ κάτῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτέ τις ἐν ταλάρῳ ϖανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ ϖυκινώτερον ἄτριον ἰϛῷ
Κερκίδι συμϖλέξασα μακρῶν ἕταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν ἐ κιθάραν τὶς ἐπίϛαται ὧδε κροτῆσαι,
Αρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύϛερνον Αθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς ϖάντες ἐϖ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ω καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἀμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμῶνια φύλλα

Ἐρψῆμες,

Ἐρψῶμες, στεφάνως δρεψούμεναι ἁδύ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦς, Ἑλένα, μεμναμένα, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γεινομένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πράτα τοι στέφανον λῶτω χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πράτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλαφαρ
Λασδόμεναι, στάξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀννείμη) Δωριστὶ, Σέβε μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ περοτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὖδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δαρά.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης

* ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιθ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, κὴ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττί γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἀ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' ἐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς.

BOY-

* ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

ΕΥΝΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλᾶσαι,
Καὶ, μ' ἐπιπερλομένοισα, τάδ' ἔννεπεν, ἔρρ' ἀπ' ἐμεῦ·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; ἐ μεμάθηκα
Ἀγρεΐκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν ϛόμα, μηδ' ἐν ὀνείρῳ.
Οἷα βλέπεις, ὀπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μίλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις· ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς ἐς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συννεχὲς ἄδει
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν· ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τᾶλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσα·
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργάν,
Οττί με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, ἔκτατέ μοι τὸ κρήγυον· ἐ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ προτάφοισι πέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ ϛόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ ϛομάτων δὲ
Ἐῤῥεί μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελιπήρων.

Ἀδὺ

Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγα μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ· ἃ δ' ἀγυκὰ ἐκ ἐφίλασεν,
Αλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' ἔτοτ' ἀκέρι,
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὄρεσιν· αὐτὸν Ἀδωνιν
Εν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ενδυμίων δὲ τίς ἦν; ἐ βωκόλος; ὃν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ πάθευδε.
Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον· ἐχὶ δὲ καὶ τὺ,
Ω Κρονίδα, διὰ παῖδα ζοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δ' ἔμόνα τὸν βωκόλον ἐκ ἐφίλασεν,
Ἀ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἄ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄγυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα παθεύδοις.

* ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κδ'.

ΗΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἐόντα τοχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Αμφοτέρως λύσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Αμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ ζρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δῦ ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα,
Ολβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.

Ὡς

Ὡς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τὰς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἄμος δ' ἕρπεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνά κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὧρσεν ἐπὶ πλατὺν ἀδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπαλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξελυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοδόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ καπὸν πῦρ
Ερχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Αλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Αλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρὶ ἀνέγνω
Κοίλῳ ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδείας ἔδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης· ἔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος ἄχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Οψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Αψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀπάνθας,
Δεσμῷ ἀναγκαίῳ πεδώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Αλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα.
Ανσαθ' Αμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ανσα, μηδὲ ποδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ αἰεὶς παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί πε οἵδέ τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας;
Εσί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἐσι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὡς φάθ' ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε κατὰ ξίφος, ὄρρ' οἱ ὕπερθε

Κλιντῆρος

Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτό.
Ητοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστῳ τελαμῶνος,
Κεφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον.
Αμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας;
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες
Δμῶες ἐμοί, στιβαρὲς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ανστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀϋτεῖ.
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστῳ.
Ητοι ἄρ' ὡς ἔδονθ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπριὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Αμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεπανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν
Πατρὸς ἐῷ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Αλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείης ἀκράχολον Ιφικλῆα.
Αμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
Ορνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Ταιρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Αλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ηνώγει· Μηδ', ἅτι θεοὶ νόεοιντο πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς ἐκ ἔσιν ἀλύξαι
Ανθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων
Πολλαὶ Αχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γύνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρῖψουσι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι

Αλκμήναν

Αλκμήναν ὀνομαξί· σέθας δ' ἔσῃ Αργέαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ἐρανὸν ἄστρα φέροντα
Αμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐς Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐτῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαθηλήσασθαι.
Εσαι δὴ τῆτ' ἄμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος ἐκ ἐθελήσει.
Αλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ στοδῷ εὔτυκον ἔγω,
Κάσπανα δ' ἀσταλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιέρω,
Η βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τῶδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅπα παῖδα καὶῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ηρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφικόλων τις
Ριψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ρωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ ἔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι,
Ασρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισαι)
Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἑστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καθυπέρτερῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμένων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, κὴ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ηρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ετρέφετ', Αργείῳ κεκλημένος Αμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Απόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι κὴ ἐπίσκοπον εἶναι οἰστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε κὴ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.

Ὄσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Αργόθεν ἄνδρες
Αλλάλως σφάλλονΐ παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκ]αι
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἀρταλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τὶς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, κ᾽ περὶ νύσσαν
Ασφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σὺριγγα φυλάξαι,
Αμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Αργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· κ᾽ οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀστίδι νῶτον ἔχοντα,
Ανδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμερίσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, κ᾽ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Αργεος ἐνθὼν,
Ὀπποκα κλᾶρον ἅπαντα κ᾽ οἰνόπεδον μέγα Τυδεύς
Ναῖε, παρ' Αδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Αργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς
Αλλος ἦεν, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ὣδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἧς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ πεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, κ᾽ ἐν κανέῳ μέγας ἄρ]ος
Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

[Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

*ΕΙΣ

II.

*Ε ΒΙΟΝΕ.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

ΚΕΙΝΟΣ δ' οὐ πολίμως, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ αἰόλων ἰόμενιν,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδὺα τέρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ερωτα
Ετρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤριθε τὰν Αφροδίταν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

---

† Εἰδύλλιον γ'.

Μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ερωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ες χθόνα νευστάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βῶτα λαβὼν τὸν Ερωτα δίδασκε.
Ὡς λέξε, χ' ἃ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ερωτα δίδασκον·
Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὲν Αθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων κίθαριν δ' ὡς ἀδὺς Απόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Αλλά μοι αὐτός ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα·
Κηγὼν ἐπλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἐρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' ἐρως μ' ἐδίδαξεν ἐρώτυλα πάντ' ἐδιδάχθην.

*Εἰδύλλιον

*Εἰδύλλιον γ.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ερωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Εκ θυμῶ δὲ φιλέυντι, κ᾽ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται·
Κ᾽ ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, κ᾽ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ην δὲ νόον τις Ερωτι δονεύμενός ἀδὺ μέλίσδῃ,
Ες τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπεγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ᾽ ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Ην μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινα μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, κ᾽ ὡς πάρος οὐκ᾽ ἔτ᾽ ἀείδει·
Ην δ᾽ αὖτ᾽ ἐς τὸν Ερωτα κ᾽ ἐς Λυκίδαν τὶ μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

† ιε΄.

ΕΣΠΕΡΕ, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Αφρογενείας,
Ἑσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Καῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Αντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος· ὥνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν· οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ερχομαι, οὐδ᾽ ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ᾽ ἐνοχλήσω·
Αλλ᾽ ἐράω· καλὸν δέ τ᾽ ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι.

‡ ιζ΄

ΑΜΕΡΕ Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
Γίπτε τόσον θνατοῖσι κ᾽ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, κ᾽ τὶ νυ αὐτὰ
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ερωτα τέκηαι,
Αγριον, ἄεργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
Ες τί δέ νιν πτανὸν κ᾽ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

III.

III.

*E MOSCHO.

[JUXTA EDIT. L. C. VALCKENAER. LUGD. BAT. 1781. IN 8VO.]

Αλλοις μὲν τάν ἄλλοσ', ἐμοὶ δ' ἀπίλιστις ἀοιδά.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ.

† Εἰδύλλιον ε'.

ΤΑΝ ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀΐξέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, ἐδ' ἔτι μοι γᾶ
Εντί φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα.
Αλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἀ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,
Ες χθόνα παπταίνω ϗ δένδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀσπασὰ, τάχα δάσκιος εὔαδεν ὕλα,
Ενθα ϗ, ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἀ πίτυς ᾄδει.
Η κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἀ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐνὶ θάλασσα, ϗ ἰχθῦς ἀ πλάνος ἄρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀπύειν,
Ἁ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταρασσει.

*Εἰδύλλιον

* Εἰδύλλιον ε'.

ΗΡΑ Πὰν Αχῶς τᾶς γέτονος, ἤρατο δ' Αχὼ
Σκιρ|ητᾶ Σαλύρω, Σάλυρος δ' ἐτεμαίνετο Λύδᾳ·
Ὡς Αχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλεγεν Αχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾶ.
Ὅσσον γὰρ τήνων τὶς ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

† Εἰδύλλιον ζ'.

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὀδεύῃ,
Ερχεται εἰς Αρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Εδνα φέρων καλὰ φύλλα ϗ ἄνθεα, ϗ κόνιν ἱεράν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κοὐ μιγνυται ὕδασιν ὕδωρ.
Ἃ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ερως ἐδίδαξε κολυμβᾶν.

FINIS
EXCERPTORUM EX POETIS BUCOLICIS.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ

Εἰς τὲς ἐννέα Λυρικούς.

ΠΙΝδαρε, Μουσάων ἱερὸν στομα, καὶ λάλε Σειρὴν
Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμαι τ' Ανακρέοντος, Ὁμηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ῥεύμα
Εσπασας οἰκείοις Στησίχορ' ἐν παμάτοις,
Ἤ τι Σιμωνίδεω γλυκερὴ σιλὶς, ἠδύ τε πειθοῦς
Ἰδυμα καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενε,
Καὶ ξίφος Αλκαίοιο, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων
Εσπεσε, πάτρης θύσμια ῥυόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' Αλκμᾶνος ἀηδόνες, ἵλατι, πάσης
Αρχὴν οἳ λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάσατε.

Εἰς τοὺς αὐτούς.

ΕΚλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνει τερπνὰ
Ἡδυμελιφθέγγου κοῦσα Σιμωνίδεω.
Λάμπει Στησίχορός τε καὶ Ἴδυκος· ἦν γλυκὺς Αλκμάν·
Λαρὰ δ' ἀπὼ στομάτων φθέγξατο Βακχυλίδης.
Πειθὼ Ανακρείοντι συνίσπετο· ποικίλα δ' ἀοιδᾷ
Αλκαῖος κιθάρᾳ Λέσβιος Αἰολίδι.
Ανδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
Εν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα καταγράφεται.

I.

*O D Æ.

Non, si priores Mæonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricæ latent,
Ceæque, et Alcæi minaces,
Stesichorique graves camænæ:
Nec, si quid olim lusit Anacreon,
Delevit ætas: spirat adhuc amor,
Vivúntque commissi calores
Æoliæ fidibus puellæ.
HOR. L. IV. OD. IX.

†ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

α'. Εἰς Αφροδίτην.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Αφροδίτα,
Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θῦμον.
Αλλὰ τυίδ' ἔλθ', αἴ ποκα κἀτερῶτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοισα πόλλυ
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
Χρύσεον ἦλθες.
Ἁρμ' ὑποζεύξαισα, κάλοι δέ σ' ἆγον
Ὠκέες στρῦθοι, περὶ γᾶς μελαίνας
Πύκνα δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω

Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε' ὅ τι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ τι
Δή σε κάλημι,
Κ' ὅ τι ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλα θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πείθη-
μι σαγήνεσσαν φιλότατα· τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ὐβρίζει;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
Ἢ ἔ κεν ἐθέλοις.
Ελθ' ἐμοὶ καὶ νῦν' χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Εκ μεριμνᾶν, ὅσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
Θῦμος ἱμέρρει, τέλεσον· τὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

β'. Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Εμμεν ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ισδάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνᾶ-
σαί σ' ὑπακέει,
Καὶ γελάϊς ἱμερόεν· τό μοι μὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔτ' ἴκει·
Αλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Οππάτεσσιν δ' ἐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι·

Καδδ'

Καδδ' ἰδρὼς ψύχρος χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Εμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα,
Φαίνομαι ἄπνυς.
Αλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα----

* * * * * * *

---

*ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ

ΑΕΙΨΑΝΟΝ.

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
Βρέμε κνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα
Δέματι ἤριπεν, ἐδ' ἀδιάντοισι
Παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε
Φίλαν χέρα, εἶπέν τε· ὦ τέκος,
Οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ'
Ητορι κωώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,
Χαλκεογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,
Κυανέῳ τε δνόφῳ· τὺ δ' αὐαλέαν
Ὑπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
Παριόντος κύματος ἐκ ἀλέγεις,
Οὐδ' ἀνέμε φθόγγων, πορφυρέᾳ
Κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,
Καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν
Ὑπεῖχες ἔας, κέλομαι, εὖδε, βρέφος,
Εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν.
Ματαιοβελία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ τι δὴ θαρσαλέον
Επος, εὔχομαι τεκνόφι δίκας μοι.

BAK-

* ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλα.
Πλοῦτον, καὶ μελιγλώσσαν ἀοιδᾶν ἄνθεα,
Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεται βοῶν
Ξανθᾷ φλογὶ μηρία, εὐτρέχων τε μήλων.
Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλεα.
Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
Ἱστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτὰ,
Ξίφεά τ' ἀμφάκεα εὐρὼς δάμναται, χαλκέων
Δ' ἐκέτι σαλπίζγων κέλευθος, οὐδὲ συλᾷ μελίφρων ὕπνος
Ἀπὸ βλεφάρων, ἅμοσε δ' ὃς θάλπει κέαρ.
Συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθουτ' ἀγυιαὶ,
Παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

---

†ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΙΝΑ.

‡ ιζ'. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύων,
Ἡφαιστέ, μοι ποίησον,
Πανοπλίαν μὲν ἐχὶ,
(Τί γὰρ μάχαισι καμοί;)
Ποτήριον δὲ κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
Ποίει δ' ἐμοὶ κατ' αὐτὸ
Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἅμαξαν,
Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.
Τί Πλειάδων μέλει μοι,
Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
Ποίησον ἀμπέλους μοι,

Καὶ

Καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
Καὶ Μαινάδας τρυγώσας·
Ποίει δὲ ληνὸν οἴνε,
Καὶ χρυσέας πατοῦντας
Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

* ιθ'. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
Πίνει θάλασσ' ἀναύρες,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

† λ'. Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι
Τῇ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα·
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
Δουλεύειν διδίδακται.

‡ λα'. Εἰς ἑαυτὸν.

Ἄφες με τοῖς θεοῖσι
Πιεῖν· πιεῖν ἀμυστὶ
Θέλω, θέλω μανῆναι·

Εμαίνετ'

Εμαίνετ' Αλκμαίων τε,
Χ' ὁ λευκόπτερος Ορέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Εγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Εμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ιφίτειον.
Εμαίνετο πρὶν Αἴας
Μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Εγὼ δ' ἔχων κύπελλον
Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
Οὐ τόξον, ὦ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

* λε'. Εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.

Ὁ ταῦρος ἔτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναίκα·
Περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
Τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
Επλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

* λς'.

* λς'. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τὲς νόμες διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δ' ἐμοὶ λόγων τοσέτων
Τῶν μηδὲν ὠφελέντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Ἀπαλὸν πόμα Λυαίε.
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ κάρα στέφεσι.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
Τὴν ψυχήν με κάρωσον.
Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν ἐκ ἐπιθυμεῖ.

---

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.

‡ Εἶδος α'.

‖ ἹΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ

Κέλητι.

Στροφὴ α'. Κώλων ιζ'.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διακρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλέτε.
Εἰ δ' ἄεθλα γαρύειν
Ελδεαι, φίλον ἦτορ,
Μηκέθ' ἁλίε σκόπει
Αλλο θαλπνότερον

Εν

Εν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
Ερήμας δι' αἰθέρος·
Μήθ' Ολυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ὕμνος ἀμφιβάλλεται
Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνε παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν·

Αντιστροφὴ α'. Κ. ιζ'.

Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν·
Αγλαΐζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ανδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν· ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλῳ
Λάμβαν'· εἴ τι μοι Πίσας τε
Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φροντίσιν·
Ὅτε παρ' Αλφεῷ σύτο, δέμας
Ακέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν.

Επῳδὸς α'. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα· λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδῇ
Πέλοπος

Πέλοπος ἀποικίᾳ· τῷ μεγασθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδῶν,
Ἐπεί νιν καθαρῷ λέβητος ἔξελεν
Κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμένον.
Ἦ θαύματα πολλὰ
Καὶ που τι καὶ βροτῶν φρένας
Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι·

Σ. β. Κ. ιζ.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
Ἐμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι.
Ἐστι δ' ἀνδρὶ φάμεν
Ἐοικὸς ἀμφὶ Δαιμόνων κα-
λά· μείων γὰρ αἰτία.
Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὅπότ' ἐκάλεσε πα-
τὴρ τὸν εὐνομώτατον
Ἐς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα Θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

Α. β'. Κ. ιζ.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ
Χρυσέαισί τ' ἐν ἵπποις
Ὕπατον

Ὕπατον εὐρυτίμου
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
Ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ
Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τῶὖτ' ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶτες ἄγαγον·
Ἐννεπε κρυφᾷ τις αὐτί-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
Τραπέζαισί τ' ἀμφιδεύτατα κρεῶν
Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
Ἀφίσταμαι· ἀκέρδεια λέλογχεν
Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος ἔτος· ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη· κόρῳ δ' ἔλεν
Ἀταν ὑπέροπλον,
Τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
σε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶται.

Σ. γ'.

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

Εχει δ' ἀπάλαμον βίον
Τᾶτον, ἐμπεδόμοχθον
Μετὰ τριῶν τέταρτον
Πόνον· ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἁλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
Θέσσαν· εἰ δὲ θεὸν
Ανήρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
Τἄνεκα προῆκαν υἱὸν
Αθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύποτμον
Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
Λάχναί νιν μέλαν γένειαν ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Α. γ'. Κ. ιζ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὖ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν· ἄλσι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἷος ἐν ὄρφνᾳ,
Απυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὄδ' αὐτῷ
Πάρ' ποσὶ σχεδὸν φάνη.
Τῷ μὲν εἶπε· φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσειδαον, ἐς χάριν
Τέλλεται, πέδασον ἔλχος
Οἰνομάᾳ χάλκεον·

Εμὲ

Εμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
των πόρευσον ἁρμάτων
Ες Αλιν, κράτει δὲ πέλασον,
Επεὶ τρεῖς γε κὴ δέκ' ἄνδρας ὀλέσας
Ερῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

E. γ'. K. ιγ'.

Θυγατρός· ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος ἄναλκιν ἐ φῶ-
τα λαμβάνει· θανεῖν δ' οἵσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἐτοσὶ
Αθλός γ' ὑποκείσεται· τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
Ως ἔννεπεν· ἐδ' ἀ-
κράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσ-
σι· τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς
Εδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖ-
σίν τ' ἀπάμαντας ἵππους.

Σ. δ'. K. ιζ'.

Ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν
Παρθένον τε σύνευνον·
Τέκε δὲ λαγέτας ἓξ
Αρεταῖσι μεμαλότας υἱές.
Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
Αγλααῖσι μέμικται,
Αλφεῷ πόρῳ κλιθείς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Εχων πολυξενωτάτῳ πα-
ρὰ βωμῷ· τὸ δὲ κλέος

Τηλόθεν

Τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ο-
λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

A. γ. K. ιζ'.

Ἀέθλων γ' ἕνεκεν· τὸ δ' ἀ-
εὶ παραμερὲς ἐσλὸν,
Ὕπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ· ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰολῇδι μολπᾷ
Χρή· πέποιθα δὲ ξένον
Μή τιν' ἀμφότερα
Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πλυχαῖς.
Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
ὼν, τεαῖσι μήδεται,
Ἔχων τᾶτο κῆδος, Ἱέρων,
Μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

E. γ. K. ιγ'.

Σὺν ἅρματι θοᾷ κλεΐξειν,
Ἐπίκουρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον· ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώ-
τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει· ἐπ' ἄλλοι-

στ δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
φῆται βασιλεῦσι· μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.
Εἴη σέ τε τῆτον
Ὑψῆ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
Τε τοσσάδε νικαφόροις
Ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἑλ-
λανας ἐόντα παντᾶ.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

*ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ

Ἅρματι.

Σ. α'. Κ. ιδ'.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
Ητοι Πίσα μὲν Διός·
Ολυμπιάδα δ' ἔστα-
σεν Ἡρακλέης,
Ακρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας
Ἕνεκα νικαφόρου
Γεγωνητέον ὀπὶ
Δίκαιον ξένον,
Ερεισμ' Ακράγαντος,
Εὐωνύμων τε πατέρων
Αωτον ὀρθόπολιν·

Α. α'.

A. α'. K. ιθ'.

Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμῷ, Σικελίας τ' ἔσαν
Ὀφθαλμὸς· αἰών τ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλεῖστόν
Τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
Αλλ', ὦ Κρόνιε παὶ Ῥέας,
Ἕδος Ολύμπιε νέμων,
Αέθλων τε κορυφὰν,
Πόρον τ' Αλφεῦ,
Ιανθεὶς ἀοιδαῖς,
Εὔφρων ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισον

E. α'. K. η'.

Λοιπῷ γένει· τῶν δὲ πεπραγμένων,
Εν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν,
Αποίητον ἐδ' ἂν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
Εσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν

Σ. β'. K. ιθ'.

Ὅταν θεῖ μοῖρα πέμπῃ
Ανεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κέραις, ἔπα-
θον αἰ μεγάλα· πένθος

Δὲ

Δὲ πιτνεῖ βαρὺ
Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ολυμπίοις,
Αποθανοῖσα βρόμῳ
Κεραυνῷ, ταυνέθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλᾷ
Δὲ παῖς ὁ πισσοφόρος.

A. B'. K. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ Θαλάσσᾳ
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Αλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ινοῖ τετάχθαι τὸν ὅ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ητοι
Βροτῶν κέκριται
Πεῖρας ἔ τι Θανάτε,
Οὐδ', ἀσύχιμον ἀμέραν
Οπότε, παῖδ' ἁλίε,
Ατειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ροαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

E. β'. K. η'.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρῴϊον
Τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,
Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
Επί τι καὶ πῆμ' ἄγει
Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Εξ ἔ περ ἔκτεινε Λάϊον μόριμος υἱὸς
Συναντόμενος,

Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς
Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ φρένος ἀρήϊον.
Λάφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν
Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Α. γ'. Κ. ιδ'.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναῖ χάρι-
τες ἄνθεα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Ἄγαγον· τὸ δὲ τυχεῖν,
Πειρώμενον ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὲν πλεῖτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν

Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν,

Ε. γ'. Κ. ή'.

Αστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ανδρὶ φέργος· εἰ δέ μιν ἔχει
Τὶς, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποιναὶς ἔτισαν· τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Αλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσας ἀνάγκᾳ.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ισον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ισα δ' ἐν ἀμέραις ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Εσθλοὶ νέμονται βίο-
τον, ἐ χθόνα ταράσσον-
τες ἀλκᾷ χερῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον εὐορκίαις,
Αδακρυν νέμονται
Αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρα-
τον ὀκχέοντι πόνον.

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς
Ἑκατέρωθι μείναντες
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
Ψυχὰν,

Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
Ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὖραι περιπνέουσιν· ἄν-
θεμα δὲ χρυσῷ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

E. δ'. K. η'.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἕτοι-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Αχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. ε'. K. ιδ'.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
Αμαχον ἀστραβῆ κίο-
να. Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·
Αἶς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ἀγκῶ-
νος ὠκέα βέλη
Ενδον ἐντὶ φαρέτρας
Φωνάντα συνετοῖσιν· ἐς
Δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων

Χατίζει.

Χατίζει· σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ·
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγλωσσίᾳ, κόρακες ὡς,
Ακραντα γαρύετον,

A. ε'. K. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Επεχε νῦν σκοπῷ τόξον,
Αγε, θυμέ· τίνα βάλλομεν
Εκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς
Ἰέντες; ἐπὶ τοι
Ακράγαντι τανύσαις,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τεκεῖν μήτιν ἑκατόν
Γε ἑτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

E. ε'. K. η'.

Θήρωνος· Αλλ' αἶνον ἔβα πόρος
Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων,
Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
Εργοις· ἐπεὶ ψᾶμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
Εκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

ΠΙΝΔ.

* ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος α'.

† ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ

Ἅρματι.

Σ. α'. Κ. ιϛ'.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλω-
νος καὶ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν πτέανον·
Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχὰ,
Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
Ἀγησιχόρων ὁπόταν τῶν Φροιμίων
Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα·
Καὶ τὸν αἰχματὰν περαυνὸν σβεννύεις
Ἀενάου πυρός· εὖ-
δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

Α. α'. Κ. ιϛ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
Ἀγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων
Ἀδὺ κλαΐστρον, κατέχευας· ὁ δὲ πνώσσων
Ὑσρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος· καὶ γὰρ βια-
τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιτῶν
Ἐγχέαν

Εσχέων ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
Κώματι· κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λατοίδα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

Ε. α'. Κ. ιε'.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεύς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον·
Ὃς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, Θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατονταπάραιος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ἄχθαι
Σικελία τ' αὐτῇ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' ἐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ις'.

Τᾶς ἐρεύγονταί μεν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισίν μεν προχέοντι ῥόον καπνῷ
Αἴθωνι· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν

Δεινοτάτους

Δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
των ἀκοῦσαι,

A. β'. K. ιϛ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
λοις δέδεται κορυφαῖς
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοις ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἀνδάνειν,
Ὃς τᾶτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τᾷ μεν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

E. β'. K. ιε'.

Ἅρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
Ες πλόον ἐρχομένοις, πομ-
παῖον ἐλθεῖν ἔρον· ἐοικότα γὰρ
Κἀν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν· ὁ δὲ λόγος
Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις Θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλοὶ ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασσῶ τε πράναν
Κασταλίαν

Κασταλίαν φιλέων,
Ϝεθελήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Σ. γ'. Κ. ιϚ'.

Τὸν Θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτείαις ἀρεταῖς,
Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν· ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
Λίνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεί τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμῳ δονέων,
Μακρὰ δ' ἐκρίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλ-
βον μὲν ἕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι.

Α. γ'. Κ, ιϚ'.

Η κεν ἀμμνάσειεν, οἵαις
Εν πολέμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν', ἀνίχ' εὑρίσκοντο Θεῶν παλάμαις τιμὰν,
Οἵαν ἔτις Ἑλλάνων δρέπει,
Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον· νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
Εστρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλά-
νωρ ἔσανεν· φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
κει τειρόμενον μεταλλάσ-
σοντας ἐλθεῖν

Ε. γ'. Κ. ιέ.

Ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν·
Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἱέρωνι Θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Ἔρανται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ τὰρ Δεινομένει πελαδῆσαι
Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.
Χάρμα δ' ἐκ ἀλλότριον ν-
αφορία πατέρος.
Ἀγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. Κ. ιϛ'.

Τῷ πόλιν κείναν Ἡσοδμά-
τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων
Ἐν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
Ὀχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιῷ
Δωριῆς· ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν πλέος ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

A. δ. K. ιϛ.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-
ταν Αμένα παρ᾽ ὕδωρ
Αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
Σύν τοι τίν κεν ἀγητὴρ ἀνὴρ
Υἱῷ τ᾽ ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ᾽ ἡσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
Οφρα κατ᾽ οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ᾽ ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν,
Τὰν πρὸ Κύμας.

E. δ. K. ιε΄.

Οἷα Συρακοσίων ἀρ-
χῷ δαμασθέντες πάθον
Ωκυπόρων ἀπὸ ναῶν·
Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ᾽ ἁλικίαν,
Ἑλλάδ᾽ ἐξέλκων βαρείας
Δουλείας· αἱρέομαι
Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Αθηναίων χάριν
Μισθόν· ἐν Σπάρτᾳ δ᾽ ἐρέω
Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·
Πὰρ δέ γε τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα, παΐδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,
Τὸν ἐδέξαντ᾽ ἀμφ᾽ ἀρετᾷ,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. ϛ΄.

Σ. ε'. Κ. ιϛ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώτων· ἀπὸ γὰρ πόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
Αστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
νει, μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Αλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
Μὴ παρίει καλά· νώ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατὸν, ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

Α. ε'. Κ. ιβ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σέθεν· πολλῶν ταμίας
Εσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
Εἴπέρ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδεῖαν ἀ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
Εξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
Ἰστίον ἀνεμόεν·
Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, εὐτραπέλοις
Κέρδεσσ'. Οπιθόμβροτον αὔ-
χημα δόξας

Ε. ε'. Κ. ιε'.

Οἷον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει

Καὶ

Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς.
Οὐ φθινει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.
Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκείῳ καυ-
τῆρα νηλέα νόον
Εχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις·
Ουδε μιν φόρμιγγες ὑπω-
ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.
Εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἆθλων·
Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
ρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
Ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ,
Στέφανον ὕψιστον δεδεκται.

---

* ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ

εἰς τὴν ῥώμην.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Αρηος.
Χρυσεομίτρα. δαΐφρων ἄνασσα,
Σεμνον ἆ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ολυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα
Κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
Οφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
Αγεμονεύῃς,
Σᾷ δ' ὑπὸ σθεύγλᾳ πρατερῶν λεπάδνων
Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
Αστεα λαῶν.
Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
Καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως,

Σοὶ

Σοὶ μόνᾳ πλησίστιον ἕρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλει.
Η γὰρ ἐκ πάντων σύ μόνα κρατίστους
Ανδρας αἰχματὰς, μεγάλους, λοχεύεις,
Εὔσταχυν Δάματρος ὅπως συνοίσῃς
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

* ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΑΔΩΝΙΝ ἡ Κυθήρη
Ὡς ἆδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ωχράν τε τὰν παρειὰν,
Αγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Εταξε τὼς Ερωτας.
Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Εσυρεν αἰχμάλωτον.
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ετυπ[ε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβᾶτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Αφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;

Ὁ

Ὁ θὴρ δ' ἔλιξεν ὧδε,
Ομνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον τατάξαι·
Αλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Εμαινόμαν φιλᾶσαι·
Καί μευ κατεσίναζε·
Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε,
(Τί γὰρ φέρω περισσὼς;)
Ερωτικὼς ὀδόντας.
Αἰ δ' ἐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ερωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Εκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν ἐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Εκαιε τὼς ἔρωτας.

ANA-

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ ΤΙΝΑ.

* α'. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.

Ανακρέων ἰδών με
Ὁ Τήϊος μελῳδὸς,
Ὀναρ λέγων προσεῖπε.
Κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
Περιπλάκην φιλήσας.
Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
Καλός τε καὶ φίλευνος.
Τὸ χεῖλος ὤζεν οἴνου.
Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
Ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
Εμοὶ στέφος δίδωσι·
Τὸ δ' ὤζ' Ανακρεοντος.
Εγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
Εδησάμην μετώπῳ·
Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
Ερωτος ἐ πέπαυμαι.

† β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Πρὸς ζωγράφον.

Αγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μούσης,
Φιλοπαίγμονός τε Βάκχου
Ἑτεροπνόους ἐναύλους.
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
Ὁ δὲ κηρὸς εἰ δύναιτο,
Γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

* ιγ'.

* γ'. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
Εν τοῖς ῥόδοις Ερωτα,
Καὶ τῶν πλερῶν καταςχὼν
Εβάπλισ' εἰς τὸν οἶνον,
Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν·
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

II.

SCOLIA.

Nunc est bibendum, nunc pede libero
Pulsanda tellus : nunc Saliaribus
Ornare pulvinar deorum
Tempus erat dapibus, sodales.
HOR. I. OD. 37.

*ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΑΣΜΑΤΑ Η ΣΚΟΛΙΑ.

†ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΕΧΟΝΤΑ δεῖ τόξον καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
Στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν.
Πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ,
Διχόμυθον ἔχουσα κραδίη νόημα.

II.

Συνετῶν ἐστὶν ἀνδρῶν,
Πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
Προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται·
Ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
Ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
Καρδίῃ, φαιδρῷ προσενέπῃ προσώπῳ,
Γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
Ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ·
Δεύτερον δὲ, φυὰν καλὸν γενέσθαι·
Τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως· εἶτα
Τέταρτον, ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

† ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὡσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.
Φίλταθ' Ἁρμόδι, οὔ τι πω τέθνηκας·
Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι
Ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.
Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω.
Ὡσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
Ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.
Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἁρμόδιε κ' Ἀριστόγειτον,
Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

TIMO-

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ῬΟΔΙΟΥ.

Ὠφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλῆτε,
Μήτε γῆ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ
Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
Κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

῾ΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Ἐστί μοι πλῆτος, μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
Καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
Πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω,
Τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι, τοὶ δὲ
Μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
Πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοὶ, κυνέοντι
Δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

* ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε·
Τὸ ΜΗΘΕΝ γὰρ ΑΓΑΝ ἄγαν με τέρπει.

† ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

Εἴθ' ἐξῆν οἱοῖός τις
Ἦν ἕκαστος, τὸ στῆθος
Διελόντα γνῶναι, ἔπειτα

Τὸν

Τὸν νῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
Ανδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

II.

Παλλὰς Τριτογένεί, ἄνασσ' Αθηνᾶ,
Ορθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
Ατερ ἄλγεών τε καὶ στάσεων
Καὶ θανάτων ἀώρων,
Σύ τε καὶ πατήρ.

III.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν,
Μεγάλην ἔχει τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς,
Εν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα,
Συνέρα, συνστεφανηφόρει,
Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο.
Συνσωφρονήσω σώφρονι.

III.

*PÆANES.

Conspicit, ecce! alios dextrâ lævâque per herbam,
Vescentes, lætúmque choro Pæana canentes,
Inter odoratum lauri nemus.

VIRG. ÆN. VI. 656.

†ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Ὑγιεία, πρεσβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον Βιοτᾶς·
Σὺ δ' ἐμοὶ πρόφρων σύνοικος εἴης.
Εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
Τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιλῆδος ἀρχᾶς· ἢ πόθων,
Οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν,
Ἢ ἔ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,
Ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
Τέθηλε πάντα, κ' λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
Σέθεν δὲ χωρὶς οὔ τις εὐδαίμων.

* API-

*ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΑΝ.

Αρετα πολύμοχθε γένει βροτέῳ,
Θήραμα κάλλιστον βίῳ,
Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερούς ἀκάμαντας·
Τοῖον ἐπὶ φρεὶν ἔρωτα βάλλες,
Καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
Χρυσᾶ τε πρέσσω καὶ γονέων,
Μαλακαυχητοῖό θ' ὕπνου.
Σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης,
Λήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
Εργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν,
Σοῖς τε πόθοις Αχιλλεὺς,
Αΐας τ' Αΐδαο δόμους ἦλθον·
Σᾶς δ' ἕνεκα φιλίου μορφᾶς
Ὁ Ατρεΐδας ἔντροφος
Αελίου χήρωσεν αὐγάς.
Τοιγὰρ ἀοίδιμον ἔργοις
Αθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

FINIS

EXCERPTORUM LYRICORUM.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUINTA.

EXCERPTA POETICA MISCELLANEA.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ,

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φίλεις πόδα, Καλλιμάχου μὲ
Ἰσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ἦρξεν· ὁ δ' ἥεισε κρίσσονα βασκανίης.
Οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

ΑΔΗΛΟΥ,

Ἀποφθέγματα τῶν ἑπτὰ Σοφῶν.

Ἑπτα Σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
ΜΕΤΡΟΝ μὲν ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ὁ Λίνδιος ἄπιν ΑΡΙΣΤΟΝ.
ΧΙΛΩΝ δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ.
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, ΧΟΛΟΥ ΚΡΑΤΕΕΙΝ, ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ.
ΠΙΤΤΑΚΟΣ, ΟΥΔΕΝ ΑΓΑΝ, ὃς ἦην γένος ἐκ Μιτυλήνης.
ΤΕΡΜΑ δ' ΟΡΑΝ ΒΙΟΤΟΙΟ, ΣΟΛΩΝ ἱερῆς ἐν Ἀθήναις.
ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΙΟΥΣ δὲ ΒΙΑΣ ἀπέφηνε Πριηνεύς·
ΕΓΓΥΗΝ ΦΕΥΓΕΙΝ δὲ ΘΑΛΗΣ Μιλήσιος ἤϋδα.

I.

*HYMNI.

[Ex. Brunckii. Analect. Vet. Poet. Gr. Argent. 1785. 8vo.]

Quid prius dicam solitis Parentis
Laudibus?——
Proximos illi tamen occupavit
Pallas honores. Hor.

†KΛEANΘOYΣ

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΚΥΔΙΣΤ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ
Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγὲ, νόμε μέτα πάντα κυβερνῶν,
Χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσαυδᾶν.
Ἐκ σεῦ γαρ γένος ἐσμὲν, ἰῆς μίμημα λαχόντες
Μοῦνον, ὅσα ζώει τε καὶ ἕρπει θνήτ' ἐπὶ γαῖαν.
Τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν ἀείσω·
Σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν
Πείθεται, ᾗ πεν ἄγῃς, καὶ ἑκὼν ὑπὸ σεῖο κρατεῖται.
Τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικήτοις ἐνὶ χερσὶν
Ἀμφηκῆ, πυρόεντα, ἀειζώοντα κεραυνόν.
Τῷ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ' ἐρρίγασιν,
Ὧ συ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὅς διὰ πάντων
Φοιτᾷ, μιγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.
Ὅς τόσσος γεγαὼς ὕπατος βασιλεὺς διὰ παντὸς - -

* * * * * * * * *

Οὐδέ τι γίνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σεῦ δίχα, δαιμον,
Οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλ[illegible]ον ἔτ' ἐνὶ πόντῳ,

Πλὴν ὁπόσα ῥέζεσι κακοι σφετέρῃσιν ἀνοίαις·
Καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ ἐ φίλα σοι φίλα ἐσσίν.
Ὧδε γὰρ εἰς ἓν πάντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
Ὥσθ' ἕνα γίνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἐόντα,
Ὃν φεύγοντες ἐῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοί εἰσι,
Δύσμοροι, οἵτ' ἀγαθῶν μὲν ἀεὶ κτῆσιν ποθέοντες,
Οὔτ' ἐσορῶσι θεὸν κοινὸν νόμον, ἤτε κλύουσιν,
Ὃν κεν πειθόμενοι σὺν νῷ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
Αὐτοὶ δ' αὖ ὁρμῶσιν ἄνευ καλῆ ἄλλος ἐπ' ἄλλα,
Οἱ μὲν ὑπὲρ δοξης σπεδὴν δυσέριστον ἔχοντες,
Οἱ δ' ἐπὶ πλεονεξίαν τετραμμένοι ἠδέϊ κόσμῳ,
Ἄλλοι δ' εἰς ὕπνους, καὶ σώματος ἡδέα ἔργα,
Σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
Ἀλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφες, ἀρχικέραυνε,
Ἀνθρώπες ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
Ἣν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
Γνώμης, ᾗ πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾷς,
Ὄφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθά σε τιμῇ,
Ὑμνέοντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκὲς, ὡς ἐπέοικε
Θνητὸν ἐόντ'· ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
Οὔτε θεοῖς, ἢ κοινὸν ἀεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

---

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἕοι τί κεν ἄλλο παρὰ στονδῆσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον ἑρανίδῃσι;
Πῶς καί νιν, ΔΙΚΤΑΙΟΝ ἀείσομεν, ἠὲ ΛΥΚΑΙΟΝ;
Ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἔν ἄντροισι φασι γενέσθαι,

Ζεῦ,

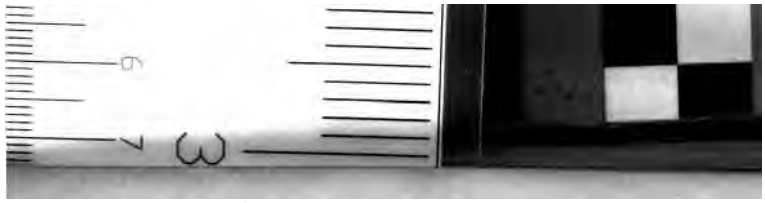

Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ. πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσαι· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' ἐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.
Ἐν δέ σε Παῤῥασίῳ Ῥείη τέκεν, ἦχι μαλισα
Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
Ἱερός· ἐδέ τι μὴν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἕρπετὸν, ἐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλά ἑ Ῥείης
Ὠγύγιον καλέεσσι λεχωΐον Ἀπιδανῆες.
Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀτεθήκατο κόλπων,
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' ἔπω μέγας ἔῤῥεεν, ἐδ' Ἐρύμανθος,
Λευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη· (μέλλεν δε μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
Αὖτις) ἐπεί τημόσδε, Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
Ἡ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
Ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἀμάξας,
Πολλὰ δὲ Καρνίωνος ἄνω, διερῇ περ ἐόντος,
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνὴρ
Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολύσκιόν τε Μετώπην
Διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' αμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη·
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὴ μέγαν ὑψόθι πῆχυν
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πελὺ διέσχη,
Ἐκ δ' ἔχεε μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ὦνα, τεὸν σπείρωσε, Νέδη δέ σ' ἔδωκε κομίσσαι
Κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
Πρεσβυτάτη Νυμφέων, αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστη γενεῇφι, μετὰ Στύγα τε, Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἀλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μέν ποθι πελὺ, κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισαι,

Συμφέρεται

Συαφίρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Τίωνοὶ πίνεσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρεσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ Νύμφη σε, (Θεναι δ' ἔσαν ἐγγυθι Κνωσσῦ)
Τετάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέεσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταραι προσεπηχύναντο
Δικταῖαι Μελίαι· σὲ δ' ἐκοίμισεν Αδρήστεια
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Αμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔδρως.
Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Παναχρίδος ἔργα μελίσσης
Ιδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείεσι Πάνακρα.
Οὖλα δὲ Κέρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος ἔασιν ἠχὴν
Ασπιδος εἰσαΐοι, καὶ μὴ σέο κυρίζοντος.
Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, ἐράνιε Ζεῦ·
Οξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἵκελοι.
Αλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανόν ἐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
Δηναιοὶ δ' ἐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' ἐλύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
Ὅς μάλα μὴ νενίηλος ; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
Πήλασθαι· τὰ δὲ τοσσον ὅσον διὰ πλεῖον ἔχεσε
Ψευδοίμην ἀἴοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκοήν.
Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα παλοι θέσαν· ἔργα δὲ χειρῶν,
Σὴ τε βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας ἔσαο δίφρου.
Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπέροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρτατον· ἐ σύ γε νηῶν
Εμπεράμως, ἐκ ἄνδρα σακέσπαλον, ἐ μεν ἀοιδόν·
Αλλά τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν ἀντιπαρῆκας,

Αλλα

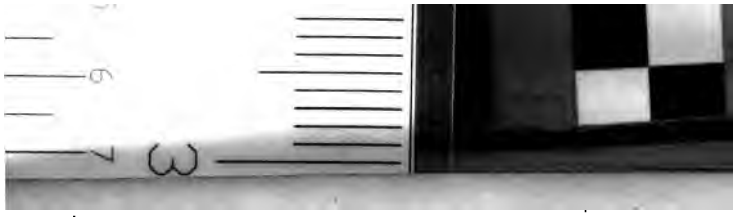

Αλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἔξέλεο πτολιάρχης
Αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
Ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' ἐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδάομεν Ηφαίστοιο,
Τευχήστὰς δ' Αρηος, ἑπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Αρτέμιδος, Φοίβε δε, λύρης εὖ εἰδοτας οἴμους·
Εκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς ἐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον· τῷ καί σφε τεὴν ἐκρίναο λῆξιν·
Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτος
Ακρης ἐν πτολίεσσιν ἐπόψιος, οἵ τε δικησι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνεσιν.
Εν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἄλις ὄλβον·
Πᾶσι μὲν, ἐ μάλα δ' ἶσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ἡμετέρῃ μεδέοντι· περὶ πρὸ γὰρ εὐρύ βεβηκεν.
Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·
Ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ·
Οἱ δὲ, τὰ μὲν πλειῶνι· τὰ δ' ἐχ ἑνί· τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐπόλεσας, ἐνέκλασσας δε μενοινὴν.
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης· τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', ἐκ ἔσαι· τις κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδε δ' ἀρετὴν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρα ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδε δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε· τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομέναν
Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκευσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
Σεῖσθέ νυν, ὦ ξανθαὶ, σεῖσθε Πελασγιάδες.
Οὔ ποκ' Αθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅπα δὴ, λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων·
Αλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ωκεανῶ
Ἰδρῶ καὶ ραθάμιγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ω ἴτ' Αχαιϊάδες, καὶ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως,
(Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίαν)
Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Αθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτριν· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τηνας.
Οὐδ' ὅπα τὰν Ιδᾳ Φρυξὶ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, ἐδὲ Σιμοέντος
Ἔβλεψε δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
Ἁ δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Ἀσέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο, λιτὰ λαβοῖσα
Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς·
Ω κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρωΐον οἷαν
Ἢ ῥόδον, ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.

Τᾷ

Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
Ὦ Κάσωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλεης.
Οἵσετε καὶ πτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίτας
Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Ἐξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ, μεγάλων παῖδες Ἀκεσοριδᾶν.
Ὦ θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἀ Διομηδεος ἀσπὶς,
Ὡς ἔθος Ἀργείως τετο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεῖν κεχαρισμένος ἱρεύς.
Ὅς πόκα βελευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάσδοντα, φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ὤχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ὠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀποῤῥώγεσσιν ἔθηκεν
Ἐν πέτραις, αἷς νῦν ὄνομα Παλλατίδες.
Ἐξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
Ἵππων καὶ σακέων ἀδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς πάλπιδας ἐς Φυσάδειαν
Ἢ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ἥξει Φορβαίων Ἰναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾷ θάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν· ἀλλὰ Πελασγὲ,
Φράσδεο μὴ ἐκ ἐθέλων τὰν βασιλειαν ἴδῃς.
Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν Παλλάδα τὰν πολιῆχον,
Τῶργος ἐσοψεῖται τᾶτο παυσάτιον.
Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγών τι
Ταῖσδ' ἐρέω· μῦθος δ' ἐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἑτέρων.
Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔκ ποκα Θήβας
Ἤλυ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
Ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔ ποκα χωρὶς ἔγεντο·
Ἀλλὰ καί ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,

Η 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κηραλίῳ·
Η 'πὶ Κορωνείας, ἢ ἐς 'Αλίαρτον ἐλαυνοι
'Ιππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Πολλάκις ἀ δαίμων μιν ἐῷ ἐπεβάσατο δίφρῳ.
Οὐ δ' ὄαροι Νυμφᾶν, ἐδὲ χοροστασίαι
'Αδεῖαι τελέθεσκον, ὅθ' ἐχ' ἀγεῖτο Χαριπλώ.
Αλλ' ἔτι και τὴναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
Καίπερ Αθαναίᾳ καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν.
Δή ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
'Ιππω ἐπὶ κράνᾳ 'Ελικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
Λῶντο· μεσαμερία δ' εἶχ' ὅρος ἀσυχία.

Ταρσίας δ' ἔτι μῶνος ἀμᾶ κυσὶν, ἄρτι γένεια
Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ανεστρέφετο·
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἦλυθε κράνας,
Σχίστλιος· ἐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ Θέμις ἦς.
Τὸν δὲ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Αθάνα.
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
Ω Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
'Α μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν·
Εστάθη δ' ἄφθογγος, ἐπόλλασαν γὰρ ἀνίαι
Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
'Α Νύμφα δ' ἐβόασε· Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας,
Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
Ομματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο· τεκνον ἄλαστε,
Εἶδες Αθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας·
Αλλ' ἐκ ἀέλιον παλιν ὄψεαι· ὤ ἐμὲ δειλάν.
Ω ὄρος, ὦ 'Ελικῶν ἐκ ἔτι μοι παριτὲ,
Η μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσσας
Καὶ πρόκας ἠ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις.
Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα,
Μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων

Εσχέ-

Εσχε, βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
Καί μιν Αθαναίη πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος·

Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσσα δ' ὀργὰν
Εἶπας· ἐγὼν δ' οὔ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Αθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παιδῶν
Ἁρπάσδειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι·
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅππα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
Αθρήσῃ, μισθῷ τῆτον ἰδᾶν μεγάλῳ.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν ἐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
Εργον, ἐπεὶ Μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα,
Ἀνίκα τοπρᾶτὸν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίσδευ,
Ω Ευηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
Πόσσα μὲν ἁ Καδμηῖς ἐσύτερον ἔμπυρα καυσᾶ,
Πόσσα δ' Αριταῖος τὸν μόνον εὐχόμενοι
Παῖδα, τὸν ἀβάταν Ακταίονα, τυφλὸν ἰδέσθαι;
Καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Αρτέμιδος
Εσσεται· ἀλλ' ἐκ αὐτὸν ὅ τε δρόμος, αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
Ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,
Ὁππόταν ἐκ ἐθέλων περ ἴδῃ χαρίεντα λοετρὰ
Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
Τετάκι δειπνασεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὀσέα μάτηρ
Λεξεῖται, δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα·
Ολβίσαν ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι,
Εξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.
Ω ἑτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα,
Τεῦ χάριν, ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα·
Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
Η μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον·
Γνωσεῖται δ' ὄρνιχας, ὅς ἀίσιος, οἵ τε πέτονται
Ηλιθα, καὶ ποίων ἐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες·
Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λακεδαιδαις.

Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
Δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον·
Καὶ μὸνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Αγεσίλᾳ
Ὡς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς, ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
Παλλάς· ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τό γε θυγατέρων
Δῶκεν Αθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι,
Λωτροχόοι, μάτηρ δ' ἔτις ἔτικτε θεάν·
Αλλὰ Διὸς κορυφά· κορυφὰ Διὸς ἐκ ἐπινεύει
Ψεύδεα· [μηδ' ἀτελῆ νεῦσε Διὸς] θυγάτηρ.

Ερχετ' Αθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
Τὰν θεὸν, ὦ κῶραι, τῶργος ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὐῤῥασι, σύν τ' ολολυγαις.
Χαῖρε θεὰ, κάδευ δ' Αργεος Ιναχίω.
Χαῖρε κ᾽ ἐξελάοισα, κ᾽ ἐς πάλιν αὖτις ἐλασσαις
Ἵππως, κ᾽ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

II.

II.

*SENTENTIÆ.

[Ex Brunckii Poetis Gr. Gnomicis. Argent. 1784. 12mo.]

Vos lene consilium et datis, et dato
Gaudetis, almæ.
Hor. Od. III. 4. 41.

† ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

I.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτ' ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι,
Κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή,
Ἀνθεα τῆς ἥβης γίγνεται ἁρπαλέα
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν. ἐπὴν δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
Γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθᾷ,
Αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τέρψεσι μέριμναι,
Οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου.
Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισὶν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν.
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

II.

Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἠρος, ὅτ' ἂψ αὐγὴ αὔξεται ἠελίου,
Τοῖς ἴκελοι, πτύχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες ἔτε κακὸν,

Οὔτ'

Οὔτ' ἀγαθὸν· Κῆρες δὲ παρεσήκασι μέλαιναι·
Ἡ μὲν ἔχει τέλος γήραος ἀργαλέου,
Ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδνανται ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
Αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτος.
Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
Αλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
Ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Αἴδην·
Αλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· ἐδέ τις ἐστιν
Ανθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

Αὐτίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι.
Αλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥστερ ὄναρ,
Ἧβη τ.μήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
Γῆρας ὕπερ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

IV.

Αἳ γὰρ ἅπερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων
Ἑξηκονταέτη μοῖρα πίχοι θανάτῳ.

V.

Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεᾶ
Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΙΣΟΝ τοι πλετῆσιν, ὅτῳ πολύς ἄργυρός ἐστι
Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρε πεδία,
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνα ταῦτα πάρεσι,
Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
Παῖδές τ' ἠδὲ γυναῖκες· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἐφίκηται
Ὥρη, σὺν δ' ἦβη γίγνεται ἁρμοδία,
Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
Χρήματ' ἔχων ἀδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.
Οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, ἠδὲ βαρείας
Νούσες, ἠδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

II.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
Φύσας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσι.
Τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτοὺς,
Ἥβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων
Λαχνᾶται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης.
Τῇ γὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδ' ἐσὶν ἄριστος
Ἰσχὺν, οἵ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχεσ' ἀρετῆς.
Πέμπτῃ κ' ὥριον ἄνδρα γάμε μεμνημένον εἶναι,
Καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν.
Τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς,
Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
Ἑπτὰ δὲ νῶν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος,
Ὀκτω τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
Τῇ δ' ἐνάτῃ δύναται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτῦ
Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ σοφίη.

Τῇ

Τῇ δεκάτῃ δ', ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτοὺς,
Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

III.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης·
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται ἢν δέ τις αὐτὴν
Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχης
Δῆμος ἀϊδρις ἐὼν δυσσύνην ἔπεσε.

IV.

Πρὸς Μίμνερμον εἰπόντα,

ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ἀλλ' εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τῆτο·
Μηδὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ λώϊον ἐφρασάμην.
Καὶ μεταποίησον λιγέως ταδὶ, ὧδε δ' ἄειδε.

ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Μηδ' ἐμοὶ ἄπλαυτος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

V.

Πολλοὶ γὰρ πλεῖσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς ἐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλεῖστον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδόν ἐστι,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

* ΣΙ-

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ.

I.

ΟΥΔΕΝ ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί.
Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
ΟΙΗΠΕΡ ΦΥΛΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ.
Παῦροί μιν θνητῶν ἔασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
Ἀνδρῶν ἥ τε νέων σήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὅφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
Κῆφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσόμεν, ἤτε θανεῖσθαι,
Οὐδ', ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασιν
Ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
Θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

II.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
Πάντων, ὅσ' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει.
Νῆς δ' ἐκ ἔπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
Αἰὲι βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
Ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
Ἐλπὶς δὲ πάντας καὶπιπειθείη τρέφει
Ἀπρηκτον ὁρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
Νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
Πλούτῳ τε καὶ γαθοῖσιν ἵξεσθαι φίλον.
Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαὸν,
Πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι

Φθείρουσι

Φθάρεσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἀρεα δεδμημένους
Πέμπει μελαίνης Αἴδης ὑπὸ χθονὸς.
Οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
Θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζώειν·
Οἱ δ' ἀγχόνην ἥψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
Καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
Οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι,
Καὶ πήματ' ἐστίν. εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

III.

Γυναικὸς ἐσθλὴν χρῆμ' ἀνὴρ λῃΐζεται
Ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

---

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

ΑΘανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται
Τίμα· καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς.
Τούς τε καταχθονίους σέβου δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐπιγαιοῦντας·
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅς τις ἄριστος.
Πράσσοι δ' εἶπε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὅφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, καὶ λαγνείης τε,
Καὶ θυμῷ· πρήξεις δ' αἰσχρὸν ποτε, μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν·

Εἶτα

Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδενὶ ἔθιζε.
Αλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φίλει, ἄλλοτ' ὀλέσσαι.
Ὅσσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ἤν ἂν μοῖραν ἕλῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει·
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ·
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δαλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐπιπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν· ψεῦδος δ' ἤν πέρ τι λέγηται,
Πράως ἴσχ'· ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.
Μηδείς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μήτ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι·
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέλῃται.
Δειλῷ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
Αλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκευ
Ὅσσα χρεών, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τε πέρι σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή.
Αλλὰ ποτῷ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τοῦθ', ὃ μὴ σ' ἀνιήσει.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον·
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὅπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἃ σε μὴ βλάψει· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῇ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηστὰ δὲ, τέρπου.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τέτων χρὴ ἐρᾶν σε
Ταῦτά σε της θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως· ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι· τούτων δὲ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητων τ' ἀνθρώπων
Συσσασιν, ἥ τε ἕκαστα διέρχεται· ἥ τε κρατεῖται·
Γνώσῃ δ', ἥ θέμις ἐστὶ, φυσιν περὶ πάντος ὁμοίην,
Ὥστε σε μήτε ἀέλπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας·
Τλήμονες, οἵ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων ἐκ ἐσορῶσιν
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι
Αλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λελῃθε
Σύμφυτος, ἣν ἐ δεῖ προσάγειν. ἄκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἢ πολλῶν με κακῶν λύσειας ἅπαντας,
Εἰ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Αλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Εξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Αλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν ἔπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
Εν τε λύσει ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζευ ἕκαστα,
Ηνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ην δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Εσσεαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, ἐκ ἔτι θνητός.

* ΘΕΟ-

* ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

ΒΟΥΛΕΟ δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Η πλετεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνες διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππες
Εὐγενέας· καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Κτήσασθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακὸς ὐ μελεδαίνει
Εσθλὸς ἀνὴρ, ἢν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδὲ γυνὴ κακῷ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄποιτις
Πλεσίε· ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακῆ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθῆ· πλῆτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαίδη, ἀσῶν
Μαυρῆσθαι. συν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἔεσαν,
Εἰς οἶκες ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Ενδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
Εντύει, ἥ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Ὅσις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι ἐδὲν,
Αλλ' αὐτὸς μῆνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόε βεβλαμμένος ἐσθλῆ.
Ισως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιζάμεθα.

Οἱ κακοὶ ὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγίνασιν,
Αλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Εργα τε δείλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
Ελπόμενοι κείνες πάντα λέγειν ἔτυμα.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμῆ κόρος ὤλεσεν ἤδη
Ανδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἤθελον.

Ελπὶς

Ελπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ανθρώποισιν ὁμοῖοι.
Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων ἔτ' ἔσσεται, ἔτε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἀδὼν δύσεται εἰς Αἴδε.

Εστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἑκάστε·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Οὐκ ἔραμαι κλισιῶ βασιληΐῃ ἐγκαταλεῖσθαι
Τεθνεώς· ἀλλά τι μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν·
Ασπάλαθοί γε τάπησιν ὁμοῖον ῥῶμα θανόντι.
Το ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται, ἢ μαλακόν.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

ΕΝ οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
Ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

---

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Κρύψαι, Φειδία,
Ἅπαντα τἄλλα τις δύναιτ' ἄν, πλὴν δυοῖν,
Οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών·
Αμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
Καὶ τῶν λόγων αὖ· ὥστε τοὺς ἀρνεμένες
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοὺς ποιεῖν.

---

‡ ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

ΤΡεῖς γὰρ μόνας κρατῆρας ἐγκεραννύω
Τοῖς εὖ φρονεῦσι τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,
Ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον

Ερωτος

Ερωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνε,
Ὃν εἰστιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
Οἴκαδε βαδίζεσ'· ὁ δὲ τέταρτος ἐκ ἔτι
Ἡμέτερος ἔστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς·
Ἕκτος δὲ κώμων· ἕβδομος δ' ὑτωπίων·
Ογδοος ἀνακλητόρων· ὁ δ' ἔννατος χολῆς·
Δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν.
Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
Ὑποσπελίζει ῥᾳδίως τοὺς πεπωκότας.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

I.

Ανὴρ δίκαιός ἐστιν, ἐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Αλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται.
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
Αλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Εχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
Αλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κὐ δοκεῖν εἶναι θέλει.

II.

Ἡδιον ἐδὲν, ἐδὲ μεσικώτερον
Εστ', ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν.
Ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἐὰν ὁ λοιδορούμενος
Μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν.

III.

Πάντ' ἐστιν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
Φεύχῃ τις, ὃς πρόσεστι τοῖς ζητεμένοις.

IV.

IV.

Πολὺ μεῖζον ἐστι τῦ κακῶς ἔχειν κακὸν,
Τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπεμένοις
Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει λέγειν.

V.

Ανθρωπον ὄντα ῥᾴδιον παραινέσαι
Εστὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν ἐχὶ ῥᾴδιον.
Τεκμήριον δὲ τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
Ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλῦντας· εἶτ' ἐπὰν πταίσωσί τι,
Αὐτοὺς ποιῦντας πάνθ', ὅσ' ἐκ ἐῶν τότε.
Ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἔστ' ἴσως.

VI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κᾆν δύ' εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' ἔπῃ πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
Τεκμήριον δὲ τῦδε τὸν Ὁμηρον λάβε.
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Αλλ' ὁδὲ εἷς Ὁμηρον ἔρηκεν μακρόν.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

ΑΕΙ κράτιστόν ἐστι τἀληθῆ λέγειν
Εν παντὶ καιρῷ· τῦτ' ἐγὼ παρεῖγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

II.

II.

Μὴ τῦτο βλέψῃς, ἀ νεώτερος λέγω,
Αλλ' εἰ φρονούντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν ἐρῶ.

III.

Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πέιθεται ταχὺ,
Η τοι πονηρὸς αὐτὸς ἐστι τοὺς τρόπες,
Η παντάπασι παιδαρίε γνώμην ἔχει.

IV.

Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

ΕΙ τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάστης ἡμέρας
Αλγεῖν συιέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῦ πιεῖν
Τὸν ἄκρατον, ἡμῶν ἀδὲ εἷς ἔπινεν ἄν·
Νῦν δὲ πρότερόν γε τῦ πόνε τὴν ἡδονὴν
Προλαμβάνοντες ὑστερῦμεν τἀγάθε.

---

† ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΘΤΩΝ.

ΟΠΛΟΝ μέγισόν ἐστιν ἡ 'ρετὴ βροτοῖς.
Δίκαιος εἶναι, μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
Ανθρωπος· ἱκανὴ προφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.
Υπερ σεαυτῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτῦ λέγε.

Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὀργὴ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ τὰ καίρια.
Μή μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Ἰσος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν πρὸς χεῖρας βίᾳ.
Μέμνησο νέος ὢν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον.
Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ.
Ὡς πανταχῇ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.
Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
Φιλεῖ δ' ἑαυτὸν πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Τῆς ἐπιμελείας δῆλα πάντα γίγνεται.
Οὐδεὶς ὃ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς βλέπει.

III.

III.

* EPIGRAMMATA

[Ex. Anal. Vet. Poet. Gr. Edit. Brunck. Argent. iii. tom. 8vo.]

Sed tamen et parvæ nonnulla est gratia Musæ.
Mart. IX. 27.

ΕΚ ΤΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εἰς Βανκίδα τὴν νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τιλευτήσασαν.

Νύμφας Βανκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τᾶτο λέγοις Ἀΐδᾳ·
Βάσκανος ἐσσ' Ἀΐδα· τὰ δέ τοι καλά μευ ποθορῶντι
Ὠμοτάταν Βανκᾶς ἀγγελέοντι τύχαν,
Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἅς δόμον ἄγετο πεύκας
Ταῖδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς,
Καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν
Ἐς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο. 8

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

I.

Ανδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτῇ
Ἱππίᾳ Αρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις,
Ἣ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων,
Παίδων τ', ἐκ ἤρθη νῷν ἐς ἀτασθαλίην.

II.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ερωτα
Ἐξ ἰδίης ἔλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνη μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ· φίλτρα δὲ τίπτω
Οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ηρεμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα πισσὲ
Ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους,
Καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδα, ἥ τε φιλορρὼξ
Αμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
Ησκησεν, Μεσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐραστῶν
Εσμον ἐνὶ προθύροις Λαΐς ἔχεσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

II.

II.

Αἱ Χάριτες τέμενός τί λαβεῖν, ὅπερ ἐχὶ πεσεῖται,
Ζητῆσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνες.

III.

Ναυηγῆ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐσὶ γεωργῆ
Ὡς ἀλὶ κὴ γαίη ξυνὸς ὕπες' Αἴδης.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἀδ' ἐγὼ ἀ τλάων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
Ἡδονῇ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμως,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, ἅπερ ἅπασιν
Ἀ κακόφρων Τέρψις κρείσσον ἐμῆ κέκριται.

ΑΝΥΤΗΣ.

Μάνης ἔτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκὼς
Ἰσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μὴ σύ μ' ἐπ' οἰονόμοιο περιπλέον ἰλύος ὦδε
Τῆτο χαραδραίης θερμὸν, ὁδῖτα, πίης·
Ἀλλὰ μολὼν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβατον ἄκραν,
Κᾆσέ γε πὰρ κείνᾳ ποιμενίᾳ πίτυϊ,
Εὑρήσεις κελαρύζον ἐϋκρήνε διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

II.

Ἰξαλος ὑπώγων αἰγὸς τόσις ἔν ποτ' ἀλωῇ
Οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἴδαψε κλάδες.

Τῷ

Τῷ δ' ἕπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· κεῖρε, κάκιστε,
Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρπόφορον·
Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος ἥσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

III.

Ὠλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε. τόσην ἅλα μετρήσασαν,
Ἐν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένῃ,
Ἣν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ἠόνος· ἀλλὰ θαλάσσης
Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὗρον ἀπιστοτέρην.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἄ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνες ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἀ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς Ἀΐδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
Αἱ δὲ κύνες κλαίγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας
Ὀσσέων ἀδὲ τέφρα λέπεται οἰχομένας;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

I.

Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος Ακάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται· θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

II.

α Σύντομος ἦν ὁ ξᾶνος, ὁ κ᾽ στίχος ἐ μακρὰ λέξων·
Θῆρις Ἀρισταίῳ Κρὴς ὑπ' ἐμοί· β δολιχόν·

III.

Εἶτας Ἥλιε χαῖρε Κλεόμβροτος ὠ 'μβρακιώτης
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλᾶ τείχεος εἰς Ἀΐδην,
Ἄξιον ἔτι παθὼν θανάτε κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἕν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμ' ἀναλιξάμενος.

ΗΔΥ-

ΗΔΥΛΟΥ.

Λυσιμελὲς Βάκχε, καὶ λυσιμελὲς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελὴς ποδάγρα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὰν Πιτάναν Θρασύβελος ἐπ' ἀσπίδος ἦλυθεν ἄπνους,
Ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς ἀντία πάντα· τὸν αἱματόεντα δ' ὁ πρέσβυς
Θεὶς ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννιχος ἆπτε τάδε·
Δακλοὶ κλαιέσθωσαν· ἐγὼ δέ σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ,
Ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον·
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Ὀξὺν ἐπιβρύκεσ', οἷα Λάκαινα γυνά.
Ἐῤῥε κακὸν φίτυμα διὰ σκότος, ἔ διὰ μῖσος
Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι,
Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔῤῥε ποθ' Ἅδαν,
Ἐῤῥε· τὸν ἐ Σπάρτας ἄξιον, ἔ σ' ἔτεκον.

II.

Μή σοι τοῦτο, Φιλαινὶ, λίην ἐπικήριον ἔστω.
Εἰ μὴ πρὸς Νείλῳ γῆς μορίης ἔτυχες,
Ἀλλά σ' Ἐλευθέρνης ὄδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ ἴση
Πάντοθεν εἰς Ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

ANTI-

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

I.

Ἑπτὰ πόλεις μάρναντο σοφὴν διὰ ῥίζαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφών, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

II.

Πλεῖστος Ἀριστείδη δάμαλις μία, καὶ τριχόμαλλος
Ἦν οἷς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἠμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' ὠδὶς
Τὴν δάμαλιν· πενίης ὤλετο βουκόλιον.
Πηροδέτῳ δ' ὅ γ' ἰμάντι κατ' αὐχένος ἅμμα λυγώσας,
Οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε παρ καλύβῃ.

III.

Ὅ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα, καὶ ἁρπάκτειραν ἐρύκων
Σπέρματος, ὑψιπετῆ Βιτονίαν γέρανον,
Ῥινῇ χερμαστῆρος ἐΰτροφα κῶλα τιταίνων,
Ἀλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.
Καί με τὶς ἠτήτειρα παρὰ σφυρὰ δισψὰς ἔχιδνα
Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον
Ἠελίῳ κήρωσεν· ἴδ' ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσων
Τεῦν ποσὶν ἐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ναυηγὸς τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὅθ' ἡμᾶς
Ὀλλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρευν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τριέτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάναχτα
Εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσκάσατο.

Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἅρπασε μάτηρ,
Σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
Νύμφας δ' ἐκ ἐμίηνεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
Ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες, αἳ πόρον Ἕλλης
Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
Ἢν πε ἐπ' ἠϊόνων Κῴαν κατὰ νᾶσον ἴδητε
Φανὶον ἐς χαροπὸν δερκομέναν πέλαγος,
Τῆτ' ἔπος ἀσγείλασθε· Καλὴ νυὲ, σός με κομίζει
Ἵμερος ἐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον.
Εἰ γὰρ τῆτ' εἴποιτ', εὖ ἐς τελος αὐτίκα κ᾽ Ζεὺς
Οὔριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

II.

Ἀάκρυά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονὸς Ἡλιοδώρα
Δωρεῖμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Ἀΐδαν,
Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε κ᾽ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἰ αἰ, πε τὸ πολιὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅδας.
Ἅρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Ἀλλά σε γεινεῖμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
Ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

III.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
Δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.

Ἀρτι

Αρτι γὰρ ἐστέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχευν
Λωτοὶ, κ᾽ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
Ηῶος δ᾽ ὁλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ᾽ Υμέναιος
Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
Αἱ δ᾽ αὐταὶ κ᾽ φθέγγος ἐδαδούχεν παρὰ παστῷ
Πεῦκαι, κ᾽ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

ΑΡΧΙΟΥ.

Θρῄϊκας αἰνείτω τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν υἷας
Ματέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένης·
Εμπαλι δ᾽ ὀλϐίζεσιν ὅσες αἰῶνα λιπόντας
Απροϊδὴς Κηρῶν λάτρις ἔμαρψε Μόρος.
Οἱ μὲν γὰρ ζώοντες, ἀεὶ παντοῖα περῶσιν
Ες κακά· τοὶ δὲ κακῶν εὗρον ἄκος φθίμενοι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ισχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετρίδες, εὕδετε μακρὰ,
Κὴν ὄρθρον προλέγῃ γῆρυς ἀλεκτρυόνων.
Δηὼ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθες·
Αἱ δὲ κατ᾽ ἀπροτάτην ἀλλόμεναι τροχιὴν,
Αξονα δινεύεσιν· ὁ δ᾽ ἀπτίνεσσιν ἐλικταῖς
Στρωφᾶται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
Γευόμεθ᾽ ἀρχαίης βιότε πάλιν, εἰ δίχα μόχθε
Δαίνυσθαι Δηῦς ἔργα διδασκόμεθα.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις,
Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχεε πτέρυγας,
Μέσφα μιν ἠράνιον κρύος ὤλεσεν· ἦ γαρ ἔμεινεν
Αἰθέρος ἠδ᾽ αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.

Πρόκη

Πρόκνη τ' Μήδεια, κατ' Ἄϊδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ.

Ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη,
Δούναξ ἱππείης ἐκ τριχὸς ἑλκομένη,
Εἴδαρ ὅτ' ἀγκίστρε φόνιον πλάνος ἀμφιχανεῖσα
Ὀξείην ἐρυθρὴ φυκὶς ἔφριξε πάγην.
Ἁρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέπτανεν, ἄλματι λάβρῳ
Ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρύγων.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

I.

Εἶαρος ἠνθεμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσῳ
Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
Σοὶ ἐπιμειδήσαντα, γενεθλίῃ ἄσμενα τῇδε
Ἠοῖ, νυμφιδίων ἀσσοτάτῃ λεχέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
Λώϊον, ἢ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.

II.

Οθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἀρρίος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνῃ
Κλινθεὶς, ἐκ πολλῶν ἠμιθανὴς βελέων,
Αἰετὸν ἁρπασθέντα φίλῃ στρατῇ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
Αὖθις ἀρηϊφάτων ἄνθορεν ἐκ νεκύων·
Κτείνας δ', ὅς σφ' ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μῆνος ἀήττητον δεξάμενος θάνατον.

I.

Αἶγά με τὴν εὔθηλον, ὅσων ἐπένωσεν ἀμολγεύς,
Οὔθατα, πασάων πελυγαλακτοτάτην,

Γευσάμενος, μελιηδὲς ἐπεὶ ἐφράσσατο πῖαρ
Καῖσαρ, κὴν νηυσὶ σύμπλοον ἠγάγετο.
Ἦξω δ' αὐτίκα τε κ᾽ ἐς ἀϛέρας· ὣ γὰρ ἐπίσχον
Μαζὸν ἐμὸν, μείων ἐδ' ὅσον Αἰγιόχε.

ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μήτε με χείματι πόντος ἄγει θρασύς, ἐδὲ γαλήνης
Ἀργῆς ἠσπασάμην τὴν πολυνηνεμίην.
Αἱ μεσότητες ἄριϛαι, ὅπη δέ γε πράξιες ἀνδρῶν·
Καὶ μάλα μετρον ἐγὼ τἄρκιον ἠσπασάμην.
Τῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας·
Εἰσὶ τινὲς πρηεῖς κ᾽ βιότε Ζέφυροι.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Αλκων ὁλοῷ ϛφιγγχθέντα δράκοντι
Αθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χερί·
Θηρὸς δ' ἐκ ἀφάμαρτε· διὰ ϛόματος γὰρ ὀϊϛὸς
Ηϊξεν, τυτθῦ βαιὸν ὕπερθε βρέφες.
Παυσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυῖ τῇδε φαρίτρην,
Σῆμα κ᾽ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐϛοχίης.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

I.

Ἡ πήρη, κ᾽ χλαῖνα, κ᾽ ὕδατι πιληθεῖσα
Μᾶζα, κ᾽ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,
Καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῷ κυνὶ μέτρα βίοιο
Αρκια· κὴν τούτοις ἦν τι περισσότερον.
Κοίλαις γὰρ τόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην,
Εἶπε· Τί κ᾽ σὲ μάτην, ὄϛρακον, ἠχθοφόρει;

II.

Α καλὸν, αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν,
Απλαϛοι χειρῶν, αὐτοπαγὲς θαλάμαι,

Πρείπιος

Προίκιος ἀνθρώπων βιότῳ χάρις, ἐχὶ μακέλλας,
Οὐ βοὸς, ἐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
Γαυλῷ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
Πηγάζει σκήνευς δαψιλὲς ἐξ ὀλίγε.
Χαίροιτ' εὐαγέες, ᾗ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
Αἰθερίε πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μάντιες ἀτερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
Ἐρροιτ' εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
Ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
Τλήμονας, ἐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δε,
Ὡς ἄτερ ἀγκίστρε νηχόμενον δέλεαρ.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

I.

Ανθρωποι δείλης, ὅτε πίνομεν· ἢν δὲ γένηται
Ὄρθρος, ἐπ' ἀλλήλες θῆρες ἐγειρόμεθα.

II.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὁ μηδένι μηδὲν ὀφείλων·
Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας· τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
Ην δὲ μανεὶς γήμῃ τις, ἔχει χάριν, ἢν κατορύξῃ
Εὐθὺς τὴν γαμετὴν, προῖπα λαῶν μεγάλην.
Ταῦτ' εἰδὼς σοφός ἴσθι· μάτην δ' Επίκηρον ἔασον
Πᾶ τὸ κενὸν ζητᾶν, ᾗ τίνες αἱ μονάδες.

APL-

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ἀμπελὶς ἡ φιλάκρητος, ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγῷ
Ἤδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
Λαθριδίῃ Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἐπὶ ληνῷ
Πῶμα, κυκλωπείην πλησομένη κύλικα·
Πρὶν δ' ἀρύσαι μογερὰν ἔκαμεν χέρα, ὡς δὲ παλαιῇ
Νηὺς ὑποβρύχιος, ζωρὸν ἔδυ πέλαγος.
Εὐτέρπη δ' ὑπὸ τύμβον ἀποφθίμένης θέτο σῶμα
Λάϊνον, οἰνηρῶν γείτονα θειλοπέδων.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

I.

Οὐκ ἔσθ' ἕτος ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχεσαν
Βούλετ' ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος·
Αλλ' ὅσις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος οἴστρῳ
Στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος.
Οὗτος ἔρως, πῦρ τοῦτο· τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως
Τέρπει, τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένες.

II.

Ηράσθης πλουτῶν Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
Οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.
Ἡ δὲ πάρος σε καλεῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἀδωνιν
Μηνοφίλα, νῦν σευ τέκνομα πυνθάνεται·
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πτόλις; ἦ μόλις ἔγνως
Τοῦτ' ἔπος, Ὡς ἀδεὶς ἀδὲν ἔχοντι φίλος.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ.

Εἰς παῖδα τῆς μητρὸς τεθηπυίας μαστὸν θηλάζοντα.

Ἔλκε τάλαν παρὰ μητρὸς ὃν οὐκέτι μαζὸν ἀμέλξεις,
Ἔλκυσον ὑστάτιον νᾶμα καταφθιμένης·

Ἤδη

Ἠδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
Φίλτρα κ᾽ εἰν Αἴδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθε.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Αν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς ἐδὲν ἀδικεῖς με·
Αν δὲ παρόντα, καλῶς, ἴσθι κακῶς με λέγων.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Αμβαίνων Ἑλικῶνα μέγαν κάμες· ἀλλ᾽ ἐπορέσθης
Πηγασίδος κρήνης νεκταρέων λιβάδων.
Οὕτω καὶ σοφίης πόνος ὄρθιος· ἦν δ᾽ ἄρ᾽ ἐπ᾽ ἄκρον
Τέρμα μόλῃς, ἀρύσῃ Πιερίδων χάριτας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

I.

Εν πᾶσιν μεθύεσιν Ακίνδυνος ἤθελε νήφειν,
Τοὔνεκα κ᾽ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

II.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειὴς Αἴδης ἥρπασε, Καλλίμαχον.
Αλλά με μὴ κλαίοις· κ᾽ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, κ᾽ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

III.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστι·
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

IV.

Ανθρώπους μὲν ἴσως λήσεις ἄτοπόν τι ποιήσας.
Οὐ λήσεις δὲ θεούς, ἐδὲ λογιζόμενος.

V.

Πλοῦτος ὁ τε ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής
Τἄλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν ἀγαθῶν.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

I.

Πανὶ φιλοσπήλυγι, καὶ ἐρεσφοιτάσι Νύμφαις,
Καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἁμαδρυάσι,
Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς πριν συοφθόντεσι Μάρκος
Μηδὲν ἑλὼν, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασε.

II.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ πρήνην
Ἐλθης, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτε.

III.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγεσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐτρίω.

IV.

Τῷ λιθίνε Διὸς ἐχθὲς ὁ κλινικὸς ἥψατο Μάρκος·
Καὶ λίθος ὢν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

V.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

VI.

Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτῷ
Ὁ φθονερὸς Διοφῶν ἐγγὺς ἰδὼν ἐτάκη.

VII.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι
Γηράσκειν πολλὰς εἰς ἐτέων δεκάδας.

VIII.

VIII.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος ἐπέτι θρήνῳ,
Τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτῳ.

IX.

Μάγνον, ὅτ' εἰς Ἅϊδην κατέβη, τρομέων Ἀϊδωνεὺς
Εἶπεν· Ἀναστήσων ἦλυθε καὶ νέκυας.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ κάρκαιρε, καὶ κοναβεῖ, τό τε σίζει,
Καὶ πελάργυζε λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει τις Ὀλυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
Τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλέως.
Χὠ μάντις, Πρῶτον μέν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
Καὶ μὴ χειμῶνος, τῆ δὲ θέρευς ἀνάγυ.
Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῇς, ἥξεις κἀκεῖσε κἀκεῖθε,
Αν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

I.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
Ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

II.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν,
Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.

Οὐδ

Οὐδὲ λέγει ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ ἐὰν πταρῇ· ἐ γὰρ ἀκέσει
Τῆς ῥινὸς, πολὺ γὰρ της ἀκοῆς ἀπέχει.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ομματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Αθήνης,
Τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ της Θέτιδος.
Εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκουει·
Ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

I.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐσίν· ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας,
Τὴν μίαν ἐν Θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν Θανάτῳ.

II.

Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὤπασεν ἄλλο, γυναῖκας.
Εἶθε δὲ μήτε γυνὴ τὸ πῦρ ἐφάνη.
Πῦρ μὲν δὴ ταχέως κὴ σβέννυται· ἡ δὲ γυνὴ πῦρ
Ασβεστον, φλογερὸν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.

III.

Πᾶσαν Ὅμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερήν τε γυναῖκα,
Σώφρονα, κὴ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον.
Εκ γὰρ τε Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
Καὶ διὰ σωφροσύνην Πηνελόπης Θάνατοι.
Ιλιὰς ἓν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός.
Αὐτὰρ Οδυσσείη Πηνελόπη πρόφασις.

IV.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις· ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχας.
Γευόμενος πάντων ἐδὲν ἔχεις ἴδιον.

V.

V.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατος ἐσι σιωπῶν,
Τὸν λογον ἐγκρύπτων, ὡς πάθος αἰσχρότατον.

VI.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, κ᾽ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

VII.

Ελπίδος ἐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, ἐδ᾽ ἀλεγίζω
Λοιπὸν της ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα·
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίη δὲ συνοικῶ.
Ὑβρισὴν πενίης πλῶτον ἀποστρέφομαι.

ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Χαλκὸν ἔχων, πῶς ἐδὲν ἔχεις; μάθε· πάντα δανείζεις.
Οὕτως ἐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἵν᾽ ἄλλος ἔχῃ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Κερδαλέες δίζεσθε δόμες, ληΐστορες, ἄλλες·
Τοῖσδε γάρ ἐσι φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πενίη.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Ἑρμοκράτης της ῥινός· ἐτεὶ τὴν ῥῖνα λέγοντες
Ἑρμοκράτες, μικροῖς μακρὰ χαριζόμεθα.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

I.

Σπεύδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐῶπις Ερευθὼ,
Πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ.
Βήσομαι ἐς ξείνην τιν' ἔφην, χθόνα· μίμνε δὲ κούρη
Αρτιπος, ἡμετέρῃ μνῆστιν ἔχουσα πόθῳ.
Ἡ δὲ μέγ' ἐσονάχησε καὶ ἤλατο, καὶ τὸ πρόσωπον
Πλῆξε, καὶ εὐπλέκτῳ βόστρυν ἔρηξε κόμης,
Καί με μένειν ἱκέτευσεν· ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπειθὴς
Ομματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μένων.
Ολβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαι
Πάντων, εἰς μεγάλην τῆτο δέδωκα χάριν.

II.

Σοὶ, μάκαρ αἰγίκναμε, παράπτιον ἐς περιωπὴν,
Τὸν τράγον, ὦ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας.
Σοὶ γὰρ κασορίδων ὑλακὰ καὶ τρίσομος αἰχμὴ
Εὔαδε, καὶ ταχινῆς ἔργα λαγοσφαγίης,
Δίκτυά τ' ἐν ῥοθίοις ἁπλώμενα, καὶ καλαμευτὰς
Κάμνων, καὶ μογεῶν πᾶσμα σαγηνοβόλων.
Ανθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ καὶ πόντιον ἄγραν
Ανυε, καὶ πτῶκας πολλάκις ἐξεσόβει.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

I.

Οὔτε ῥόδον σεφάνων ἐπιδεύεται, ἅτε σὺ πέπλων,
Οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
Μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολείπεται, ἠδὲ κομίζει
Χρυσὸς ἀπεκτήτε σῆς τριχὸς ἀγλαΐην·

Ινδὴ

Ινδῴη δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἴθοπος αἴγλης,
Αλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαυροτέρην.
Χείλεα δὲ δροσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
Ηθεος ἁρμονίη, κεσσὸς ἔφυ Παφίης.
Τέτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μένοις
Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

II.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὁρμὴ
Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι.
Καὶ βροτέε βιότε σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
Νῦν μὲν ὑπερβάλλων, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
Αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε
Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

III.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια· παρθενίη δὲ
Τὸν βίον ὤλεσεν ἂν πᾶσι φυλασσομένη.
Τοὔνεκεν ἐνθεσμως ἄλοχον λάβε, καί τινα κόσμῳ
Δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν· φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

IV.

«Οὔνομά μοι.. ⁶τι δὲ τοῦτο; «παλαὶ δέ μοι.. ⁶ὲς τί ἢ τοῦτο;
«Κλεινὸς δ' εἰμὶ γένες· ⁶εἰ γὰρ ἀφαυρότατος;
«Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον· ⁶εἰ γὰρ ἀδόξως;
«Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν... ⁶τίς τίνι ταῦτα λέγεις;

V.

Ενθάδε Πιερίδων τὸ σόφον σόμα, θεῖον Ὅμηρον,
Κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
Εἰ δ' ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἠέρα νῆσος,
Μὴ τόδε θαμβήσῃς, ὦ ξένε, δερκόμενος.

Καὶ

Καὶ γὰρ ἀλητεύεσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Λητοΐδην.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ΕΥΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἡρωΐδος εὗρεν ἀοιδῆς·
Κλειὼ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν.
Εὐτέρπη τραγικοῖο χορῷ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὗρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλούς.
Ὕμνους ἀθανάτων Ερατὼ πολυτερπέας εὗρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὗρεν.
Οὐρανίη πόλον εὗρε καὶ ἠρανίων χορὸν ἄστρων.
Κωμικὸν εὗρε Θάλεια βιον τε καὶ ἤθεα πεδνά.

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢ δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους ψήλῃ χαρίσῃ, λίθος ἐσί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τι σχεῖς μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥὶς Κάστορός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ', ἂν ῥέγχῃ· τῇ δὲ τρύγῃ, δρέπανον·
Ἐν πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείροντι δ' ἄροτρον·
Ἀγκιστρον γριπεῖ· ὀψοφάγοις κρεάγρα,

Ναυπηγοῖς

Ναυπηγοῖς σχένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρασόπεπλον·
Τέκτοσιν ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
Οὕτως εὐχρήστε σκεύες Καστωρ τετύχηκε,
Ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

V.

Ἱρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, ἐδὲ καθαρμῶν
Χρειώ· της ἀρετῆς ἥψατο ἐδεν ἄγος.
Ὅστις δ' ἐλοόν ἦτορ, ἀπόσιχε· οὔ ποτε γὰρ σὴν
Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Αιχίσης, καὶ Αδωνις.
Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνες· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Αφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον ἔειπεν ἰδεῖσα·
Κύπρι, θέλεις ἔτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Λάδας τὸ στάδιον ἆθ' ἥλατο, ἅτε διέπτη,
Δαιμόνιον τὸ τάχος, ἐδὲ φρὰσαι δυνατόν.
Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγος ἐν ἔασι, καὶ σεφανῦτο
Λάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλον ἐκ ἴδραμον.

X.

X.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Βαιὸς κὴ Παφίης ἔπλετο κῆρος Ερως.

XI.

Εἴ τις ἅπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

XII.

Ωκεῖαι χάριτες γλυκερωτέραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις κενεὴ, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

XIII.

Εἰς αἶγα θηλάζουσαν λύκον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω ἐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Η ΧΑΡΙΣ ΑΛΛΑΞΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΟΥ ΔΥΝΑΤΑΙ.

XIV.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος, ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ.
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα κὴ κραδίην.

XV.

Ην νέος ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι,
Ω μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις,
Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην ὅποτ' οὐδὲ ἔν εἶχον·
Νῦν δ' ὅποτε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

XVI.

Οἶνος κὴ τὰ λοετρὰ κὴ ἡ περὶ Κύπριν ἐρωὴ
Ὀξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς Ἀΐδην.

XVII.

XVII.

Πᾶν τὸ περιτ]ὸν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιὸς,
Ὡς κ᾽ τῆ μέλιτος τὸ πλέον ἐσὶ χολή.

XVIII.

Πλετᾶν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
Χρῆσις γὰρ, πλούτε μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Αν μετέχης αὐτῶν σὺ, σὰ γίνεται· ἂν δὲ φυλάτ]ης
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίνεται ἀλλότρια.

XIX.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, κ᾽ δώματα πολλ᾽ ἀνεγείρειν;
Ατραπὸς εἰς πενίην ἐσὶν ἑτοιμοτατη.

XX.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ κ᾽ εὐχομένοις κ᾽ ἀνεύκ]οις
Αμμι δίδε· τὰ δὲ λυγρὰ κ᾽ εὐχομένων ἀπερύκοις.

XXI.

Κἄν με κατακρύπτης, ὡς ἀδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος,
Ομμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

XXII.

Τίς ποθ᾽ ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσσι χαράξας,
Η τὶς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλάνην;
Οὐκ ὄνομ᾽ εὑρίσκω σαφὲς, ἐ πόλιν· ἐράνιε Ζεῦ,
Μή ποτε σῶν ἐπέων δόξαν Ὅμηρος ἔχει;

XXIII.

Τῦτό τοι ἡμετέρης μνημήϊον, ἐσθλὲ Σαβῖνε,
Ἡ λίθος ἡ μικρὴ, της μεγάλης φιλίης.
Αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ᾽, εἰ θέμις, ἐν φθιμένοισι
Τῆ Λήθης ἐπ᾽ ἐμοὶ μή τι πίης ὕδατος.

XXIV.

5. —παρὰ δρυΐ] ἰδῆνε φαρέτρην κ. λ. λ. *posuit pharetram prope hanc quercum, monumentum et bonæ fortunæ, et in jaculando peritiæ.*

ANTIPHILI—I, 1. Η πήρη,] Vulgò inscribitur hoc epigr. Εἰς Διογένη. celeberrimum scil, philosophum, cujus historia satis nota.

2. Μᾶζα] πτιληθεῖσα ὕδατι, *maza subacta aquâ.* Erat autem μᾶζα, farina ex hordeo imprimis tosto, subacta humore aliquo, aquâ scil. vel oleo, vel lacte, &c.—hic aquâ, ad denotandam paupertatem Diogenis. [Vide Vol I. ad p. 49. n. 1.] Mavult Brunckius φυραθεῖσα quàm πτιληθεῖσα.

3. —σοφῷ κυνὶ—] *sapienti cani*, i. e. Diogeni philosopho cynico, μήτρα ἄρκια βίοιο, *quod satis est vitæ* κην i. e ἢ ἐν τούτοις—*sed etiam in his*, &c. Τί ἢ τὰ μάτην, ὄφελον, ἀχθοφόρειν; *Quid, testa, mihi opus erat te onus supervacaneum portare?*

II, 1. Α καλὰ,] ἃ adverbium admirantis. Apes poëta alloquitur admirans earum in conficiendo melle industriam et dexteritatem. OBSOPOEUS.

2. Ἀπλαστοι] Codices omnes et editiones antiquæ αἱ πλαστὰι χειρῶν. Primus Stephanus κηρῶν. Aliam emendationem tentavi. ἄπλαστοι χειρῶν, *manibus hominum non fictæ, sed quas sibi ipsæ construunt apes, cellæ.* BRUNCK.

331. 5. —τόθι—] *ubi apis suavem fontem distillat*— δαψιλὲς ἐξ ὀλιγῆ σκήνευς, σκήνευς, *abundè è parvo umbraculo.* [σκήνευς, Dor. pro σκήνεος. à σκῆνος.] χαίρετ'— *gaudete sanctæ, et in floribus pascimini volucres nectaris etherei confectrices.*

LEONIDÆ ALEXANDRINI—1. Μάντις] Vituperat Leonides astrologos, tanquam vanos et falsa prædicentes, quorum obstetrix fuerit insipientia, mater vero audacia, quippe qui propriam ignobilitatem perspectam non habeant. ἐκπεύκης, *vanæ*, μαιώσατο, *obstetricata est.* OBSOPOEUS, ἀκλεΐην, *dedecus et infamiam vestram.* BRODÆUS.

ARISTONIS—1. Ἀμπελὶς—] In hoc epigrammate describitur quædam vetula vinosa baculo innixa, quæ quum clam
332. appropinquâsset ad lacum musti, poculum ingens secum afferens, quo vinum ex illo hauriret, ad poculum implendum se inclinans, præceps in lacum volvitur et extincta est. Ἀμπελὶς, nomen proprium, ἡ φιλάκρητος, *meri amans*, ἣν ἐμεθύσθη τῷ σφαλερῷ

σφαλερὰν γήρας ἐπὶ, κ. τ. λ. *jam labaſcentem ſuam ſenectam ſuſ-* 332.
tentans baculo viæ duce, ἦλθε λαθρηδὶς ἐπὶ νεοθλιβεῖς τῶμα ληνῦ Βάκχοιο, *ivit clam ad recens expreſſum laticem lacûs Bacchi,* [Angl. *went ſecretly to the newly preſſed liquor in a wine vat,*] πληρομένη κυκλωπέϊον κύλικα· *impletum immenſam calicem* Brunckius edidit—ἀπὸ ληνῦ—Πᾶμα πιεῖν κύκλῳ πληταμένα κύλικα· et ſic ad locum annotavit: "Depravatum eſt ſecundum "diſtichon, quod, etiamſi ſcripſeris ἐπὶ ληνὸν, et πλησομένην, non "undequaque emendatum erit. Scriptum in cod τῶμα κύ- "κλῳ πιεῖν. In his ulcus eſt:"—quod T. Young feliciſſimè ſanavit, reponendo κυκλωπέϊην, [Angl. *huge, fit for a Cyclops.*] quod in lectionem codicis, κύκλῳ πιεῖν, cujus nullus eſt ſenſus, facilè mutari poſſe putavit. κυ autem hìc brevis eſt Vide Theocr. xi, 7. et Ariſtoph. Nub. 333. edit. Br. Cæterùm πᾶμα, quod vulgo *operculum* ſonat, idem eſt interdum ac πῶμα, *potus, liquor, latex:* uti oſtendit H. Steph. ſub voce πῶμα· quod et ex analogiâ verum: nam πίνω, *bibo,* in perf. paſſ. eſt πέπομαι vel πέπωμαι.

5. Πρὶν δ' ἀρύσαι—] *Sed antequam hauriret, vacillans manus defecit, atque illa, tanquam vetus navis demerſa, merum ſubiit profundum. Euterpe autem ponendum curavit corpus defunctæ mulieris ſub ſepulchrum lapideum, vicinum locis apricis vinum redolentibus,* i. e. *vicinum vineæ.*

ARGENTARII—II, 1. Ἡράσθης πλουτῶν—] *Amore captus fuiſti dives, Soſicrates.* Ubi notandum ἐρασμιεῖ in v. paſſ. ab ἐράω, *amo,* ſignificare (non *amor* ſed) *amore teneor.* [Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. et Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 1.] Sic autem hæc Latinè fecit celeberrimus Georgius Buchananus.

Dives eras, et amator: nunc pauper, amore
Es liber, præsens ô Medicina fames,
Quæ te delicias dulcemque vocabat Adonin,
Menophile, nomen nunc rogat illa tuum,
Qui genus? undè domo? jam te docet usus, ofisnor,
Quod cui res deerit, nullus amicus erit.

ÆMILIANI—1. Ἕλκε τέκνον, &c.] De matre, quæ ferro jugulata, infantem filium ad fugendum invitat. *Trahe, ô miſelle, à matre, quam non amplius mammam emulgebis: trahito poſtremam ſcaturiginem mortuæ. Jam enim gladiis deficit ſpiritus, ſed matris charitas et in inferno ſobolem nutrire* vel *curare didicit.* OBSOPOEUS. Sequens Webbii verſio Anglica laudatur in libello eleganti ſuprà citato: *Eſſay on the Principles of Tranſlation,* p. 156. edit. 2dæ.

Suck, little wretch, while yet thy mother lives,
Suck the last drop her fainting bosom gives!
She dies:—her tenderness survives her breath,
And her fond love is provident in death.

333. APOLLINARII—1. Αν μὲν ἀπόντα—] Hic significat adulatorem in os aliquem laudantem, plus detrimenti afferre, quam detractorem. Notabis autem loquutionem Græcam, ἴσθι κακῶς μὲ λέγων. OBSOPOEUS. —ἐδὲ· ἀδικεῖς μὲ· Duriſſima cæſura,—quid ſubſtituam neſcio. T. YOUNG. H. Grotius ſic vertit:

Si de me absenti loqueris malè, nil nocet: at si
Præsentem laudas, te malè scito loqui.

ONESTÆ—1. Αμβαίνων Ἑλικῶνα—] Commendationem laboris et ſedulitatis hoc epigr. complectitur: quod arduus labor ſapientiæ, dulciſſimum fructum hominibus non inſtrenuis retribuat. Verſiculi juvenibus diligenter diſcendi, quos ſic tranſtulimus:

Pegasus es ascendens Helicona, sed indè repletus
Dulcia Pegasei pocula fontis habes.
Est sophiæ via dura: sed alta cacumina nactus,
Tandem Pieridum munere grata feres. OBS.

Sic Heſiodus; Oper. et D. 287, ſqq.

Τὴν μέντοι κακότητα κὴ ἱλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ κὴ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει χαλεπή περ ἐοῦσα.

LUCIANI—II, 1. Παῖδα μὲ—] Puer loquitur, vetans ne quis ipſius mortem defleat, propterea quod tametſi parùm temporis vixerit, parùm etiam malorum hujus ærumnoſæ vitæ guſtaverit. Eſt epigramma multæ elegantiæ. OBSOPOEUS.

334. LUCILII—I, 1. Πανὶ φιλοσπήλυγγι,] In Marcum venatorem, qui, nullâ prædâ captâ, ipſos canes Pani et Nymphis ſuſpenſos dedicavit. *φιλοσπήλυγγι, amatori cavernarum.* *οὐρεσφοιτάσι, frequentantibus montes.* *συοφόντισι, quibus apri interfecti sunt.* *Idem.*

II,

II, 1. Ῥύγχος ἔχων—] *Tale quum roſtrum habes*, &c. Angl. *With ſuch a ſnout as that, do not thou go*, &c.

3. —ὡς Νάρκισσος,] De Narciſſo vide Coll. Gr. Min. ad p. 30. n. 22. Lepidiſſimum quidem epigr. Narciſſus ſe in fonte conſpicatus mortus eſt: tu quoque, ſi idem facis, morieris, ſed ob cauſam toto cœlo differentem.

IV, 1. —ὁ κλινικὸς—] *Medicus Marcus heri tetigit lapideum Jovem, et quamvis lapis et Jupiter eſt, hodiè effertur.* Contumelia acerba in malos Medicos.

CEREALII—1. Οὐ τὸ λέγειν—] Auctor hoc epigrammate carpit et deridet quendam rhetorculum, verba inuſitata, obſcura et obſoleta affectantem, dicens hanc non veram eſſe rationem declamandi; ſed oportere mentem verbis ſubjicere, et phraſin communiorem facere, ut quæ dicat ab audientibus intelligantur. Nam παράσημα, non *inſignia* hoc loco *verba* intelligenda ſunt, ſed *monſtroſa* potiùs, et *ignota*, et à quotidiano ſermone abhorrentia. OBSOPOEUS. 335.

2. —μιλτᾶν] Hujuſmodi infinitivos ſine ι ſubſcripto ſcribi volunt Grammatici quidam, inter quos doctus Gallicus Nov. Methodi auctor. [p. 227. Edit. Paris. 1754.] quia χρυσοῦν, non χρυσοῖν. Sed libri omnes impreſſi contra hoc faciunt. T. YOUNG. εὐζήλως μιλτᾶν, eſt *felici aliorum imitatione declamare.* κάρκαιρε, κονάβει, σίζει, κιλάρυζε, verba ſunt Homerica; et ponuntur hîc, ut loquuntur Grammatici, materialiter. OBSOPOEUS. Hoc epigr. ſic imitatus eſt H. Grotius:

Itala protuleris ſi quinque recondita verba,
Non ideo pruden atque diſertus eris:
Nec Maro continuò fiet qui dicat aquaï,
Et cujum, quianam, forsit, *et* indigetes.
Mentem præcipuè poscit ſibi pagina; verba
Talia, quæ poſſint abſque labore capi.

NICARCHI—1. Εἰς Ῥόδον—] De quodam quærente ex vate Olympico, num feliciter ſit in Rhodum navigaturus. Reſponſio ſatis evidens eſt; et continet falſam vituperationem aſtrologorum.

PALLADÆ—II, 1. Ὁ Ζεὺς—] Hoc ita reddidit H. Grotius: 336.

Ab Jove pro flammâ data nobis altera flamma eſt
Femina, at o ſi non illa, nec illa foret.
edari tamen ille potest citò; femina nunquam,
Undique inardeſcens, undique ſemet alens.

III.

III, 1. Πᾶσαν Ὁμηρος—] Ita hoc vertit H. Grotius :

Femineum genus omne nocens. Ita censet Homerus :
Grande malum mæcha est, grande iudica malum,
Multas esse neces Helene dat adultera ; verùm
Casta dat et multas Penelopea neces.
Ilias immensum carmen versatur in unâ,
Unaque Odysseæ femina materia est.

337. VI, 1. Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος,] Ita hoc expressit Sam. Johnson :

Vita omnis scena est luduſque ; aut ludere disce
Seria seponens, aut mala dura pati.

VII, 1. Ελπίδος] Expressum videtur ex anonymo. Br. 673. T. YOUNG. Distichon anonymi sic se habet :

Ελπὶς χὴ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' ὕρον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν, παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

Quod quidam sic Latinè reddidit :

Inveni portum ; Spes et Fortuna valete :
Nil mihi vobiscum ; ludite nunc alios.

---

338. AGATHIÆ—I, 1. Σπεύδων ἐς φιλίαν—] Simulato quodam discessu, dicit cognôsse se amari ab amicâ suâ, his verbis *Properans num amaret me perdiscere pulchra oculis Ereutho, tentabam cor illius figmento astuto.* OBSOPEUS. *Ibi in peregrinam quandam, dixi, regionem. Mane autem, pulchra puella* [ἀρτιπε Salmasius reposuit, è Vat. procul dubio, membranâ, Vulgò legitur λίξω· et in versu præcedenti τινά που χθόνα, pro τιν' ἄφιν, χθόνα. BRUNCK. ἄρτιπος, per Systolen pro ἄρτιποδες, est epitheton pulchritudinis, quasi dicas, *integer pedibus.* Sic Odyss. 9, 310 καλὸς τε χὴ ἄρτιπος, *pulcher et sanus pedibus.* Sermo est de Marte, in opposito ad claudum Vulcanum, et minus formosum.] *nostri recordationem habens amoris.* Vel, ut T. Young, *Mane integra, nostriquè amoris memor.*

6 —ἐὺπλόκατο βόστρυν ἔρηξε κόμης,] ἔρηξε, licentiâ pro ἔῤῥηξε. T. YOUNG. *et benè compositæ cincinnum discerpsit coma.*

7. —ἐγὼ δὲ—] *ego autem.* τις ὡς βραδυτειθὴς, *ut qui ægrè persuasus fuerim.* [Sic Theocr. i. 85. —δύτιρός τις—χὴ ἀμφὶ χαρος ἐσσι.] ὄμμασι θρυπτομένοις— *oculo delicato animi me mansurum. Felix quod ad amorem sum : γὰρ δίδωμα ἐς μεγάλην χάριν τοῦτό τὸ πάντων ἱμερτότατον ἐνίσσαι.* [Brunckius ante πάντων subaudit μᾶλλον.] Angl. *For I granted, as a great favour what of all things I was eager to accomplish.*

II, 1. Σοὶ μάκαρ—] *Tibi, beate capripes, in locum editum prope littus, hircum hunc* aliquis dedicavit, *O duplicis dux venationis*, marinæ ſcil. et terreſtris. ἀγέτα, Dor. pro ἡγέτα, ab ἡγέτης, *dux*. 338.

2. Τὸν τράγον,—] Hoc ex certiſſimâ emendatione viri longè omnium doctiſſimi R. Porſon repoſui. MS. τὸν τραγον ὠ δὶς σᾶς ἀγετ' ἀθηροσύνας. Br. τὸν τράγον ἐκ διοσᾶς ἄνθετο θηροσυνας. Subauditur autem ἀνέθηκέ τις— nempè *in littore ſuſpendit*. T. YOUNG.

3. —κασορίδων—] κασορίδες ſunt *canes Spartani, canes Amyclæi*; nam Amyclæ urbs Laconica in qua educati Caſtor et Pollux. ἴαδε eſt vox Homerica; 3. ſing. aor. 2. inſerto ν, pro ἴαδε, Æol. et mutato ſpiritu pro ἥδε, a verbo ἄδω, unde ἀνδάνω, *placeo*. [Vide Iliad. ξ, 140. ϱ, 640. et Odyſſ. π, 28] ἰν ῥοθίοις, *in undis*. καλαμευτὴς κάμων, *piſcator laborans*. πεισμα μογερῶν σαγηνοβόλων, *funis eorum qui cum erumnâ jaciunt ſagenam*.

7. Ἄνθετο δὲ Κλεόνικος,] *Cleonicus autem ille* erat qui *dedicandum curavit*— hircum ſcil. ſupradictum; [ἄνθετο ſine augm. pro ἀνέθετο· et in voce med. ἀνατιθέμαι reddi poteſt *dedicandum curo*.] ἔπει ἡ ἧνις πόντιον ἄγρην, *quoniam ille perfecit venationem marinam, et lepores ſæpè ſectabatur*.

PAULI SILENTIARII—I, 1. Οὕτε ῥόδον—] Pulcherrimè Propertius; [Lib. i. Eleg ii] *Quid juvat ornato procedere vittâ capillo? Et tenues Coâ veſte movere ſinus? Aut quid Oronteâ crines profundere myrrhâ?* &c. YOUNG. Et pulcherrimè Thomſonus [Autumn, v. 204.] *—Lovelineſs needs not the foreign aid of ornament, But is, when unadorn'd, adorn'd the moſt.* Quod putat T. Young è Plauto expreſſum: *Pulchra mulier nuda, erit quàm purpurata pulchior*. Moſt. Act. i. Sc. iii, 131.

2. —λιθοβλήτων,] λιθοβλήτοι κεκρυφάλοι ſunt *vittæ* vel *redimicula lapidibus pretioſis, ſeu gemmis, ornata*. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 5.

3. —οὐδὲ—] Ordo eſt: οὐδὲ χρυσὸς κομίζει ἀγλαΐην σῆς ἁπτυκτῆτος τειχὸς.

5. —ὑάκινθος] *hyacinthus*, nomen floris et herbæ, eſt etiam, ut hîc, nomen gemmæ coloris hyacinthini. λιθὶη ὑάκινθος, *Indica gemma*: de qua vide Plin. Lib. xxxv. cap. 6. 339.

6. —τεῶν] Pro σῶν· λογάδες, *oculi*. Vide Suidam et Heſychium hac voce. BRUNCK.

8. —κεστὸς ἵφθ Παφίην.] *Ceſtus eſt Veneris*. Vel *ſunt Ceſtus Veneris*. i. e. hæc quæ proximè memorantur eandem habent poteſtatem quam Ceſtus Veneris; vel revera ſunt quæ Homerus

339. merus hoc nomine appellat. [Vide Iliad. ξ, 214.[De ἄφυ, vide ſupra ad Œd. Tyr v. 9. p. 113.

9. Τούτοις πᾶσι—] *Omnibus hic ego opprimor: oculis tuis ſolis demulceor, in quibus blanda quædam ſpes degit.* Hæc autem ita optimè reddidit H. Grotius:

Nec ſertis roſa dulcis eget: nec veſte decorâ,
Gemmiferis opus eſt nec tibi reticulis.
Candidior rubri baccâ tu littoris: aurum
Provocat impexæ gratia flava comæ.
Ardentes ſpargit radios hyacinthus, ab Indis
Qui venit: eſt oculis ſed minor ille tuis.
Corporis ætheriam compagem et roſcida labra,
Hæc Veneris ceſtum, ſi voco, jure voco.
Omnibus his pereo. Sed enim ſolantur ocelli:
Conſtituit ſedem ſpes ubi blanda ſuam.

II, 1. Παίγνια—] Hîc vita hominum eleganter comparatur ludo talario, vel ejuſmodi cuivis. *Omnia hæc quidem luſus ſunt. At Fortunæ diverſus impetus temerariis his jaculis ruit,* &c.

5. Αἰνέσειεν δὴ—] Angl. *Truly that man is entitled to our praiſe, who, both in Life and at play, ſets proper bounds to his joy and his grief.* Hæc ita interpretatus eſt H. Grotius:

Luſus, ais, ſunt hæc: ſed in his fortuna triumphat,
Nec quàm teſſerulæ plus rationis habet;
Aſpice humanæ caſus in imagine vitæ:
Tam ſubitò victor, tam citò victus eris
Magnus is[illegible] vitâ pariter luſuque, dolori
Ponere qui novit lætitiæque modum.

III, 1. Καλὰ τὰ παρθενίης—] Ita hoc reddidit H. Grotius:

Virginitas pretioſus honos: ſed vita periret,
Si foret in cunctis virginitatis amor.
Legibus uxorem ſocia tibi: ſic dabis orbi
Pro te hominem, purus turpis adulterii.

Atque ita Sam. Johnſon:

Pulchra eſt virginitas intacta; at vita periret,
Omnes ſi vellent virginitate frui.
Nequitiam fugiens, ſervatâ contrahe lege
Conjugium, ut pro te des hominem patriæ.

IV, 1. Οὔνομά μοι.] τί δὲ τοῦτο; an ut intelligatur—δεῖ λέγειν; T. YOUNG. Certè, vel tale aliquid. Silentiarius hîc bene deridet vanas et magnificas inſcriptiones, quæ ſæpè adhærent "ſaxis cinerum cuſtodibus" obſcurorum hominum. Vide ſuprà ad p. 324.

V,

V, 1. Ενθάδε Πιερίδων—] In hoc epigrammate poëta alludit ad Sarcophagum, qui cineres Homeri continere dicebatur; et qui tunc temporis, imperante ſcil. Juſtiniano, in inſulâ Io adhuc exiſtere credebatur. Cujuſdam Sarcophagi reliquiæ in urbe Petropoli hodie aſſervantur, nuper illùc à Claſſe Ruſſicâ ab inſulâ maris Ægæi advectæ, quæ hujus ipſius Sarcophagi putantur. Vide ſuprà Notarum p. 10, 11.

3. Εἰ δ' ὀλίγη] *Et ſi inſula, quum ſit parva, tantum cepit virum,* [χάδε, ſine augm. pro ἐχάδε, aor. 2. à χανδάνω, *capio.*] *ne hoc mireris,* &c. *etenim errans ſoror quondam Delos* [Vide Coll. Gr. Min. p. 46.] *excepit Apollinem Latonæ filium, à doloribus Matris.* Cæterùm lubet hic adjicere ἐλεγεῖον iſtud, quod in Homeri honorem, diu poſt mortem ipſius, Iûs incolæ ſcripſerunt: [Vide Vitæ Homeri Herodoto vulgò adſcriptæ cap. 12.]

Ενθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει.
Ανδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον.

NOTÆ IN EPIGRAMMATA ANONYMA.

I, 1. Καλλιόπη—] In cæteris quos vidi libris editis, poſt 340.
verſum ſeptimum, inſeritur alius, viz. Ἀρμονίην πάσῃσι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς quod ſupervacaneum eſt: nam videtur fuiſſe conſilium auctoris, quicunque fuerit, ſingularum Muſarum inventa ſingulis verſibus abſolvere.

III, 1. Μὴ μύρα—] χαρίζομαι hîc regit accuſat. cum dat. et ſimpliciter ſignificat δωρέομαι. Vide H. Steph. ad vocem.

3 Ζῶντι μοι, εἴ τι γ' ἔχεις,] In lapide legitur: εἴ τι σχεῖς. Sed σχέω vix in uſu eſt niſi in aor. Satius mihi viſum reponere εἴ τι γ' ἔχεις. BRUNCK. Sed γε otioſum videtur; quare malo lapidis lectionem. T. YOUNG. τέφραν—] *cinerem autem inebrians,* nihil aliud niſi *lutum facies.* Sic, in Evang. Joan. ix, 6. ἐ οἰησι πηλὸν ἐκ τῦ πτύσματος. Vide Coll. Gr. Min. p. 78. Anacr. iv.

IV, 1. Ἡ ῥὶς—] De quodam, qui habuit valdè grandem naſum, quem ad multos uſus idoneum inſtrumentum eſſe dicit Extat dialogus in puerilibus colloquiis ab Eraſmo ex hoc epigrammate lepidè et jocosè formatus, ex quo facilè hæc verba inteliigis. OBSOPOEUS. Hoc epigr. ſatis quidem ridiculum, ita vertit H. Grotius:

Caſtoris eſt naſus lituus cum ſtertit, et idem
Cum metitur falx eſt, cum foditurque ligo.

Anchora

Anchora navigiis, vertendo vomer in arvo,
Hamus apud piſces, fuſcina canipetis.
Indè dolabra rates pangentibus, aſcia fabris.
Marra eſt agricolis, marculus ante fores.
Caſtore viventum nemo eſt inſtructior, unus
Cui ſuus officium naſus ad omne valet.

341. V, 1. Ἱερὰ θεῶν—] *Templa deorum aperta ſunt bonis hominibus,* [ἀνεπίκλειστα, pro ἀνεπτέτασται. Vide Vol. I. ad p. 214. n. 10. χρεὼ, ὁος, contr. ὦς Vox Ion. idem notans quod ἡ χρεία.]

2. τῆς ἀρετῆς—] οὐδὲν ἅπτου; ἥψατο τῆς ἀρετῆς, *nullum ſcelus tangit virtutem.* De ἅπτομαι, *tango*, Vide Vol. I. ad p. 39. n. 8. et de aor. in hoc ſenſu, ad p. 19. n. 6.

3. Ὅσις δ' οὐλοὸν ἴτεϱ,] ἔχει ſcil. T. Young modeſtè proponit: ᾧτινι δ' οὐλοὸν—quod minimè aſpernandum.

4. —σῶμα διαιτέμενος.] Angl. *by ſprinkling the body.*

IX, 1. Λάδας τὸ ταχίον—] In Ladam curſorem, cujus tanta vel tam divina erat celeritas, ut dicere impoſſibile eſſet utrum ſaltavit an volavit per ſtadium.

3. Ὁ ψόφος—] Diſtichum hoc poſterius reſtitui ex duobus parodiis, Nicarchi xxvi. Br. T. ii. p. 355. et Incert. Br. cvi. ἴδρεμον, è conjecturâ. T. Young Ingeniose admodùm. Hoc Incerti ſcriptum eſt in quendam Periclem curſorem, cujus tanta erat ſegnities, ut incertum eſſet utrum moveret an ſederet. *Strepitus ad carceres audiebatur, alius victor coronabatur, et Pericles ne digitum quidem progreſſus erat.* Quod hyperbolicè dictum. Græca ſic ſe habent:

Τὸ ταχίον Περικλῆς ἅτ' ἴδρεμεν, ἅτ' ἐκάθητο,
Οὐδὲις εἶδεν ὅλως· δαιμόνιος βραδυτής.
Ὁ ψόφος ἦν ὑσπληγγος ἐν ἅσσι, κ. τι θανῦτο
Ἄλλος, ἢ Περικλῆς δάκτυλον οὐ πρεῖον.

Viſum eſt adjungere iſtud quoque Nicarchi: lepidiſſimum quidem id, et ridiculum ſatis; mediocriter autem Græce docto non egens interpretis.

Ἱστρὸς τὴν γραῦν ἅτ' ἐκλυσιν, ἅτ' ἀπίπνιξιν
Οὐδεὶς γινώσκει· δαιμόνιον τὸ τάχος.
Ὁ ψόφος ἦν κλυσῆρος ἐν ἅσσι, ἢ τι φανῦτο
Ἡ σορὸς, οἱ δ' ἄλλοι τὸν φακὸν ὑστριπτεσιν.

342. XV, 1. Ἦν νέος ἀλλὰ πένης·] Hoc ita vertit S. Johnſonus:

Me miſerum ſors omnis habet: florentibus annis
Pauper eram, nummis diffluit arca ſenis;
Queis uti poteram quondam Fortuna negavit,
Queis uti nequeo, nunc mihi præbet opes.

XVI.

XVI, 1. Οἶνος καὶ—] Hujus epigrammatis duplicem paraphraſin lubet apponere; indicante T. Young. *Balnea, vina, Venus corrumpunt corpora noſtra. Sed faciunt vitam balnea, vina, Venus* MARTIALIS. *Wine, women, warmth, againſt our lives combine. But what is life without warmth, woman, wine.* DARWIN Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and writings of Homer*; Vol. i. p. 10 et Vol. ii. p. 41.

XVII, 1. Πᾶν τὸ περιττὸν—] Ita Sam. Jonſonus: 353.

Quod nimium eſt ſit ineptum, hinc, ut dixêre priores,
Et melli nimio fellis amaror ineſt.

XX, 1. Ζεῦ βασιλεῦ,] Vide Vol. I. ad p. 208. n. 4. —καὶ εὐχομένοις καὶ ἀεύκτοις, Angl. *wether we pray for them or not.*

XXII, 3. Οὐκ' ὄνομ'—] Extat, inter multa ſplendidiſſima antiquæ artis monumenta, apud Carolum Townly, Homeri caput Baiis effoſſum eximiæ pulchritudinis. Baſi recentiori inſcripta eſt pars hujus epigrammatis. T. YOUNG. Μή ποτε σῶν—*Nunquid tuorum carminum gloriam Homerus habet?*

XXIII, 1. Τῦτό τοι—] Putat vir egregius T. Burgeſs, doctiſſimum Joannem Jortin [cujus vide Luſus Poëticos] reſpexiſſe hoc venuſtum epigramma in parte poſteriore ſequentis inſcriptionis pulcherrimæ:

QUÆ te ſub tenerâ rapuerunt, Pæta, juventâ
O, utinam me crudelia fata vocent:
Ut linquam terras inviſaque lumina ſolis:
Utque tuus rursùm corpore ſim poſito.
Te ſequar; obſcurum per iter dux ibit eunti
Fidus Amor, tenebras lampade diſcutiens.
Tu cave Lethæo continguas ora liquore;
Et cito venturi fis memor, oro, viri.

Penultimum autem diſtichon poſui ultimum, ad mentem ejuſdem laudati amici; quod, ſine dubio, effectum auget elegantiſſimi poëmatis. Vide *An Eſſay on the Study of Antiquities. 2d Edit.* p. 59.

XXIV, 1. Οὐκ ἔθανες, Πρώτη,—] Apud Gruterum p. 703. 344.
Gorium Tom. ii. p. 119. Epitaph. eſt puellæ octennis. BRUNCK.
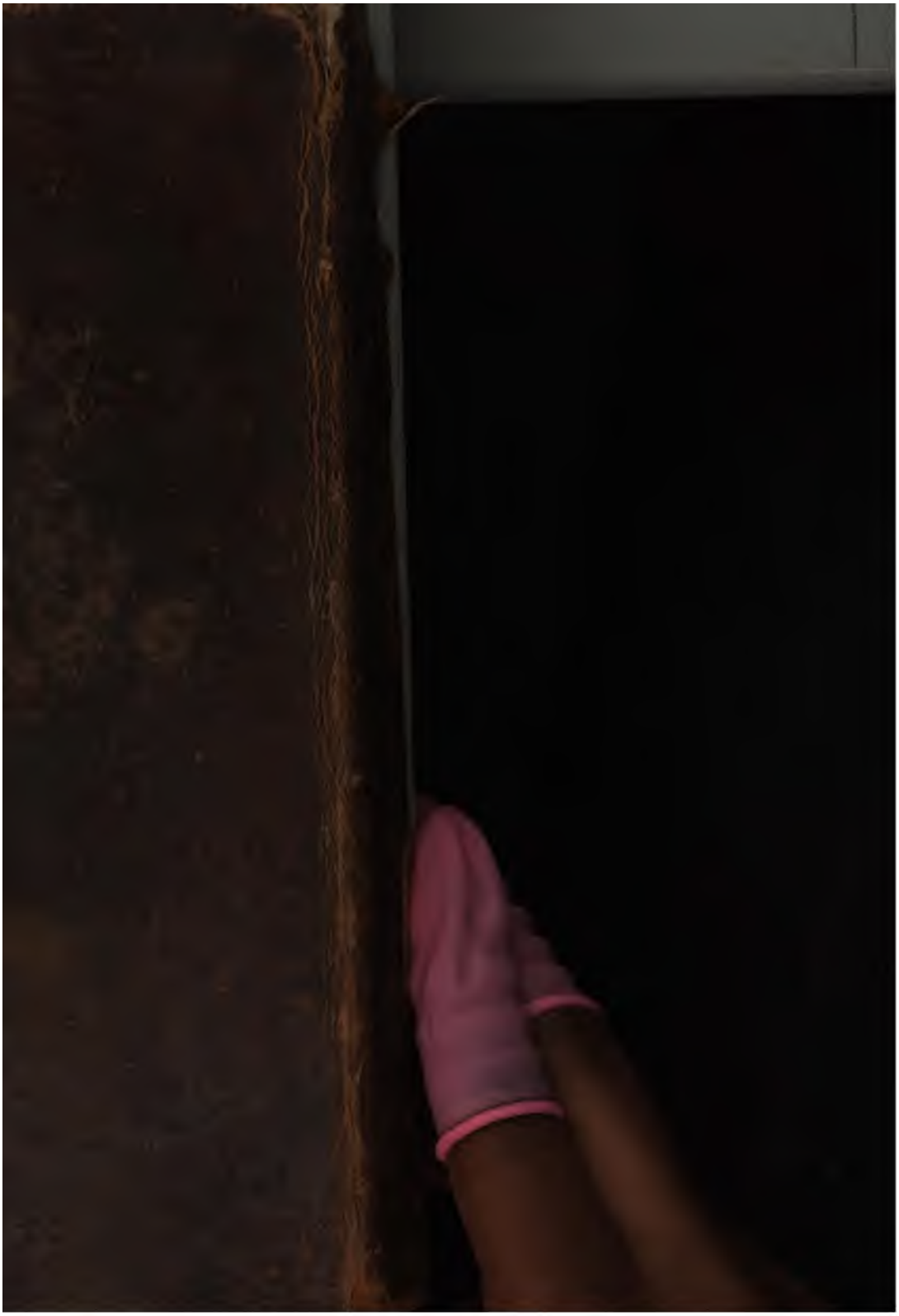
5. Οὐ χειμῶν—] Ita apud Shakeſperium: *Fear no more the heat of the ſun, Nor the furious winter's rages.* T. YOUNG.